

Giới thiệu Chuyện Tình Zông

Một câu chuyện gồm hai phần.

Phần một kể về những cuộc tình mây mưa xen kẽ là những yếu tố hài hước, tâm linh...

Phần hai là hồi tưởng về quá khứ, nội dung chính là kể về mối tình đầu.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Tình Zông* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1

Vào một ngày đang đi chơi cùng thằng bạn, thì trời đổ mưa. Vậy là em về nhà nó ngủ... và hôm đó trời mưa nên em ko có quần áo thay, mới mượn tạm cái quần đùi và áo phông của nó, bộ của em từ quần sịp đến quần dài thì treo lên móc bật điều hòa hong khô....2 thằng lăn ra ngủ mỗi đứa 1 cái chăn đắp kín đầu(nhưng ko làm gì đâu nhé lúc đó e chưa phải là gay)

Sáng hôm sau em đang lơ mơ thì nghe thấy thằng này nghe điện của bạn gái nó ra mở cổng, rồi nó lại leo lên giường ngủ tiếp, con bạn gái nó sau khi dắt xe vào nhà lên phòng.

Cái giường thì ngay sát cửa ra vào, nên vừa mở cửa 1 cái nó như 1 con thú dữ nó lao 1 phát lên nhảy vào người em, thò tay vào quần em bóp bopppppppp Tờ Rym em như thể 1 tuần nay nó chưa đc gần gũi với thằng bạn, em bất giác quay lại ơ ơ như 1 thằng ngáo ngơ, cũng lúc đấy thằng kia quay ra cũng ơ ơ hơn cả thằng ngáo ngơ, con này thì còn ơ ơ to hơn 3 đứa nhìn nhau... rồi con bé mờ mờ em xin lỗi 1 cách hết sức bình thường coi như ko có chuyện gì, và chữa ngượng bằng cách quay sang ôm thằng kia rồi nằm trong góc nói

" sao anh ko bảo là có bạn đến, hôm qua 2 anh đi đâu làm gì, mấy giờ về bla bla..v.v. "

Khổ 1 nỗi cái sung sướng câu truyện đầu chỉ có như vậy, sau khi bóp nhăm, 3 đứa đi ăn sáng và nói chuyện....

Sau vụ đó thằng bạn cũng chẳng nghĩ gì, e thì vẫn day dứt, con kia thì em ko biết có nghĩ gì ko, chỉ biết về sau khi đi chơi có nó thỉnh thoảng nó nhìn nhìn em e thấy nó thật là dâm dâm dâm.

1 tuần sau đang đi chơi cùng hội trên trường, thằng bạn gọi điện:

- alo cậu à, "đá con mèo đen vui lắm", tao đang đi chơi cùng con L

Thì bị bạn con M nó nhìn thấy (M là gấu của nó)

nó mách đen không chịu đc..."

- Minh mới hỏi " thế giờ nó làm sao "

- nó bị điên đang uống rượu cùng con bạn nó say không chịu về nhà, tao bảo đến thì nó bảo sẽ tự tử... run quá bây giờ mày thử ra chỗ xyz xem nó thế nào rồi bảo đưa nó về nhà hộ tao.

- uh để tao qua xem

Vừa phi tới nơi, em nó đang khurót khurót khurót mặc quần áo 2 dây mồ hôi lòi vô số các mảng mỡ và thịt đầy đặn trên cơ thể... thực ra em ko để ý đâu nhưng mà nó đập vào mắt em. Vào hỏi han rồi bảo đưa nó về thì nó nhất quyết không chịu về... bực mình với con này.

E mới nhẹ giọng bảo thế đói ko đi ăn nhé cho thoải mái đầu óc, con bé như nghe thấy đc 1 giọng nói đầm ấm mới mòi à uh à vâng... mình để nó đi lên phố ăn cháo cho đã rượu... lúc này gần 1h sáng mịa rồi... con bé vẫn có vẻ bất mãn và chán đời... dù sao cũng là 1 thằng bạn tốt nên mình khuyên thôi giờ về nhà nhé,nó vẫn bảo ko 2 đứa giằng co mãi thì ko hiểu sao nó lại bảo" giờ a đi uống rượu với em tiếp ko "....

Suy nghĩ rồi 1 lúc rồi uh à bảo nó uống xong là về nhé, em nó ok 1 cái rõ to

Vừa đứng lên thanh toán bát cháo, thằng bạn nhắn tin:

- Con điên đấy nó về chưa? bực mình chả có cái gì cũng ghen.

Khổ được cái thật thà giờ điện thoại mách luôn cho em nó, E nó cũng " thật thà" bảo mình nhắn lại cho em

- Nó về rồi, tao cũng đang trên đường về.

Ôi đùa chứ lúc này là e hơi có linh tính rồi đấy vì xảy ra mấy vụ "em gái gấu" rồi "bạn em gái gấu" như phần trước, nên là hơi có tí tưởng tượng.

2 đưa bắt đầu đi, con bé thì bảo giờ vào bar tiếp nhé (vì lúc này nó cũng khurót từ bar về). E thì cũng thỉnh thoảng vào bar nhưng cũng sợ gặp người quen lại đi với 1 mình nó nên ko hay, mới bảo thôi tìm quán nào khác đi.

Con bé ok dẫn em lòng vòng mấy quán trong phố nhưng cũng sợ gặp người quen và ko hiểu tại sao cuối cùng bảo e về Trần Quý Cáp vào quán karaoke ngay gần cửa ga, mình đang ơ ơ, con bé lại bảo ơ ơ gì vào đây hát luôn cho nó buồn hẳn đi e đang chán lắm rồi, lúc này mình cũng ko biết làm sao đành uh à cho qua, lên tầng 2 vào phòng cùng nó, gọi 1 đĩa hoa quả ra, e bảo thôi a ko uống được rượu gọi bia uống đi.

Vừa ngồi uống được vài chai cháu nó lại khóc, rồi lish nhạc đến bài con gió lạ... em nó bảo ngồi gần đây e với a hát, mình ngồi lại gần hixx ngoan như cún vậy bảo uống là uống ngồi là ngồi, bố mày vật mày ra bây giờ, e nghĩ vậy đùa thôi ế thế mà.... sau khi e tăng đc 3 chai mặt lúc này đỏ lắm rồi, hơi ngà ngà rồi giọng và tay chân bắt đầu chệnh choạng rồi,

What The Funny... cái gì thế nhĩ đầu nó kia gục vào đùi em mặt nó chạm chạm vào Tờ rym em... đùa đã ngửa mà lại còn gãi...mình ơ ơ thì nó bảo ơ cái gì e gối nhờ, mình hạ giọng thế mệt rồi thôi để a đưa e về (Đá Con Mèo em khâm phục mình quá tử tế Vô Lị).

- Chờ nằm nghỉ tí đã (5s)... mà thôi uống tiếp đi

Thế là em nó lại vực dậy rót bia và... lúc này 1 lúc sau 2 đưa phê pha lắm rồi, ra thanh toán chân đảo đảo rồi, em nó thì lurót khurót lấy tay ôm vào vai mình ra đến cửa thì ghé vào tai " bây giờ về bố mẹ em tình trạng này thì chết" ôi đây rồi.

- A đưa e vào nhà cô em ở cuối phố xyz... nhưng đâu có phải.....

Mình là mình chán rồi đấy... thế là đưa em nó đến nơi.

- Số nhà bao nhiêu em?

- Kia a

What The Funny ho teo mà, Đường như hiểu được ý mình hơi ngại ngại e nó bảo:

- Cứ vào đi nhà cô e làm nhà nghỉ. ...

Ơ ơ thế là uh thì ông này vào, con bé đi vào trước, mình thì đứng ngoài cửa ko biết nó nói gì với con bé ở lễ tân, mấy giây sau gọi mình vào. Chắc nó mệt ko bước đc lên cầu thang nhờ mình riu đây mà, chạy lon ton vào riu lên tầng 3, vừa vào e nó đã đóng cái cửa vào.

Thôi đến đoạn này thì chuẩn men, con bé bảo a mở tủ lấy chai nước mà uống cho nó giải rượu e đi tắm cái đã mệt quá, mình đang ú ớ định nói gì đó thì nó vào phòng tắm, được 5 phút sau bỗng trong phòng tắm giọng thều thào như chết đuối...

- Anh ơi lấy, lấy hộ em lọ thuốc trong tủ. ...

- Ở bị sao thế e

- Anh lấy hộ em với, e chóng mặt quá,

Thôi bỏ mịa rồi lại ra với cái tủ của nó thấy hộp thuốc trong đó, rồi ra cửa phòng tắm mặt chờ vờ quay đi mặt vẫn liếc lại, đây e có sao ko, cửa hơi hé 1 em nó cầm rồi đóng cửa vào.

- Ê có sao ko thế em

Bỗng BỊCH What The Funny lại cái gì nữa thế này, e mở cửa ra,

- E sao thế

Lúc này e nó mặc cái quần con với cái áo 2 dây trắng và hình như là ko mặc áo con, e thấy ố lộ rồi...vội dìm e nó lên giường, sờ trán

- Sao nóng thế này?

- Ko sao đâu a lấy cho e chai nước

Mình thì 1 tay luôn qua đầu em nó 1 tay đưa chai nước cho e nó tu... bỗng phịch 1 cái e nó bị sặc nước, gục luôn đầu xuống gần đùi và gần tờ rym e mồm đi um um. Lúc đó e lấy tay đỡ 1 bên má, thấy mắt nó đờ đần nhìn e lạnh lùng và W T FFFFFFFFFunny nó đưa môi lên hôn e, 2 tay nó ghi đầu em xuống, 2 chân e co quắt quần vào đùi nó, ôi lúc này thì da chạm da thịt chạm thịt thì thôi bố mày chót đại cho mày cái đời trai này mặc dù cũng chả còn gì... 2 đưa chìm đắm trong men say tình ái... và đứng là có rượu có khác các bác ạ chuẩn luônnnn.

Và sau vụ đó 2 đưa bí mật giấu tất cả, sau này khi thỉnh thoảng thẳng kia đi vào SG thăm bố nó, (bố mẹ nó li dị) con kia lại tìm đến em và... thế đấy e

luôn là người bị hại...

Nhưng câu chuyện đâu chỉ có như vậy vì nó còn 1 người em họ...

Cậu truyện bồ thằng bạn thì nó kết thúc sau 1 thời gian 2 đứa kia cũng chia tay, đừng vội nghĩ là tại em nhé.

Vì thật ra em với con bé chỉ lên lút và cũng chả yêu gì nhau thường mấy lần gặp nhau toàn trong tình trạng

“hôm nay e chán quá”

“a buồn quá đi uống rượu đ”i (lí do và sau đó là abc xyz).

Và 1 lần đang online em nó pm hỏi:

-Anh ơi em ko up được ảnh lên FB a có up đc ko?

-Ồ ko đc à, a vẫn up bình thường mà.

- Ôi may quá, a vào anh up hộ em với để e send ảnh cho a, pass là voztoanlagay (e đùa đấy).

Đang loay hoay up ảnh lên thì có 1 tin, chat trên FB của em nó,

- Chỉ ọj thang k thị xau vua lun chỉ a, em không thjck đâu, mà cạj anh hom no dj cung chỉ tren vin la anh nao the, bo moi a, khiep vua chia tay voi ong K ma đa co anh nao ngon the.

Mình mới hơi ngờ ngờ mới tò mò chat lại:

- Phải anh mặc áo sơ mi trắng, hôm kia đúng ko?

- Vâng phai bo` ko do` heheee chưa có ng ý thì vut sang day cho e mammam hahaahhhaa. mà sao hôm nay nc có đau (có dấu) day du the.

Đón xem^^!!!

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Tình Zông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2

Ôi nó coi mình như đồ vật không bằng mà vút để cho nó nắm nắm, con yêu quá lắm rộng, tuy bức xúc vậy thôi nhưng e cũng đủ bình tĩnh để trả lời nó bằng 1 câu, rất phổ biến như anh em gặp gái thường nói:

- Anh chưa có người yêu.

-O nay aj the phaj chỉ M ko.

E cũng kệ up xong ảnh ảnh rồi pm con bé giả lại FB cho nó, sau đó thì 2 con nói chuyện gì e cũng ko biết đc chỉ biết 1 lúc sau con bé lại hỏi:

- Hehee này định tán em gái em đấy à

- Đâu, à lúc nãy có đứa bạn em pm hỏi, a viết câu trêu thôi ý mà.

- Ok e đùa thôi, e bảo đấy là anh rồi, nó sốc quá bảo hâm mộ anh lắm ý, hay chiều mai a đổi ko đi xem phim nhé hehee.

- Ồ uh thì chiều mai à

- Vâng anh bận ko?

- À ko thể mai, ok em...

Vậy là chiều hôm sau tung tăng ve vạy đi xem phim... vừa đến nơi con bé:

- A lô! Anh à em có việc bận đột xuất a đợi Linh rồi xem phim cùng em nó nhé hehee.

Mình cũng chốt dạ thôi quả này ăn phải phát xếp con bà đặt rồi.

- Ô ơ này lừa anh à.

-Ko phải đâu e bận thật mà, đợi e gửi số dt Linh cho anh nhé, hơi bị xinh đấy, nó đang chờ trong quán cafe gần đấy chờ a.

Như ngầm hiểu được ý nhau chắc qua 1 thời “gian phu dâm phụ” cùng em nó hoặc nó chán với các tư thế mà mình đã cất công sáng tác bấy lâu, thì nay nó sắp đặt cho mình 1 tình yêu chính thức và công khai. Uhm thì thôi để đỡ mất công mỗi lần “ra trận” lại phải lấy cớ đi tu rượu cùng mày, anh cũng đành “nhẫn nhịn” mà nghe theo.

Nhận đc số của em Linh mình hí hửng sms cho em nó.

- Linh à! a đang ở cầu thang máy tầng 1, em mặc bộ màu gì?

- Em đang mặc áo đỏ, quần trắng chuẩn bị đến gần a nè hihhihi

E quay mặt ra nhìn thì ...Ôa W T Funny Ơc Ơc xấu thế này hả trời ơi chết con rồi, hay là nhầm nhĩ hixxx (cầu trời nhầm hàng con xin ăn mì tôm cả ngày) đang quay ngang quay dọc xem có ai quần trắng áo đỏ ko, thì ko có 1 ai như vậy các bác ạ, trừ đúng con yêu tình này, đang nhìn nó và nghĩ thầm thôi quả này xong, lớp 11 gì mà kinh thế này. Con bé quay mặt lườm mình ọc xác định rồi... thì bỗng ở bên kia đường:

- A Nam ơi, chờ em tí hihhihi

Mình quay ra mặt ngáo ngơ nhìn nhìn:

-Em Linh đây

Ôi tsb quý sứ, như chết đuối vớ được cọc và theo định luật hấp dẫn em lao vọt sang bên kia đường đứng cùng em nó, và thoát được khỏi bán kính với cái con áo đỏ kinh khủng kia. Mặt mình ngờ nghệch hỏi em nó:

-Ơ a tưởng tưởng, là em mặc áo đỏ quần trắng?

-Hihi e trêu đó, thấy cái bà đi gần anh mặc cái bộ nhìn buồn cười nên trêu anh tí.

Hixx lúc này chỉ muốn hét vào mặt em mà nói “ĐỒ DỐ NGƯỜI, CÓ BIẾT LÀ A ĐAU TIM LẮM KHÔNG HẢ, QUỲ SÚ NHÀ CÔ” e đùa vậy thôi, chứ nói thật với các bác nhìn mặt em ý 1 còn muối còn không nở đốt, con ruồi còn không nở đậu, huồng chi emmmmm... Emm là e kết rồi đấy, mắt Linh long lanh thân mịn màng, mặc 1 cái áo ba lỗ màu trắng 1 với quả socola kaki màu xám, lộ ra đôi chân (không giám nói là dài vì em ý cũng chỉ tầm 1.63 1.64~ thôi) nhưng trắng lăm các bác ạ, không phải trắng bạch mà là trắng hồng tự nhiên mới chết em chứ lị mồm hô:

-Đi lên thôi em

Mà mũi cứ hít hít, làn da em tỏa ra 1 mùi hương thật dễ chịu và kích thích.

Thôi thế thôi, miêu tả thế thôi nhé, để bọn em còn đi xem phim, thú thật với các bác sau buổi đó em cực kì ấn tượng với Linh, rất nhi nhanh đáng yêu với những lần cầu véo trêu đùa. Và dần dần bọn em đã tạo được mối quan hệ cực kì thân thiết, qua những lần nói chuyện đến 2h sáng và những buổi đi ăn cũng như đi dạo qua phố phường sau này, mọi việc tiến triển nhưng cũng chỉ dừng lại bằng những cái nắm tay, hay những cái ôm eo của em nó dành cho mình.

Sự việc đáng nhẽ cũng chỉ có thế, nhưng các bác ạ từ khi con chị họ nó yêu 1 thằng khác trong 1 mối quan hệ nghiêm túc thì e đã không còn những buổi lén lút cùng nó nữa. Và cũng đồng nghĩa với việc e phải thường xuyên bắt con socola bỏ vào lọ định kì trong vòng 2 tuần, cũng là thời gian em quen bé Linh em thường tưởng tượng ra khuôn mặt, thân hình em ý để lắp ráp vào những bộ “tiểu thuyết bất hủ của ngọn núi PHÚ SĨ”. Vâng thật là bệnh hoạn phải không các bác. Nói thế thôi trở lại với câu truyện ngày định mệnh đó, sau 2 tuần đi chơi và nói chuyện với em nó. Thì vào 1 buổi tối 23h20’:

-Anh à

-Uh A đây Linh à sao thế?

-E chán cuộc sống này lắm anh ạ... (khóc thút thít)

-Sao vậy? có chuyện gì vậy em, kể a nghe.

Khóc 1 thôi 1 hồi xong, mình cũng chỉ biết cảm máy và nghe em khóc, 2 phút sau:

-A ra ngoài được không, đi chơi với em, không e buồn lắm chả biết làm gì cả.

-Uhm thế e đang ở đâu? a qua đón em

Sau đó em cho địa chỉ, mình như con ferrari lao xuống cầu thang vọt văng xin xỏ bác bảo vệ 1 cách thảm thiết.

-Bác ơi mở cổng cho cháu với ạ, bác thông cảm cháu có đưa bạn vừa bị tai nạn. . .bla bla

Dắt xe ra khỏi nhà phóng đến nơi hẹn em ý với cái đầu thảm nghĩ, chắc lại bia rượu ở đâu phê rồi khóc, ko giám về nhà, hí hí quả này chết với ông như con chị mày.

Phi đến nơi ôi sao nhìn em thảm thương thế kia, những sợi tóc mai bám vào những giọt mồ hôi trên gương mặt cũng như ở cổ và ngực em. Cơ thể e dựa vào tường rồi ngồi vục xuống 1 cách bất cần, mình lao đến hỏi với về thương cảm:

-Em sao thế này, có chuyện gì xảy ra vậy?

Như đưa con gái gặp được cha, em ý lao vào lòng mình, 2 cái tay luôn qua sau lưng ôm thít nhất, đầu em gục vào vòm ngực mình khóc thút thít, khóc òa ra, 1 lúc sau em ý mới kể sự tình.

Chả là về chuyện gia đình các bác ạ, bố mẹ em nó cãi nhau, và cũng chỉ quan tâm đến tiền mà chả quan tâm gì nó với thằng em trai, con bé đi học về thấy cảnh 2 bố mẹ như vậy mà đâm chán đời và tìm đến em, tìm đến 1 thằng đàn ông có trách nhiệm với những cô bé chán cuộc sống đầy rẫy những bất công này.

Sau 1 hồi ôm cô bé rồi e đưa đi ra Mỹ Đình rẽ sang Phạm Hùng ghé sang big c, và vọt thẳng lên phố, đưa em qua những nẻo đường chỉ cho em những đứa bé nơi những mảnh đời còn bất hạnh hơn, nói cho em về những ý nghĩa cuộc sống, rằng mình vẫn may mắn.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Tình Zông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3

Haizzz e nói thật với các bác chứ, đứa nào mà trong hoàn cảnh đó mà lại ko thấm lại chả thấm hơn đi ăn na ấỵ chứ, e nó như con ếch được nhảy ra khỏi mặt giếng và đớp lấy những thi vị ý nghĩa, cảm xúc của những câu nói của em và gục đầu lấy 2 tay ôm chặt lấy em và nói:

- EM YÊU ANH, ANH CÓ YÊU EM KHÔNG?

Ui gọi lại chả không, chả có thằng nào điên mà lại đưa cô đi hết cái đường HN này mất mớ nó 5 gói xôi 10 nghìn rồi. Đền bù đi, haizz nghĩ vậy thôi, chứ cũng phải khéo léo mà trả lời em nó:

-A thật sự rất có cảm tình với em, thời gian từ khi quen em, a luôn nghĩ về em, a vào fb để xem hôm nay em nghĩ gì, nhìn từng stt yahoo của em để biết e vui buồn những gì. Nhưng thật sự a ko còn giám tin và tình yêu nữa,

-Tại sao lại như vậy, a ko tin em sao, lần đầu gặp anh em thực sự đã rất thích anh rồi, những câu truyện a kể luôn làm e cười, làm em quên đi cái hoàn cảnh thực tại ở gia đình, chỉ gặp a e mới vui như vậy.

-A cũng không biết nữa, những người con gái trước cũng nói yêu anh nhưng rồi họ cũng rời bỏ a. . .

Haizzz là thế này các bác ạ, đứa nào mà nói yêu ý, cũng đừng ok với kẻ cả dù biết nó có trao thân cho mình cũng đừng có vô vậỵ kiếu” em yêu anh à thế thì chúng mình ngủ với nhau thôi”.

Thế là không ổn, phải tùy vào tâm lí đối tượng mà xuất chiêu, trong hoàn cảnh của em, thì lúc này cô bé có vẻ muốn chứng minh ty lắm rồi, đến lúc này khi bọn e đang đối thoại với nhau cũng là lúc bọn em đang tọa lạc tại Hồ Đền Lừ, đi nhiều làm gì xăng lại đang lên giá. Và em kể 1 ví dụ cho cô bé về 1 thằng bạn cùng con người yêu nó ngồi ở đây bị cơ động soi, bắt xe và lên phường (e bịa thôi chứ 50 với 100k thì cơ động nó đi với chứ bắt làm quái gì lên phường). Nghe xong có vẻ cô bé hơi sợ, con gái mà nghe đến phường với đồn là cuống cả lên rồi. Lúc này cũng đã khoảng 2h sáng, đối diện đó là có 1 cái hotel to đùng đến sáng trung, e liền bảo:

-Em có mệt không,

-Cũng hơi hơi ạ (khóc 1 thôi 1 hồi xong lại chả mệt)

-À thế. . . à mà thôi

- Sao a?

-Không không có gì (cái kiếu này nó không hỏi tiếp mới là lạ, tay em nó bám vào đùi mình nũng nịu)

-Anh nói đi, ai lại nói nửa chừng vậy, ko nói e ko chơi với anh nữa.

Ui gọi, đấy các bác thấy chưa:

- Uhm thì hơi ngại, nhưng a định bảo... anh thì ko sao, nhưng nếu em mệt, thì vào kia(tay em chỉ cái đèn hotel lấp lánh như vì sao) nghỉ xong sáng sớm mai a đưa em về.

Lúc này thì em nó hơi ngại 1 chút, mồm ưm ưm, con gái mà kể cả nó có muốn vào cũng chả ai đòi nào nó nói ok luôn, mình phải cho nó 1 vài lí do, thôi thì để tăng tính thuyết phục em bảo em nó.

- A chỉ sợ e ngồi đây lâu lại ốm, vào đây nhường em nằm trên giường, a nằm dưới đất đó.

Ui xời chuẩn luôn, Linh liền đáp với 1 giọng tỉnh nghịch:

- Ở thế phải nhường em chần đây

Thế đấy các bác ạ, để đồng ý 1 sự việc không cần nói ok, để hoàn xóa bỏ hình như thức wei tei không cần đi c... v.... hehe.

E nháy con tiếp tân bảo cho 1 phòng đơn và dẫn em lên phòng 304 vào phòng, đúng là con gái đi đến đâu cũng vào toilet đầu tiên, em thì sau nằm dạt mìa nó xuống đất cho nó ra nhìn thấy mà thương. Con bé sau khi chỉnh sửa phụ kiện đi ra rồi nằm lên giường, chém gió với nhau vài câu thì e đi tắt điện. Cho đến 1 lúc sau e thấy Linh cứ trần trọc mãi chần thấy thương thẳng mình, mới bảo:

- Anh ơi, anh có lạnh không.

E cố tình bật điều hòa mà 16 độ, để cho những cơ thể dù có nóng đến mấy cũng phải đóng băng mà tìm đến nhau cho nó tan chảy, em hiểu ngầm ý Linh co cặp chân tay run mà trả lời.

- Không sao đâu em, hixxx

- Thôi anh lên đây đi, mai anh lại ốm ra bắt đền em thì chết.

Vậy là em mò lên các bác ạ, như mò lên đỉnh olympia và rúc vào trong chăn cùng em ý, ôi lúc này thì hơi ấm từ thân thể em ý lan tỏa ra truyền sức sống đầy học môn vào cho em. Và trong cái đêm đó, nằm gần nhau thì kiểu gì da thịt lại chả đụng vào, tay em nắm lấy bàn tay cô bé.

Và các bác ạ điều gì đến cũng phải đến, em khẽ quay đầu sang hôn nhẹ lên trán của nàng, và nói Anh yêu em... rồi dần dần bờ môi em tìm đến bờ môi cô bé trong màn đêm mật mủ, lúc này thì đúng là chả còn gì để mất, như thằng Mu thua bayen đêm trung kết c1, em thừa thắng lao lên trao cho Linh những nụ hôn nồng ấm nhất có thể, lúc này cơ thể linh như không thể kháng cự được, đành co cặp vào người em mà chịu đòn...

2 bàn tay, 1 đôi chân với cái chân kia, người ta gọi là $1+1=2$. $2+2=4$ và 4 với 1 là 5, 5 thẳng đệ tự em hoạt động hết công suất, cuối cùng cô bé cũng chả còn giáp mà chống đỡ thả sức cho em muốn làm gì thì làm, và cũng chỉ nằm mà tận hưởng...

Xong rồi nhé, sáng hôm sau em đưa Linh về, Và những ngày sau đó bọn em đã không còn gượng ngừng, tần xuất được tăng lên... yêu nhau 1 thời gian dài cũng có nhiều vấn đề nảy sinh thôi thì phần này e xin phép không nói, nhưng em phải nói đến phần....

Cô bạn Linh....

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Tình Zông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4

Sau 1 thời gian em và Linh chính thức công khai quan hệ, kể cả những lần như sn Linh hay 8/3 ...vv., em điều mua những thứ nhạy cảm, khi thì cái áo hoặc cái quần lót. Nếu trúng quả đề nào, cao hứng lên e mua cho Linh cả bộ đồ ngủ siêu mong và cực kì quyến rũ. Vâng Linh đã là đàn bà như thế đó, bọn em công khai chuyện ăn nằm với nhau với bạn bè là chuyện bình thường. Và với 1 cô bé đang còn ngồi trong ghế nhà trường và khi chuyện này đến quá sớm, hơn nữa nó còn có 1 tần xuất ngày 1 dày đặc. Việc bị gia đình phát hiện chỉ là vấn đề thời gian. Và cũng chỉ sau 2 tháng ba của linh đã biết:

- A lô! Cháu có phải là Nam không?

- Vâng! ai thế ạ?

- Uhm chú là ba của Linh, cháu có bạn không? Chú muốn gặp cháu nói chuyện 1 chút.

- Vâng, nhưng bây giờ cháu bận chút việc, để chiều được không chú.

- Ok vậy chiều 2h quán cà phê... Nguyễn Chí Thanh nhé.

- Dạ! vâng ạ.

Thú thật với các bác lúc này thì em có tí hoang mang rồi, nhưng cũng chỉ nghĩ là ông ý gấp để khuyên bảo này nọ, chỉ đến khi hỏi thăm vài câu xã giao và điều tra về mình ông ý mới hỏi:

- Bây giờ chú hỏi thật, cháu ngủ với Linh rồi đúng không?

- Ồ, sao chú lại hỏi thế ạ.

- Cháu trả lời thật đi, chú biết hết rồi, nên hôm nay chú đến để thông báo cho cháu việc này, là hết năm nay học này chú sẽ cho Linh đi vào SG và không ở đây nữa. Nên tốt nhất là mày đừng có gặp nó nữa, để cho nó học nốt chương trình, kết quả nó tốt để tao xin cho nó vào trong kia.

Vâng đến lúc này thì từ chú – cháu => chú – mày và thành:

- Tao nói hết nước hết cái rồi đấy, còn cái tội của mày là quá lớn, phá hỏng đời con gái nhà tao, để cho nó học hành sa sút, và nếu có hậu quả gì thì mày có nuôi nổi không, tao hỏi mày thế.

- Vâng! biết thế ạ, cháu thừa nhận có xảy ra việc đó. Nhưng cháu và Linh yêu nhau thật lòng, giờ chú bảo bỏ làm sao cháu và Linh bỏ được luôn, cháu cần thời gian, còn chú muốn làm gì cháu thì làm.

Vâng cái ý chí của thằng đàn ông xuất hiện trong em thật đúng lúc, em không hiểu từ đâu cho mình sinh khí để phát ngôn ra những câu làm bố Linh choáng, có lẽ ông ý nghĩ rằng mình sẽ phải van xin này nọ, nên khi nghe những từ phải nói "Cứng" cũng đành hạ giọng:

- Tao cho mày thời gian để thu xếp, gọi điện cho nó và nói chuyện, hôm nay về tao cũng sẽ nói chuyện với nó.

Sau 1 hồi tranh luận cuối cùng 2 thằng đàn ông mỗi thằng 1 nẻo bước ra về. Những ngày đầu thật sự khó khăn với bọn em, Linh bị bố đưa đi đón về, nên gần như không thể gặp nhau, chỉ có thể liên lạc qua chat chít tâm sự và khóc lóc, nhiều lần vì quá nhớ nhưng, Linh còn cho em wc và mặc nguyên đồ lót, Vâng chỉ vài lần như thế chắc các bác đã đoán được đó là chất xxx. Nhưng cũng khổ lắm bác ạ, đang hoạt động cách mạng với tần xuất ra "mặt trận" nhiều như thế, giờ phải đi nằm vùng và wei tei e cũng "khó tâm" lắm chứ. Nên mọi việc gần như chỉ diễn ra như vậy nếu không có cái ngày SN của Huyền bạn Linh:- Anh ơi, em nhớ anh lắm, bây giờ em làm thế nào hả anh?

Mình cũng chả biết làm thế nào cả đành an ủi:

- Cố gắng lên em, có gì sáng thứ 7 a trốn vào trường em rồi mình gặp nhau.

- Nhưng Ba em quen bảo vệ với thầy cô trong trường và đã dặn họ rồi. Em chỉ sợ Ba biết được sẽ thuê người làm gì anh thì em sợ lắm anh à!.

- Anh ko sợ, anh sẽ gặp em. A nhớ em lắm.

- Vâng... À anh ơi!!!! Tối thứ 7, đúng rồi, là sn Huyền hôm đó em sẽ xin đi sn nó, hôm đấy anh cứ đi sớm vào ở trong nhà Huyền, rồi ba sẽ đưa em đến.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Tình Zông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

3 ngày mà cứ như cả 3 tháng dài lê thê, em chả biết làm gì ngoài vui đầu vào wei tei cho quên hết sự đời và cũng để giải thoát khỏi sự “túng and túng”.

5h chiều ngày hôm đó em đã chuẩn bị, diện bộ thật đẹp, xịt 1 tí Bvlgari Aqua cho thêm phần quyến rũ. Vâng lúc này đã khoảng 6h em nằm vùng ở quán trà đá gần nhà Huyền và chờ cô bé đi học về dắt e vào nhà:

- A lô, A Nam à, em Huyền đây, a đến nơi chưa.

- Ồ Huyền à, uh a đến rồi đang ở đâu ngõ.

Bọn em gặp nhau vừa đi vào nhà Huyền vừa nói chuyện:

Hi! Chào a, vào đây anh, nhà em đây, a chờ lâu chưa?

- Uhm a cũng mới đến thôi, nhà em đẹp thế bố mẹ đâu em?

- Ồ Linh ko kể gì về em à hihi

- Ko, chỉ bảo em xinh nhất khối thôi

- Ái chà con này được, hay a khen điều e đấy hehee

- Không thật mà em, nhìn em có vẻ già dặn hơn trong ảnh.

- E già rồi mà, a xem ảnh trên fb à...

Vâng được 1 lúc sau Huyền mới kể chuyện chả là. Bố mẹ em ý li dị lâu rồi, ở đây cùng với bố, bố đi công tác từ đầu tuần, nhà cũng chả có ai. Nhà Huyền thì khá giả, Huyền thì xinh và rất trắng, cao hơn hẳn Linh và nhìn cũng già dặn như 1 cô gái từng trải.

Em giúp Huyền chuẩn bị đồ sn, được mấy phút sau có vài bạn của Huyền đến, và em lại mong chờ Linh tình yêu của em. Gần 8h ba đưa Linh đến, nhận được tin nhắn em trốn vào bên trong và chờ ba Linh về. Huyền nháy mắt với em, cau cái môi lại:

- Sướng nhé người yêu đến rồi kia, tí cho em mượn phòng mà tâm sự nhá.

Vâng đúng là đàn bà thật nhạy bén và sắc sảo đến từng chi tiết, và đúng như kịch bản, Linh chạy vào phòng ghi chặt lấy em. Đôi tay em cũng mở rộng ôm trọn lấy vòng eo của Linh mà trao nụ hôn ngọt ngào, sau bao ngày nhớ nhung chỉ biết chất x và wei tei mà không biết làm gì hết. Vâng các bác đoán đúng rồi đây, Bọn em quần quai trên chiếc giường trong phòng Huyền, ở dưới tầng lúc này mọi người đang chuẩn bị đồ SN nên cũng chả để ý trờ Huyền:..... to beo cần ti heo.-Cốc cốc cốc

- Ai thế?

Em và Linh vội vàng ngồi vục dậy chỉnh lại quần áo, và đi ra mở cửa thì:

- Ô Huyền à, (định cân 3 à, em đùa đấy)

- Vâng, 2 người xuống đi (mặt cười gian xảo), chuẩn bị xong hết rồi hi.

Lúc này thì em đi xuống trước, còn Linh và Huyền đi sau nháy nhủ gì đó. Huyền thì chắc cũng đoán là em và Linh xyz, khi nhìn thấy ga giường thì xéo, chần thì dè lên gối. Nhưng khổ nỗi nào đã được cuộc nào đâu, toàn xà ngang với cột dọc, đang định ghi bàn thì em nó vào.

Sau đó bọn em ăn uống, và hát hò chúc mừng sn Huyền. 1 cô bé đáng yêu với thân hình thật đầy đặn so với bạn bè cùng trang lứa. Nhưng cô bé đó lại đang như mang trong mình 1 nỗi buồn không tên.

Em và Linh đã vui vẻ bên nhau sau bao ngày xa cách, em vui lắm, nhưng cũng không khỏi tò mò và để ý, khi nhìn thấy những giọt nước mắt của Huyền rơi xuống trong khúc nhạc csmn và tiếng vỗ tay của mọi người. Có lẽ ở ngay tại đây trong gian phòng này mọi người đều hiểu Huyền đang khóc vì điều gì. Một cô bé tuy đầy đủ về vật chất nhưng lại không có được tình cảm trọn vẹn của gia đình. Nhưng có lẽ còn có 1 lí do khác, khi Linh nói thào vào tai em? Huyền mới vừa chia tay bạn trai anh ạ, hơn 1 tuần rồi?.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Tình Zông* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6

Vâng đến lúc này thật sự e thấy cực kì tò mò về cảm xúc của cô bé này. Để muốn như quên đi sự đời, Huyền đã chuẩn bị 2 chai vodka cho các bạn nam, 1 thùng ken cho các bạn nữ và thêm 1 chai chivas trong tủ...

Lúc đầu thì em cũng chỉ làm chai ken thôi, Linh thì không giám uống vì tí ba sẽ đến đón về. Quay sang thấy Huyền và một cô bạn nữa uống với mấy thằng con trai, em nhìn mà khiếp đảm. Đúng là đàn bà mà đã hận cái gì, thì chỉ có nốc chất kích thích trong sự bất cần. Em thấy mọi người đang tung bừng, nên nháy Linh lên phòng để gần gũi với nhau 1 lúc trước khi đi về. Đúng là có chất kích thích có khác, em mạnh dạn hơn hẳn, vừa vào phòng em đã ôm chặt lấy Linh, hai đứa từ từ ngã xuống chiếc giường, có vẻ lần này Linh hơi bị đuối như thể bị cưỡng. Nhưng có sao đâu, lâu rồi mà, cũng phải im lìm trong vòng tay em, và "tận hưởng". Được 1 lúc thì ở dưới nhà vọng lên:

- Linh ơi Ba đến đón rồi này, “ Vâng Linh nó đang rửa mặt trên phòng ạ”.

Hai đứa vội vàng vục vạy, Linh kéo lại cái áo trong... bọn em trao nhau những nụ hôn vội vàng. Linh đi xuống dưới nhà và chào mọi người, ở trên gác em nhìn theo từng bước chân, và khi Linh vừa khuất khỏi tầm nhìn. Thì đó cũng là lúc em trông thấy Huyền từ trên gác với chiếc áo cổ có phần hơi rộng, lộ ra vòm ngực đầy đặn, và cái tay của em di đi gãi gãi cái tờ rym. Bất giác Huyền quay lên nhìn em khi em đang chăm chú nhìn cái cái đó. Em giật mình nhưng cố tình lờ mắt đảo đảo để giống như 1 thằng say. Vào lúc này mọi người cũng về gần hết, mọi người cũng đã dọn dẹp gần xong, và em cũng đi xuống chào Huyền.

Em dắt xe ra khỏi cổng nhà Huyền với cõi lòng trĩu nặng khi vừa gặp Linh chả được bao lâu đã rời xa nhau. Huyền như hiểu được suy nghĩ mà động viên:

- A đừng buồn nhé, em cũng biết chuyện Linh sắp vào SG, hai người cố gắng vậy.

- Uhm cảm ơn em, A về nhé.

Đi trên đường nghĩ đến Linh nhưng 1 phần cũng không khỏi thắc mắc về con người Huyền, gần về đến nhà thì có điện thoại:

- Anh Nam à, a quên ví ở phòng em kia!!!!

.....to beo cần ti heo.Em nghe câu nói đó mà rụng rời thân xác, vì trong ví ngoài tiền và giấy tờ, còn có Ba Con Sói. Thảm nghĩ Huyền mà thấy được thì quả ái ngại vô cùng. Không chần chừ, em quay đầu xe và phi thẳng về nhà Huyền. Nhưng khi đến gần nhà, em nhìn thấy 1 cảnh tượng vô cùng hãi hùngggggggggggggggg:

- Bóppppppp... a là loại chó má, a rút đi, biến về nhà ngay cho tôi.

- Em làm gì mà nóng thế, a đã xin lỗi rồi mà, em không nhận thì thôi việc gì phải chửi.

- Biến, tôi không cần.

Thằng bé lùi thui bước đi. Vâng thằng bé đó chính là bạn trai cũ của Huyền vừa mới chia tay được hơn 1 tuần, lý do là gì thì em cũng không rõ, có lẽ nó khôn nặn hơn em chăng?. Chờ nó đi khuất khỏi tầm nhìn, em mới lại gần nhà và gọi Huyền, cô bé nhanh chóng ra mở cổng.

Lúc này Huyền mặc một chiếc váy ngủ, đôi vai thon cùng với 2 dây quai trong suốt lộ ra trên bầu ngực cô bé. Nhưng đó cũng chỉ là suy nghĩ thoáng qua, vì lúc này em quan tâm tới cảm xúc của Huyền nhiều hơn, đôi mắt đỏ rom róm...nhưng cũng chả có 1 giọt nước mắt nào rơi xuống, có lẽ Huyền là 1 cô gái mạnh mẽ:

-Anh vào đây, ngồi chờ e chút, e để ví trên gác.

Em ngồi dưới phòng khách nhìn xung quanh ngôi nhà, rồi nhìn xuống bàn thấy cuốn album, mở ra em thấy những bức hình của Huyền ngày bé chụp cùng bố mẹ, và thấy cái tấm Huyền như tập lũy, thấy còi trường hihi...

- A Nam làm gì thế, không được coi trộm đâu nhé.

- A xò lờ (sorry), nhìn e ngày bé dễ thương phết.

- Vâng giờ già xấu phải không anh. Mà anh đã ăn gì chưa, đến dự sn em sớm nhất, mà chả ăn uống gì à.

-Uhm, có gì đâu, mai ăn cũng được mà.

- Ở thế a chưa ăn gì thật à, thôi chết vậy không bảo em, giờ a phải về chưa hay đi ăn cùng em nhé.

- Ở thì! Uhm.. đi em

Em cầm ví và dắt xe ra, để ý thì thấy ví vẫn đầy cộm cộm chắc ba chú sói vẫn nằm im trong đó. Hai đứa quyết định lên Nguyễn Hữu Huân ăn xôi yến, vừa ăn em vừa tâm sự chuyện em và Linh có lẽ cũng sắp phải chia tay, vì không vượt qua được rào cản của gia đình. Chuyện tình yêu của Huyền cũng buồn không kém, Huyền kể:

- Em với nó yêu nhau được nửa năm, nhưng suốt ngày cãi cọ, em không muốn mình là đứa con gái hay ghen tuông, nhưng không biết bao lần nó đi chơi gái, lúc đầu bạn em bảo nhìn thấy em cũng không tin. Thì tuần trước chính mắt em đã trông thấy, nên bọn em đã chia tay.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Tình Zông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Sau khi tâm sự và ăn xong, lúc này cũng đã khoảng 12h, Huyền rủ em qua đài phun nước uống trà chanh. Nói thật với các bác chắc bình thường thì sẽ chẳng có đoạn nó rủ em đi ăn rồi còn đi uống nước súc miệng đâu. Có lẽ phần được một chút về bề ngoài, phần khi nói chuyện em cũng dễ nắm bắt tâm lý con gái, và xoáy sâu vào vấn đề họ quan tâm, nên được quý mến. Đó là ưu điểm nhưng trong trường hợp này, cụ thể là thời điểm này đã có 1 việc xảy ra ngoài tầm kiểm soát khi bọn em đang ngồi uống nước thì:

- Đây, em cũng tốt đẹp quá nhỉ, d.m vừa đuổi anh xong giờ đã ngồi cùng thằng ôn con này.

Em bắt gặp quay lại, hóa ra là thằng bạn trai của Huyền, có lẽ bị Huyền đuổi về và chán đời giờ nó đi lang thang cùng hội bạn nó, và tình cờ bắt gặp

Huyền và em ở đây. Sau khi nghe vậy Huyền cũng sững sốt, hơi nghe ngại nhưng cũng gằn giọng lên mà trả lời:

- Tôi đi đi đâu đấy là việc của tôi.

- Uhm tưởng thế đó nào, ngoan ngoãn quá, giờ lại đi chơi với zai lúc nửa đêm cơ đấy

- Thì làm sao, giờ đó liên quan gì nhau, tôi thế đó nào thì mặc kệ tôi.

Như đoán được tình hình sẽ căng thẳng, vì thằng kia còn đi cùng hai thằng bạn nó, Huyền lôi tay tôi dậy và bảo:

- Đi về anh,

- Tình cảm nhĩ, d..m bố cái loại chó rúc sau váy đàn bà.

Em thế đến lúc này em cay lắm rồi, nhưng vẫn phải cố nhịn. Thứ nhất quan điểm của em rất rõ ràng, không bao giờ muốn đánh nhau với thằng con trai nào chỉ vì một đứa con gái, dù bình thường kể cả là hai thằng 1 lúc em cũng e sợ, nhất thì bố mày năm cũng phải lùi theo một cơ sở đứa nằm theo. Nhưng lần này tổng cộng nó có 3 thằng các bác ạ, thôi thì 1 điều nhịn là 9 điều lành, nên em cũng không nói gì và lên xe. Nhưng có vẻ hôm nay ngày không được đẹp cho lắm, thằng bạn nó được phát nháy mắt, và tay vừa chạm vào chiếc xe thì:

- Bópppp

Như trời giáng e ngã sòng soài ra mặt đường, lúc này Huyền lao vội ra đỡ em dậy, và không quên dành cho nó 1 câu chửi:

- d..m mấy thằng chó... mấy con chó đàn... mấy thằng mày cũng chỉ thế mà thôi

Thằng bạn nó nghe cay mới chửi lại Huyền:

- O con đĩ này, mày làm sao, tao đánh bạn mày chứ tao làm L gì mày.

Và nó định lao lại tát Huyền các bạn ạ. Thật sự trong tình cảnh này theo các bác em phải làm sao đây:

A- Lao vào phòng tắm cả 3 đứa nó. Nhất thì chết.

B- Chạy nhanh về nhà chỉ Phòng tắm Huyền thôi.

.....

Vâng dĩ nhiên là em muốn chọn phương án B rồi, nhưng ở tình cảnh này thì tiến thoái lưỡng nan các bác ạ. Thật sự lúc này thì không phải chém đầu nhưng máu dồ của em nó nổi lên rồi. Giang hồ bao nhiêu năm, vừa nghe lời gia đình và bạn bè rửa tay gác kiếm để học hành, tu tâm tính đức. Thì nay bọn này đã đẩy em vào bước đường cùng và bắt em phải bực lộ 1 con người bên trong mà lâu nay em đã giam giữ nó, em lao ra tàn sát chúng nó:

- O ơ tao làm gì mà chúng mày đánh tao, tao với Huyền chỉ là bạn.

- Bạn cái cì, mày không thấy nhục à. Nửa đêm mày đi chơi với nó làm gì.

- Tao đi thì cũng liên quan cái đó gì.

- Thằng ôn này mày thích gì

- Thích thế đó nào cũng đc.

Vừa nói xong câu thì nó cùng thằng bạn mỗi thằng 1 đầu vòng qua chiếc xe lao vào em,

Sơ đồ diễn biến tình hình:

Em nhanh trí lấy tay với tóc thằng bồ cũ của Huyền, nắm chặt, ghì đầu nó vút xuống đất, lấy chân súc 1 phát vào mặt nó. Cùng lúc này thằng bạn nó lao vào đập vào mạng sườn em.

Rhục ra lúc đấy em đã uốn người lại nên chân nó chỉ trượt qua lưng em. Thằng bồ lờm kia đau quá 2 tay với với với. Tình hình lúc này là như vậy, Huyền thì cứ ở ngoài la hét “ Tôi xin các anh, đừng có đánh nữa “ ...

Nhưng lúc này thật sự máu dồ của em cũng không thể dừng lại được, 2 thằng kia cứ định lao vào, thì em ghì chặt đầu thằng này xuống đất, và lôi xềnh xệch ra xa khỏi tầm đâm và tầm đá 2 thằng kia. Ông ku con này bị mình cầm tóc vút xuống không thể làm gì được, nếu cố giật ra là đi mịa nó cả mảng tóc trên đầu thì chỉ có hói luôn thôi. Nên cay giọng ừ ừ:

- Bỏ ra, Đá Con Mèo, bỏ ra không,

- Bỏ màyéo bỏ đấy làm sao. Hai thằng kia lùi con mịa mày lại, không thì bố mày cho nó cày mặt xuống đường đấy.

Thật ra bọn này cũng chỉ bọn trẻ con lớp 11, 12 với cơ bản nó không có đồ nóng nên em cũng dễ xử lý, cứ bắt thóp được thằng cầm đầu, cho nó 1 phát cảnh cáo, như lúc này là em cho nó quả xúc mũi giày vào mặt. Và hôm phải cứng vào hô nói rống rạc:

- Huyền lấy xe đi về đi, (để a nhà thằng này ra xong trèo lên xe)

Lúc này thì 2 thằng kia đang gọi điện các bác ạ, em là em gửi thấy có mùi chơi đồ hàng rồi. Nên nói phủ đầu:

- Bây giờ bọn mày thích chơi kiểu gì? nếu buồn 12h ngày mai tại đây nhé.

- Uhm được rồi, bỏ tay ra, mai bố chờ mày ở đây.

Em buông tay ra khỏi đầu thằng ôn này, thì 2 thằng kia định lao vào, nhưng thằng ku kia giờ tay ra bảo thôi, chắc vì nhục quá 3 thằng ko làm được gì. Và chỉ vào mặt em ngày mai nhé.

Em lên xe Huyền cầm lái, đi về nhà, Huyền dựng xe và nói:

- Em xin lỗi anh đã để xảy ra chuyện này, mai a đừng tới, để em bảo cậu em ra dàn xếp cho, A cũng đừng nói chuyện này với Linh, không em xấu hổ lắm.

- Không sao đâu, nói chung mai a sẽ ra xem thế nào.

Lúc này em chào Huyền và lên xe đi về, suy nghĩ chắc giờ này phải gọi thằng bạn mình dậy xin ngủ nhờ. Đi trên đường được 1 lúc thì Huyền nhắn tin:

- “Em thật sự rất áy náy, em xin lỗi, mai a đừng ra đó nhé, a ngủ chưa?”

Em nhắn lại

- “Không sao mà em, a chưa ngủ, đang qua nhà đứa bạn”

"Sao anh không về nhà, đừng đi lung tung đâu nhé, có chuyện gì nhắn cho em"

Được 10 phút sau khi em đến nhà thằng bạn, đang mở cửa ra thì Huyền nhắn tiếp:

- “Anh ơi thằng kia nó bảo biết anh, em lo lắm, anh đã ngủ chưa?”

- “A chưa, nhà thằng bạn giờ đi ngủ hết rồi”

- “thôi chết thế giờ anh ngủ đâu, em sợ a đi lung tung rồi gặp chuyện lắm, hay qua nhà em đi”

Em bảo thằng bạn đóng cửa lại, và thằng bạn cũng không quên dành cho em 1 câu “bố thằng điên, đang ngủ, thôi biến đi, chỉ gái với chả gú”, Em lao đến nhà huyền trong tâm trạng vui sướng.” Anh hùng không nhà cứu mỹ nhân, ngủ nhờ nhà mỹ nhân” ...

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Tình Zông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8

Vừa phi đến nhà Huyền, đã thấy cửa hé, Huyền nghe thấy tiếng xe vội chạy ra đón. Lúc này tâm trạng em lằng lằng cứ như chồng đi làm về, vợ để cửa chờ và ra đón vậy. Huyền bật ti lên cho em xem à tivi lên xem, chuyển qua kênh HBO, lúc đó có cái phim gì em không nhớ tên, nội dung đại ý, có có ông chủ xòng casino gạ 1 chàng trai, đổi 1 triệu \$ để ngủ 1 đêm với vợ anh ta. Xem được tí thì đã có một vài cảnh nóng, nên trong người em khó chịu, cơ thể em đã bắt đầu nóng ran lên. Các mô thịt bắt đầu chuyển động đều theo từng động tác của Huyền, nhất cử nhất động của Huyền ít nhiều đã để lộ ra những sơ hở nơi vùng cấm. Huyền mặc 1 chiếc váy ngồi đối diện hai đùi khép lại. Chiếc váy kiểu như ở dưới đây nhưng màu trắng, còn dáng ngồi thì tương tự như vậy.

Hình minh họa.

Tuy nhiên, em cũng phải cố gắng mà kìm lại, cho dù lúc này quần đã giãn chỉ... Được một lúc sau thì Huyền nói đến giờ đi ngủ:

- Anh ơi, có phòng khách hoặc phòng bên cạnh ba em, anh lên đấy nằm nghỉ nhé, hay thích nằm ở đây.

- Uhm thôi anh nằm ở đây cũng được em ạ, em đi nghỉ đi.

Em nằm dài trên chiếc ghế sofa ở phòng khách, còn Huyền thì đi lên phòng mình ngủ. Đang nằm thì cái điện thoại nó rung báo tin nhắn, đang nghĩ trong đầu hay Huyền sms tâm sự với mình, Huyền chuẩn bị gọi mình lên phòng đây hí hí hí, thì bất ngờ khi đó là tin nhắn của Linh:

“Em đã suy nghĩ rất nhiều mấy ngày qua, Ba và em sẽ đi vào SG sinh sống, liệu mình có còn giữ được tình cảm không anh!?. Chúng mình sẽ ra sao đây
“Em nhắn lại:

- “Mọi thứ do em quyết định, anh cũng không muốn để em phải chịu đựng, em cứ suy nghĩ và đưa ra quyết định.”

“Vậy thứ 5 mình sẽ gặp nhau nói chuyện. À còn chuyện này, em không có ý gì nhưng, mấy clip... đó anh xóa dùm cho em nhé, “

“uhm em, a sẽ xóa, em ngủ ngon”

Trong đầu em như có một nỗi buồn không tên, mọi suy nghĩ về Linh dồn dập về cùng lúc. Đang trăn trở với những nỗi nhớ về Linh, thì bỗng em nghe thấy Huyền như đang nói chuyện to tiếng với ai đó qua điện thoại. Em bắt đầu cho nhỏ tiếng tivi lại và hóng lên trên, nghe loảng thoảng được mấy từ:

“Anh cũng chỉ như con chó thôi... Uhm thì sao... anh ý là người yêu của tôi đây.”

Bất thành linh em nghe thấy tiếng “bộppppp” rồi những tiếng loảng xoảng. Hình như Huyền ném đồ đạc hay một thứ gì đó. E quyết định lao lên phòng và gõ cửa:

- Huyền à!!!! Huyền ơi!... Có chuyện gì thế!?

Huyền ra mở cửa phòng, giọng thút thít:

- Không sao đâu ạ.

Lúc này em nhìn vào trong phòng thấy 1 chiếc cốc to đã rơi xuống đất, các mảnh vỡ bắn tung tóe khắp nền nhà, ở góc chiếc điện thoại của Huyền nằm bất động. Nhìn vào Huyền đôi mắt thì đỏ ngầu, thân mình thì bật run lên từng tiếng nấc, dưới đùi trái có một tia máu chảy có lẽ là do mảnh vỡ bắn vào.

Nhìn Huyền thật đáng thương, lúc này em rất khó xử, muốn quay xuống nhà nằm tiếp, nhưng làm sao để Huyền một mình như vậy được. Vâng một lần nữa người đàn ông chân thật trong em được phát huy đúng nơi đúng chỗ và nhất là đúng giờ:

2’30p

Đôi bàn tay ấy dang ra ôm Huyền vào lòng và từ từ... Lúc này mọi chi tiết trên cơ thể bỗng dưng thuần thực và tròn trịa, Huyền gục đầu vào ngực em khóc, nước mắt Huyền làm ướt đầm chiếc áo sơ mi của em. Mùi cơ thể bắt đầu lan tỏa ra khắp căn phòng. Giờ đây sau bao ngày tháng cùng với Linh mặn nồng. Em đã gần gũi một người con gái khác, một chút cảm thấy có lỗi, nhưng mình cũng sắp chia tay với Linh rồi mà... Những cảm xúc đó đan xen, nhưng rồi cũng mau chóng qua đi bởi vẻ đẹp từ cơ thể Huyền đã lấn át hết tâm trí của em. Huyền ngước lên nhìn em, đôi môi cong mọng nước như thể mời gọi. Và trong chốc lát em đã không thể kìm chế được, em ngả đầu xuống áp má tai Huyền, rồi rụt đầu lại hôn lên mắt Huyền. Thì bỗng dưng Huyền lấy tay chạm vào ngực em rồi đẩy ra:

- Em không muốn như vậy... em xin lỗi chắc anh hiểu chứ.

- Anh và Linh chia tay rồi em ạ.

-A không đùa đấy chứ?

- Nó là sự thật, lúc này Linh đã nhắn tin cho anh, sau này Linh sẽ chuyển vào SG, bọn anh lẽ sẽ kết thúc mọi chuyện ở đây.

Rồi Huyền lặng lẽ đi xuống nhà, 2 phút sau lên cầm chai chivas:

- Uống đi anh, uống cho quên hết mọi thứ.

- Để anh xuống nhà lấy cái ly.

- Ôi xời tu luôn đi, a ngại em à.

- Uhm thì.. thì, không hẳn, vậy đưa đây...

Tay em với lấy chai rượu và trong đầu ngổn ngang những suy nghĩ. Về Linh mọi thứ có lẽ sẽ kết thúc. Về Huyền, cô bé này thật kì lạ, những câu nói và cảm xúc của Huyền thật khác với những người cùng tuổi cô bé, có lẽ 1 phần vì hoàn cảnh gia đình Huyền đã trở nên cứng cỏi từ đây.

Bọn em uống được 1 lúc, mỗi đứa làm vài hụm thôi mà thân xác rã rời. Tuy nhiên em vẫn tỉnh táo đủ để biết Huyền đang hiện diện trong căn phòng này. Huyền lúc cười lúc khóc, đôi khi nói lảm nhảm, sự bất mãn đã bộc lộ trên gương mặt cô bé còn quá trẻ để đương đầu với cuộc sống thiếu thốn tình cảm gia đình.

Nơi đây Huyền ở một mình, nhiều khi tới cả tháng trời, Ba đi làm suốt, cứ hàng tuần lại gửi tiền đều đặn về cho Huyền, nhà chỉ có 1 người giúp việc, nhưng vì hôm nay sinh nhật nên Huyền đã cho cô ý nghỉ phép về quê. Và đó cũng là cơ hội để em có được giây phút này, trong thời điểm này

Em bắt đầu ngả người xuống chiếc giường, Huyền ngả theo. Đôi tay em áp lấy đôi má huyền nóng bừng, khẽ hôn lên môi Huyền. Huyền đáp lại nụ hôn đó bằng cách mở rộng miệng và khẽ chồm cắn môi em. Lúc này tay em luồn xuống dưới eo Huyền vào từ từ nâng cơ thể Huyền xích lại gần nhau. Bỗng Huyền lật người ngồi lên cơ thể em, đầu từ từ với xuống và hôn, em lấy tay khéo léo rũ bỏ chiếc váy của Huyền và ghì chặt xuống áp vào cơ thể em. ...
Abc ... xyz ...

Đó là tất cả những gì xảy ra trong cái đêm định mệnh đó, và cho đến ngày hôm sau khi bọn em thức dậy. Như một người đàn ông, em nói với Huyền:

- Giờ anh về nhà, em đi ăn đi nhé, tối nay anh sẽ tìm bọn nó.
- Không em không muốn anh đi đâu, anh về thay đồ rồi chút nữa qua nhà, em chờ rồi cùng đi ăn.
- Uhm vậy chờ anh.

Em phóng xe về nhà tắm giặt thơm tho, rồi mặc chiếc quần jean có chút mùi gối ống côn, 1 chiếc áo sơ mi đen mỏng.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Tình Zông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9

Soi gương vuốt keo, rồi tháo chiếc khuyên tai tròn, tránh trường hợp trong lúc giáp lá cà, nó lấy tay kéo.

Giật nắp tủ ở dưới em lấy chiếc ống tuyết nôi, khoảng 40 phân, 1 đầu được vát chéo nhọn nhưng bọc 1 nắp cao su đặc, trường hợp đặc biệt lắm mới phải tháo đầu đó ra.... Em tuyệt đối không thích dùng phở hay kiểem... Lúc này em đã gọi điện hết cho mấy thằng bạn chuẩn bị tư tưởng chờ em alo phát là sẽ đến. Giờ em đi thám thính trước đã, nhưng trước tiên phải sang nhà Huyền.

Và vừa phi xe đến gần cửa nhà Huyền thì đã thấy 1 chiếc oto đậu gần đó, em ngó vào thì trong nhà có người. ...

Huyền bạn Linh 7h tối.

Em nháy máy thì Huyền bước ra và gọi em vào nhà, và giới thiệu với một người đầu cua, người đầm đầm nhìn rất “bộ đội” là cậu của Huyền. Người kia đáng cao cao gầy hơn là bạn của cậu. Sau khi giới thiệu Huyền mới nói vào vấn đề:

Huyền – Như lúc nãy cháu kể với cậu, tối nay bọn kia hẹn anh Nam ra đấy, cháu bảo anh không ra, nhưng sợ sau này bọn nó lại bắt gặp ở đâu đó.

Cậu Huyền – Thôi được rồi bây giờ hai đứa cứ đi ăn đi, xong tối qua đấy thì điện cho cậu.

Thằng mình – Vâng thế cháu với Huyền đi ăn... cháu chào cậu, chào chú ạ.

Em dắt xe ra cổng và đèo Huyền tới quán com gần nhà ăn. Sau đó bọn em lên vin xem phim, rồi về nhà Huyền hai đứa ngồi chơi bài và online cho đến gần 12h đêm. Huyền bắt đầu gọi điện cho cậu, rồi 2 đứa em đi đến gần nơi hẹn, lúc này em cũng đã điện cho mấy thằng bạn chuẩn bị sẵn. Ngồi chờ một lúc 4 thằng bạn em ra.

Huyền bảo đợi 1 lúc nữa chờ cậu ra đã. Nhưng em thấy mấy thằng chiến hữu đến, tinh thần sôi sùng sục, máu trào dâng như thác đổ tiến tới chỗ bọn nó. Không phải chờ đến lúc nó thấy mình, em mở cốp xe cầm tuyết nước đi ra, mấy thằng bạn em đi theo sau. Lúc này hội nó có tầm 6, 7 đứa., em chạy đến nơi thì nó đã xong ra và nói:

- Giờ mày định thế nào.

Chưa kịp định thần thằng bạn em từ phía sau bước ra:

- Thế nào là thế nào, hôm qua chúng mày chơi bạn tao thì hôm nay bố mày đến để thịt mày chứ làm sao mà thế nào.

Thằng bạn em nói xong câu đấy thì bọn nó cũng chùn chân rồi. Nhưng vì cái tôi của bọn nó, và trong đó có khoảng 2 thằng, em nhìn thấy có vẻ cứng. và đúng như dự đoán 1 trong 2 thằng đó lao ra cầm 1 con phở chạy xồng xộc ra:

- Ông định làm sao, định chơi bạn tôi à.

Thằng bạn em cầm con tông chỉ thẳng vào mặt nó và nói:

- Đan Mạch chúng mày, muốn xoi à, ăn đê. (Thằng này thì cứng đờng hỏi)

Vừa dứt xong câu thì 1 thằng cầm cái tuyết nước đằng sau lao thẳng về phía em, thấy có động nhanh cái, em giựt cổ áo thẳng bờ cù của Huyền đang đứng gần, và lúi về phía em, nó bị mất đà nên ngã xuống đất bị em đạp cho mấy phát. Cùng lúc đấy cả hội bạn em và hội thằng kia lao ra. Đang lúi húi sút vào mặt thằng bờ cù Huyền thì, không biết ở đâu 1 cái tuyết phang vào vai em. Em quay lên nhả thằng ớn kia ra, và trong lúc cay cú em bỏ bực cao su chiếc tuyết nước, để lộ ra một đầu vát nhọn, em xông vào giữa trận chiến vừa vụt vừa xia. Bọn kia nhìn thấy run vãi đái với cái đầu tuyết nhọn của em và hơi lúi quân lại.

Trong 1 thoáng em nhìn lướt qua tình hình thì thằng Tú bạn em bị dính 1 phát chém ở tay, nhưng bên kia 3 thằng bọn nó đều dính chương của bọn em. Xét 1 cách toàn diện bọn kia đuối hơn vì chỉ có vài thằng lao vào, còn vài thằng khác cứ đứng như nhè vòn ở ngoài. Nhưng lúc này em nghe thấy tiếng khóc và thét của Huyền:

- Dừng lại đi!!!!!!!!!!!!

Em chủ động bảo mấy thằng bạn kéo quân về phía đầu bên này nơi Huyền đứng. Cùng lúc này thấy 1 chiếc oto bóp còi và đi đến. Đó là cậu và bạn cậu, hai người đi ra khỏi xe lại chỗ Huyền.

Bên kia bọn nó vẫn gân cổ chửi thề. Em hỏi mấy thằng bạn có sao không, thì ngoài Tú bị dính 1 phát vào tay thấy rách áo và chảy máu, còn mấy thằng kia thì không bị sao cả, chắc chỉ dính tuyết và thâm tím ở đầu đó. Lúc này Cậu đi đến gọi em ra và nói:

- Sao không chờ tao đến... Thôi chúng mày đứng ở đây

Vừa dứt câu thì cậu đi sang bên chúng nó:

- Thằng nào là thằng Kiên. (Vâng Kiên là bờ cù của Huyền)

Mấy thằng bên kia bị ăn mấy phát đã thấy nản rồi, giờ nhìn thấy tướng mạo cậu Huyền thì chột hần. Lúc này thằng kia lúi húi bước ra, mặt vẫn còn xây xước vì mấy cú quyền cước của em:

- Cháu ạ.

- Mợ mày thích chết à mà đi gây sự hả,

- Tại thằng kia... ừm ừm.

- Tại cái éo gì, mày tưởng tao không biết à, định đánh cả con Huyền nhà tao, thích chết không hả, Đan Mạch chúng mày đi về ngay cho tao, từ giờ đừng có gây sự. Không bố mày gọi điện cho công an gõ cổ hết chúng mày vào bây giờ.

Mấy thằng kia nhìn bán mặt và nghe giọng nói của cậu... thật sự đến em còn thấy nản. Trong số đó có 1, 2 thằng nhận ra Cậu là đại ca của 1 vùng... Bọn nó vâng vâng dạ dạ vài câu rồi bắt đầu lên xe đi về.

Cậu quay sang bảo bảo em đeo Huyền về. Lúc này mấy thằng bạn em cũng đi cùng đến nhà Huyền, em nói chuyện với bọn nó một lúc rồi mấy đứa về. còn em đi vào trong nhà cùng với Huyền...

Huyền bạn Linh.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Tình Zông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Vào đến nhà, Huyền bắt em cởi áo ra để xem có bị làm sao không. Thấy chỉ dính một vết hằn ở bả vai nên cũng không sao. Rồi em vào trong buồng tắm, cởi hết quần áo ra, đứng dưới vòi hoa sen, nước bắt đầu chảy qua vết thương lúc này em mới thấy sốt, cổ thì vẫn nhìn được nhưng lúc này em vẫn nắm mỗi nắm lợi rên rên lên:

- A a a a

Huyền ở ngoài nghe thấy, liền chạy lại nói vọng vào trong:

- Anh có sao không?

- Anh không sao, A A, hít.. a a... xít xoa...

- Anh có sao không vậy, anh mau ra đây em xem nào.

Em cố tình ngồi bệt 1 phút xuống nền gạch cho nó kêu to, rồi lại:

- A aaa..

- Anh làm em lo quá, anh ra đây đi.

Lúc này giọng Huyền đã hơi run run và chắc mắt đã rom róm. Em quần vội cái khăn tắm qua hông, rồi hé cửa ra nhìn thấy Huyền đứng ngay sát đó và nói:

- Anh giờ cái lưng ra em xem nào,

- Không sao mà...

- Sung hết cả lên rồi đây này.

Huyền lấy tay chạm vào vết thương, em quay người lại cầm tay Huyền:

- Không sao đâu.

- Bảo đợi cậu ra thì anh không đợi.

Bất chợt tay Huyền xoa lên gần vết thương, rồi hai đứa nhìn vào mắt nhau dung dung và rên rên, tay em ôm lấy Huyền rồi cố tình kéo vào gần chiếc vòi hoa sen đang xả nước. Trong lúc ướt át đó Huyền ưỡn mông lên hôn em đầy khiêu khích. Em từ từ luồn xuống dưới lột chiếc áo phông trắng in hình còng thỏ của Huyền, đôi bàn tay khéo léo tiếp tục kéo chiếc séc quần xuống. Trong lúc này người hai đứa trao cho nhau nụ hôn nhau kiểu Pháp, và em bắt đầu chủ động đẩy nhanh tiến độ kiểu Mỹ. Xoàcccccc cùng một lúc em kéo cả chiếc quần bên trong. Đôi bàn tay ướt át thò xuống dưới....các tia nước bắn đều lên vòm ngực Huyền, và em ngực mặt xuống hôn lên chúng. Huyền bất ngờ quay người lại đẩy em dựa vào tường, từ từ hôn xuống cầm rồi ngực em... rồi.... um um...

.....Em kéo đầu Huyền lên và hôn vào mang tai ... rồi thò tay xuống dưới cầm vào cái ấy... rồi từ đây... ấy ấy ấy... và nó là thế đây...

1h40' Bọn em tắm xong rồi vào phòng. Huyền bật máy lên và online trước, được 1 lúc, rồi Huyền nhường máy cho em, và lên giường nằm đọc truyện. Em online vào yahoo thấy mấy thằng bạn còn thức vào hỏi thăm xem sao không, may mà thằng Tú cùng chỉ dính sướt quá chứ không em cũng áy náy... Sau khi xem một số hình ảnh trên fb của Huyền, em bắt đầu đi "du học" tìm tư liệu về tham khảo và trao đổi kiến thức, thì bỗng trên yahoo:

- BUZZ!

- Ê anh ơi, dạo này khỏe không, hi hi có còn nhớ em không, em sắp về rồi nước rồi nè anh...

Huyền và Linh

“Anh à! Em vừa nói chuyện với Linh xong, em thật sự rất thương Linh hai đứa em đều có hoàn cảnh giống nhau, em hiểu rõ tình cảm của Linh dành cho anh, Linh rất yêu anh... Và em cũng cảm thấy có lỗi với Linh rất nhiều, những chuyện xảy ra trong mấy ngày qua giữa anh và em, có lẽ đó chỉ là sự ngộ nhận. Mình không yêu nhau như những người bình thường, nhưng để xảy ra những việc đó, có lẽ là lỗi tại em. Những ngày qua em cảm ơn anh nhiều lắm, nhưng em nghĩ mình nên dừng lại, có lẽ mình đã ... rất vui vì được quen biết anh, mong anh sẽ tìm được tình yêu của mình, hy vọng mình sẽ còn gặp lại nhau”...

Những dòng tin nhắn của Huyền làm em hoang mang trong phút chốc, rồi em cũng chợt kịp nhận ra ... Có lẽ Huyền nói đúng, hai đứa đã ngộ nhận về nhau. Có lẽ những giây phút ân ái đó chỉ do hoàn cảnh, chả ai ép ai, nếu có một điều để đổ lỗi cho những giây phút đó có lẽ là hai từ “số phận”.

Số phận đã cho em gặp Linh và yêu nhau. Một cô bé đáng yêu, chỉ tiếc vào tuổi của Linh hiện giờ chưa đủ để cứng cáp vượt qua những trở ngại để yêu em

12h'20 đêm thứ 5 em tới để gặp Linh và nói chuyện. Linh từng bước rón rén đi xuống tầng một. Bọn em nói chuyện qua một lỗ nhỏ của cửa xếp nhà lính. Cái lỗ bé để luôn tay vào khóa cửa bên trong, và cũng chỉ đủ để cho 2 đứa nhìn thấy một nửa khuôn mặt hay những cái chạm đầu ngón tay của nhau:

- Anh đến lâu chưa?

- A vừa mới đến thôi, Ba ngủ chưa em?

- Ba ngủ một lúc rồi.

- Em vẫn khỏe chứ... hôm nọ kiểm tra văn được mấy điểm?

- Em được có 7 điểm thôi, thằng Tuấn chữ đẹp hơn ngồi gần chép bài em được 8 điểm mới bực chứ.

- Uhm tại em cứ làm bài vội vàng, anh bảo bao lần rồi!

- Vâng... cái gì em cũng vội vàng anh nhỉ!?

Hai đứa bỗng lặng thinh 1 lúc, Linh ngồi nhìn cánh tay em qua khe cửa, đôi mắt Linh bắt đầu chớm đỏ... Những giọt nước mắt đã lăn dài trên đôi má và khóe môi. Linh cố mím chặt lấy từng tiếng nấc:

- Hôm nay anh làm gì, anh đã đi học lại chưa?

- Chờ vài tuần nữa, anh đang bảo lưu

- ... Tuần sau em và ba sẽ vào trong đó.

Nhìn đôi môi Linh cứ mím chặt để giữ từng tiếng nấc, lòng em rất đau, dù em là một thằng chẳng hoa thì khi yêu Linh em vẫn luôn dành một tình cảm sâu đậm cho cô bé, nhưng một lần nữa do xã hội hay hoàn cảnh và số phận lại chia lìa hai đứa. Em cũng chẳng đành lòng để ngồi nhìn Linh khóc trong đau đớn và chờ em nói câu đó:

- Vậy vậy... Mình chia tay em nhé...!

Câu nói vừa dứt xong, đầu gối Linh khụy xuống, đôi bàn tay bịt chặt vào môi, nhưng tiếng nấc vọng ra qua khe cửa mỗi lúc một lớn hơn. Giây phút này em không biết phải làm gì, cũng không thể cứ kéo dài mãi được, thà đau xé lòng rồi sau này hai đứa sẽ thanh thản tìm cho mình một cuộc sống khác, một người khác.

Một người ít ra sẽ có học thức và chân thành hơn em, và nhất là được gia đình Linh chấp nhận. Em cố nén chặt cảm xúc, rồi đứng dậy đi về như một người chẳng thiết tha gì với nỗi tình gần ba tháng giờ đó. Mặc cho một cô bé cứ ngồi đó, khóc từng hồi nhìn theo bước chân em đi...

Em về trong cơn đau, những kỉ niệm về Linh bỗng chốc ùa về, và câu nói của Linh trong đêm đầu tiên làm “đàn bà”

“Sau này anh phải cưới em đấy, em sẽ không bao giờ bỏ anh, nếu ai đó nói chia tay, thì anh là người sẽ nói câu đó.”

Vậy đấy, chuyện tình kéo dài gần một năm với bao kỉ niệm đã kết thúc như vậy. Khi yêu say đắm ai cũng sẽ hình dung một thiên đường... và đôi khi họ hứa với nhau và hứa cả với lòng mình... Rằng sẽ yêu mãi, rằng sẽ lấy nhau và mơ về một cuộc sống gia đình hạnh phúc với người mình yêu. Nhưng đôi khi cuộc đời không cho ta có nhiều sự lựa chọn, bạn vẫn phải bước tiếp để tìm cho mình một mảnh ghép còn lại.

Những ngày sau đó là những ngày vô cùng buồn bã cùng một lúc Huyền và em nhận ra sự ngộ nhận đó, còn Linh nén chịu đau đớn để nghe em nói "chia tay", và cũng sắp sửa đi xa. Con người em như phát đồ phát dại. Đi xem phim hài cũng với bọn bạn cũng chẳng buồn nhếch mép, mấy thằng bạn hỏi thì cũng chỉ cười trừ cho qua chuyện.

Về nhà thì mò lên voz chém gió. Học môn dư thừa thì lại uống fishi cho trí tưởng tượng bay xa, muốn chân thực hơn thì lại đi du học. wei twi chán rồi nằm dài ra xem phim. Cuộc sống thật vô vị và chán nản, đôi loa thì cũng chán với bài "giấc mơ tuyệt vời" được bật đi bật lại. Thì một lần nữa Yahoo...

- BUZZ ê, em sắp về rồi anh ơi hí hí hí

..... Và nonstop ngay lập tức! 19h'30

Cô nàng việt kiều trong một chiếc taxi di chuyển về hướng một quán cà phê trong trung tâm thành phố. Nơi em đang ngồi đợi. Cô bé đó tên là My mà trong phần đầu em đã nhắc đến, My về thăm anh em trong SG nhưng muốn đi du lịch ngoài bắc trước. Và cần "hướng dẫn viên du lịch" thì em luôn là sự lựa chọn số một trong lòng cô bé. "Và 1 bí mật nho nhỏ, hình My em đã thấy một bác trước có post ở trong này."

- A lô! Anh Nam à. Em tới rồi nè, anh ngồi chỗ nào.

- Ở My à, uh lên đây, anh đang trên tầng 2 bàn trong cùng.

Nói xong em vội vàng chạy vào toilet dập dập nước vuốt lên đầu, và cho một ít nước bọt bôi lên phần má cho nó cứng cáp và thơm tho, rồi chạy nhanh về chỗ. My vừa lên tới nơi đã vội bước đến dang hai tay hơi ôm lấy em.

Ngồi nói chuyện một lúc, rồi em bắt đầu giới thiệu cho My những khu du lịch trong nước. Bàn một hồi thì My quyết định chọn Hạ Long làm điểm đến, cô bé thì không biết bơi nhưng rất thích đi biển ở VN. Năm trước thì như các bác biết rồi đó, bọn em đã từng abc nhưng sau một năm gặp lại ít nhiều My cũng hơi ngại một chút. Vì vậy sau khi đi vòng vèo trên phố với nhau My về khách sạn trên đường Nguyễn Chí Thanh, còn em về nhà, hai đứa hẹn hôm sau sẽ bắt đầu xuất phát. Vâng với cách sống của người bên ở Mỹ thì rất cởi mở và những quyết định thì rất là nhanh chóng. Trừ việc đó ... mà nhanh là hông, họ sẽ coi mình như một kẻ kém cỏi và bất lực.

Sáng sớm hôm sau hai đứa hẹn nhau, rồi đi ra bến xe Mỹ Đình, từ lúc đi vào và lên xe không biết bao ánh mắt đổ dồn hai đứa...

Các cô gái thì xì xào bàn tán “ôi anh kia đẹp trai thế, không biết có to không nhỉ hí hí hí, chân chị kia dài thế, hình như việt kiều hay sao ý!”

Các chàng trai thì “Uôi con này hình như việt kiều, nhìn ngon quá. Mịa thằng kia gato quá khoai thì chắc gì đã bằng mình.”

Đấy em tưởng tượng thôi ạ, bọn em lên xe và ngồi cạnh nhau trên một chuyến xe đi về Hạ Long. Sau khi đến bọn em vào Khách sạn và nhận phòng. Hai đứa cất đồ và bắt đầu đi dạo ra biển, đúng là những ngày hè nơi đây thì náo nhiệt vô cùng. Các du khách thập phương tràn về đông như ngày hội, các

vía hè thì quán xá đua nhau mọc nên, các hình thức giải trí gần như chả thiếu thứ gì.

các đôi trẻ, nam thì mặc quần đùi khoe bắp ngực, nữ thì mặc... cũng quần đùi nhưng vát chéo khoe cơ mông. Cứ 5h 5'30 chiều mà phi trên chiếc ghế nằm tay cầm quả dừa, mát đeo kính râm có mà tha hồ nhìn tứ phía, tứ thân.

Mất đang đảo thì có một đôi đi qua cách tầm chục mét, đang soi đèn con bé thì thằng bỏ nó vỗ tẹt phát vào mông, em soi thì thấy quen quen, không phải là cái mông quen quen mà cái cánh tay vỗ vào cái mông đó quen quen. Hình xăm ở cánh tay là con bọ cạp, bỗng sức nhớ mới... ngược lên nhìn thẳng kia chờ nó quay mặt lại thì á á WTFFFFFunny là thằng Quân người yêu con Mai mà em kê trong phần “bỏ thằng bạn” đây mà ... Thực ra sau khi nó chia tay với con bé mà em lòng thông, thì bọn em vẫn liên lạc, đợt đó nó cũng vào hcm sau thì có tâm sự với em là sang bên TQ vừa là học vừa là trông và quản lí 1 cửa hàng kinh doanh nhà nó bên đó. Sau khi mà phát hiện ra thằng bạn, em chạy vội tới:

Minh: Ê

Quân: Aaaaa con lợn này cũng ở đây à

Minh: Heheee tao đang nằm đằng kia thì thấy quen quen, hóa ra là mày, ai đây người yêu à?

Ng y Quân: Em chào anh

Minh: Uhm chào em

Quân: Thế mày đi cùng ai

Minh: Tao đi cùng đứa em, nó mới ở bên mỹ về thích đi du lịch nên tao dẫn đi theo.

Quân: Uhm hỏi vậy thôi chứ ai chả biết là em mày, chứ mày làm éo gì có người yêu mà đi chơi hahaaaaa.

Nghĩ thầm trong bụng (cái ts bỏ cũ của mày còn bị ông xoi nữa là, cẩn thận nốt con này ông lại măm tiếp bây giờ). Nghĩ vui vậy thôi, chứ thực ra em với thằng này chơi với nhau cũng khá thân, nói chung thằng này em tin nó, nhưng nó thì không nên.

Sau khi hỏi thăm nhau, em cũng gọi My ra và giới thiệu, rồi 4 đứa lao ra biển hú hét nhảy vào những con sóng và rên hừ hừ khi sóng đánh sặc vào mũi. Thấy 2 đứa kia thì bắt đầu bế nhau rồi hôn tự nhiên như ruồi, em mới nói thầm vào tai My:

- Em phải giả vờ là bạn gái anh, không là nó không tin... đâu. Lúc này anh bảo em là em họ anh, thì nó bảo sẽ chụp ảnh em up lên fb hỏi mọi người sẽ nguy hiểm...

Nghe xong câu đấy con bé hốt con bà hoảng, đúng là up lên fb bạn trai My vô phúc nhìn thấy thì vỡ mồm. My vội tiến gần bá vai ôm lấy cổ em. Em bắt đầu quan sát, thấy đôi kia cũng bơi ra chỗ xa xa rồi, em dần dần tách ra khỏi đám đông, tiến về chỗ ít người với lí do:

“Ra chỗ này ít người cho nó sạch em ạ”.

Bắt đầu em tính chiều gió và đi ra chỗ sâu sâu 1 tí và căn hướng sóng đánh gần vào người thì em chệch cái chân trụ đi 1 góc 45 độ, rồi ngụp xuống nước, con bé sợ thế là phải ôm chặt lấy thân mình, 2 chân thì quắp vào đùi mình, ôi xời lúc này thì cọ sát toàn vẹn lãnh thổ. Và quần bơi của em bắt đầu có dấu hiệu giãn chỉ rồi, con bé chắc cũng cảm nhận được. Khó nổi chỗ này nó cũng vắng chả có ai, mình thì cứ ôm eo nó, thỉnh thoảng sóng đánh thì nghiêng người là thân con bé lại phải tụt lên tụt xuống,

Ảnh minh họa

Càng lúc chỗ đó càng bức xúc, em lại càng bạo dạn, cứ ấn ấn kì cọ cho lấy được, ngực con bé thì phập phồng với sóng biển. Nhiều phát sóng mạnh cảm tưởng gần tụt cả quai, mình hơi chéch đầu lên tí thì thấy gần như toàn bộ "nội thất". Ở dưới nước mà nên nhóp nháp chỉ tội cái là ngấm lâu quá da thịt nó cứ nhăn nheo lại. Kết quả cọ sát chỗ ấy quá nhiều thân mình cứng đờ, con bé mặt hơi cười cười ngại nhìn mình.

Vâng sau một hồi lên xuống với sóng và nước biển, con bé cũng thích, và mỗi vòng tay ôm em lại càng tự nhiên và thấm thiết hơn, em gọi 2 đứa kia lại, hẹn tối đi ăn cùng nhau.

Em và My về khách sạn tắm rửa và thay quần áo, lúc này thì chưa tắm chung được đâu nhé, mới gặp mà cứ vờ vập là vỡ mồm, nó lại đánh giá mình, về cơ bản phải kích thích nó làm sao cho nó tự mà mời chào mình ý.

Nhưng thú thật là tiếng vời hoa sen My xả vào người lúc tắm, rồi những tiếng xà bông bong bóng nổ, tưởng tượng ra thì em cũng bức xúc lắm. Định wei tei luôn nhưng mà thôi, để dành cho lúc cần và thiết thực, ý nghĩa hơn.

Sau khi tắm xong hai đứa đi xuống dưới, em gọi điện sẵn cho thằng bạn hẹn đến quán ăn gần đó. Hai đôi gặp nhau tay bắt mặt mừng, ngồi bàn ăn thấy thằng bạn mình có vẻ thích soi My. Em mới chủ động hỏi chuyện cho nó sao nhăng chuyện môn:

- Thế mày về nước bao giờ, sao không báo cho tao.

- Đéo đâu, mới về đang định báo đi du lịch xong thì báo cho mày, đéo ngờ lại gặp ở đây hehee.

- Hehehe cái c*t ý, thế bao giờ định về HN? mà sang bên kia vui không?
- Thì chờ mầy lúc nào chơi chán thì cùng về, Ở bên kia trông cửa hàng với sổ sách cho bà già thôi, mầy sang học xong chưa, hay là sang mịa cùng tao ở bên đó cho vui.
- Ở nghe hợp lí đấy, chờ tao học xong thì sang chơi phát bên đó nhé.

Cùng lúc bọn em hỏi chuyện nhau, hai con bé kia cũng bắt sóng và buồn được với nhau. Ăn xong thì hai đôi rủ nhau vào bar, ngồi chơi nhảy nhót và uống tí rượu vào em lại bắt đầu thấy tây tây phê phê rồi. Nhảy một lúc một xong thì thằng bạn nháy là đi ăn quả lẻ với con kia, nên em với My bắt đầu hành trình ra bờ biển, nơi những bãi cát trải dài, âm u đen tối đầy rẫy những cạm dồ... để tâm sự...

.....

..... to beo cần ti heo.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Tình Zông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Sau khi từ bar về có chút men trong người, hai đứa nói chuyện và trêu đùa bạo dạn hơn. Các câu châm chọc có các động từ “con heo” bắt đầu xuất hiện với tần suất dày đặc.

- Bên đó có lắm gay không em?
- Ôi nhiều mà anh, nhưng cùng bình thường thôi, trường em đây.
- Ở đây sợ lắm em ạ, anh nhìn ngoài đường chả biết ai là gay ai là đàn ông nữa.
- Anh nhìn mà không nhận ra à.
- Trời! làm cách nào để biết.
- Thì thử...
- Thử gì?
- À ừ đó anh haahaaa
- Thế còn les?
- Les thì khó đoán hơn anh ạ.
- Ôi gọi khó gì, để a thử...
- A thật là dê quá đi..

Hai đứa bắt đầu đi xuống dưới bờ biển, lúc này trời cũng khuya, lác đác cũng có vài đôi nhưng hiếm, được một lúc vài đôi cũng đã bắt đầu đi về. Trong khi bọn em thì mới đến, hí hí hí chờ họ về thì cả bờ biển này là của em với My, thật lãng mạn quá đi mất. My nghịch ngợm lắm, My tháo chiếc giày ra và trêu em lêu lêu, bắt em đuổi theo. 1 cảnh tượng chả khác gì Tôm và Jerry:

- Bịch! bắt được rồi nhớ, em chạy khõe thật đấy!
- Hahaah bỏ em ra nào,
- Công nhận anh nghệ gớm thật đấy, rất là hư nhé.
- Ở anh hư cái gì hixx
- Em biết thừa chiều nay anh cố tình Nhé. Không ngờ là con trai Vn bây giờ cũng nghệ thật đấy.

Bình thường nghe mấy câu này chắc em chết nhục mất, mấy chiêu của mình đã bị lộ, tuy có hơi ái ngại một chút, nhưng được cái, với giọng điệu vừa trách móc và trêu đùa, và như thể My nói rằng kinh nghiệm của em vẫn còn non lắm. Bụng nghĩ thầm “thôi được rồi, cứ chờ đấy, tí khác biết thế nào là

kinh nghiệm nguyệt à nghiệm". Em bắt đầu giờ chiều "vòn gà va vào giường" dụ con bé đi gần tới nước rồi:

- Bẹt bẹt bẹt

- Á aaa ... ướt hết người em rồi, đứng lại mauuuuuu tên kia

Vâng với chiêu này thì quân địch sẽ tiêu hao sinh lực nhanh chóng và mất khả năng kháng cự. Và My bắt đầu đuổi đuổi, em mới liền chạy lại:

- Hehee ai bảo trên anh, thôi ngồi xuống đây nghỉ tí, chạy mệt quá phù phù...

- Không chơi với anh nữa, đáng ghét thật đấy.

Xồi ôi nghe dễ thương quá, lợi dụng chi tiết mặt My nũng nịu, thì lúc này cơ tay em cần hoạt động. Một tay bắt đầu chạm vào vai, tay kia luồn dưới eo:

- Hehee a đùa tí mà đừng giận.

- Ướt hết rồi này, véo... này đồ đáng ghét

Ảnh minh họa.

Khi các bác ở những hoàn cảnh tương tự như em ý, tức là khi tay đã chạm được vào thân thể đối tượng ý. Bình thường nếu mặt nó mà nghiêm túc thì tốt nhất là bỏ tay ra. Còn trong trường hợp này nó giận nó đối nhưng nó hôn và trên đầu lại mình thì tiến tới màm xồi thôi. Nhanh như sóc ... cái lọ cái chai lại dai là chết đói. Một tay em vòng qua eo, 1 tay sờ vào đùi:

- Eo dính hết cát rồi này, bùm quá

Được đà My vớ luôn vốc cát gần hất luôn vào ngực em:

- Đây thì bùm này ahahaa

Người ngắm em lúc bị My cho một vốc cát, thôi được tùy cơ ứng biến, em cầm hai tay My lôi dậy bắt đầu vừa ôm vừa bế đẩy ra biển trong sự gào thét và cười đùa của My:

- A aaa thả em ra, không biết đâu, thả ra đi, em xin em xin...

- Không thả đấy, làm bùm hết cả người, a bắt phải tắm cùng.

Thế là hai đứa vừa đùa vừa mân mê, dưới nước thì các bác biết đấy, cảm giác ướt át thật là dễ chịu, giờ em mới hiểu tại sao 3/4 trái đất và 70% cơ thể là nước. Nước một điều tất yếu cho cuộc sống, đồng thời nó cũng làm cho những tâm hồn sắt đá nhất cũng trở nên ngây dại vì nhau.

Em luồn qua đằng sau người My, hai tay ôm lấy chiếc eo thon của My, cô bé quay người lại hai mắt nhìn em, trong khoảnh khắc đó em đưa đôi môi hôn My, rồi dần dần cô bé cứ lịm lịm dần. Đôi tay em luồn vào trong chiếc áo phông cổ rộng của My, và cứ thế... nó phập phồng theo từng hơi thở gấp gáp của cô bé.

Được đà, một tay em đỡ người, một tay khua nước và bế My đi vào bên trong bờ cát. Đôi mắt dờ dẩn, em đẩy My nằm xuống cát, chân trái của em đưa vào háng và đẩy một đùi My sang một bên, thân thể em uyển chuyển trườn lên các điểm nhạy cảm của cô bé mà cọ sát như lấy được. Em đưa tay luồn xuống dưới mông và đẩy lên đẩy kích thích định mở khuy quần nhưng:

- Thôi đừng, có ai nhìn thấy thì sao... đi về phòng đi.

- Bây giờ làm gì có ai,

Nhìn xung quanh chỉ có vài ánh đèn cao áp rọi vào yếu ớt và mờ nhạt, nhưng đủ để em nhìn và cảm nhận rõ từng bộ phận trên cơ thể My ở chỗ nào. Không nhẹ nhàng nữa, em quyết định đột phá mạnh bạo hơn, tháo chiếc cúc quần My, mặc cho tay con bé nắm vào cổ tay em muốn dừng lại, nhưng vì lúc trước đồn em trên em cơ, và vòn ở dưới nữa, đã làm My yếu đuối làm sao có thể kháng cự được.

Kéo chiếc quần, một chân em co lên đẩy nó xuống dưới đầu gối, vạch chiếc áo lên, được đến đâu em áp luôn cơ thể mình đến đó làm My yếu ớt mà không thể chống cự. Em đưa đầu sang bên cổ, đôi môi cắn lấy tai My, chiếc lưỡi đưa ra vô cùng ướt át. Vào lúc này My đã hoàn toàn nằm im. Chỉ còn đôi mắt dờ dẩn, đôi môi ươn lên, hai tay ghi đầu em xuống và hôn cuồng nhiệt. Giờ thân thể hai đứa chỉ còn lại những thứ "phụ tùng", chẳng bỏ sót em dần dần kéo nó xuống gót chân, và khéo léo đưa nó... Ở nơi hoang vắng em phải đưa môi ghi chặt lấy môi My để vận bớt volume. Thình thoảng thấy những chiếc đèn pha oto hắt qua, em phải dừng lại và ngược lên xem có biến không rồi tiếp tục hi hục hi hục...

Hai đứa xong việc lôi nhau ra rửa chân tay cho cát khỏi bám vào, và đi về khách sạn. Sau khi thay quần áo và tắm rửa, hai đứa mặc bộ đồ ngủ lên giường nằm ôm nhau cho đến canh 2 thì lại dậy và "làm việc". Thật là một ngày vô cùng "mệt mỏi" đối với em các bác ạ.

Sáng hôm sau gọi điện cho thằng bạn sớm, hai đôi rủ nhau lên thuyền đi thăm hang động. Hai con bé đi trước, thằng Quân và em đi sau nháy nhau, em đưa 2 ngón tay, nó giơ cả bàn tay rồi cụp 1 ngón. Thật là khủng khiếp, không biết nó bốc phét hay thật. Nói thật thì thằng nó là vua xem Jav rồi, em thì họa lắm thình thoảng mới xem, nó còn suu tầm cả đồ chơi, và rất ham mấy cái... mới lạ... nó đưa điện thoại đưa em đọc:

" Tao biết một chỗ hay lắm...ban ngày nhưng vắng cực kì"

.....

to beo cần ti heo..... Ngay sau khi nhận được lời mời hấp dẫn từ thằng bạn, thực sự lúc đầu em cũng hơi ngại vì dù sao giữa thanh thiên bạch nhật. Em cũng sợ, sợ người nào nhìn thấy, sợ ai đó quay phim rồi tung lên mạng thì em chết nhục, và cũng sợ cô bé không chấp nhận chuyện đó, nhưng nghĩ lại My ở bên us nên chắc cũng quen với việc đó, từ us sang liên xô cũng chẳng bao xa.

Vâng nó hẹn ngay ngày hôm sau sẽ đi luôn. Ngay hôm đó em đã vô cùng hồi hộp, cũng suy nghĩ phân vân mãi. Nói gì thì nói xem bao vụ trên mạng rồi, cũng cần phải cảnh giác. Nhất là với thằng bạn, nhờ đâu nó biết vụ mình với bồ cũ nó, rồi nó quay lên tung lên liên xô trả thù mình thì sao. Mà thôi kệ mọ nó, tự đứng tốn ít sữa mà nổi tiếng cũng được. Sau khi trở về em bảo cô bé ngủ sớm lấy sức mai đi. Nhằm giữ sức lực và tránh hao tổn nhiều nguyên khí, và cảm hứng của My. Đêm đó em đã nghĩ ra một chiêu vô cùng khôn nặn.

Sau một hồi tạo cảm giác cho My em đã bắt... My... gọt dưa chuột các bác ạ. Nói gì thì nói đi cả ngày em cũng mệt, hơi sức đâu mà trèo lên trườn xuống. “Nhiệm vụ” đó được hoàn thành sớm, em hôn trán My và không quên dành lời khen ngợi cho cô bé:

” Khá khen cho mi, cổ tay dẻo đấy”

Chútttt ngủ ngon nhóc.

Sáng hôm sau hai đôi bắt sóng viettel rồi lên đường ra một cái đảo nhỏ. Xin phép được giấu tên cái đảo, để tránh một số bác tò mò tìm đến những dấu tích làm mất đi vẻ đẹp lịch sử của nó. Sau gần 1 tiếng bọn em đã đến nơi, địa điểm là 1 bãi cát nhỏ nhưng cũng ngắn, bên trong thì có cây cối. Quả đúng như lời nó tả, một nơi hoàn hảo cho những thức phim jav sống động. Và giờ mình chuẩn bị làm diễn viên dù không có máy quay.

Hai đôi bắt đầu dài bi lông và đồ ăn, nằm ngắm cảnh trời biển thật là đẹp quá đi, bọn nó sướng rít lên vỗ tay ầm ầm. Em mới lục ba lô thằng Quân để lấy hoa quả. Thi ôi W T Funny... Thống nhất với nhau là không quay phim mà, sao mang cái máy ảnh to đùng này, nhìn chuyên nghiệp quá cậu nh, có full HD không bạn ơi.

Ảnh minh họa.

Đây là em nói nhỏ vào tai nó đùa thế thôi, chứ bố bảo cũng không giám nói với hai con kia. Cầm máy ra em chụp trời, chụp biển, chụp hai cô bé, cũng phải nịnh mãi mới chụp được cùng My các bạn ạ, hứa với em nó không up lên mạng và chỉ lưu trong máy.

Hai đôi lang thang chán chê mê mồi vờn nhau ở bờ biển. Bỗng dưng thằng bạn bảo tách đôi, bọn nó đi lên rừng còn em xuống biển. Và em cũng không quên bảo nó để cái máy ảnh lại túi, với lí do tao cảm trông hộ và chụp linh tinh. Chờ cho bọn nó đi một lúc, em bắt đầu nghĩ ra đủ trò trêu đùa My, để kích thích các cơ quan trong cơ thể. Bọn em chơi trò mèo đuổi chuột nhé, rồi bịt mắt bắt dê này, sau cùng là mần mê trên cát.

Cơ mà mình làm....tình làm tội được em nó rồi, nên việc tạo ra một khúc đạo đầu không gặp mấy khó khăn. Sau khi bắt em nó vào bụi thay đồ bikini với lí do:

"Ra khơi để bơi"

mình thì chỉ việc cởi hết chừa lại cái quần đùi doremon. Hai đứa bắt đầu phơi nắng đồng thời làm quen với các động tác “vũ đạo” tay chân lười. Thì thời điểm thằng nhỏ ra trận sẽ không còn lâu nữa. Nhưng suy đi tính lại trên mặt đất thì làm rồi, thôi thì sống ngày này tuổi đời cũng chả biết bao giờ có dịp:

- Xuống tắm đi

- Đang nằm ở đây thích hơn mà

- UI xuống, mặc bikini xong ko tắm à, nhanh lên không bọn nó về bây giờ.

Câu nói đầy hàm ý của em vừa được cất lên, cũng là lúc em nắm tay My và kéo xuống biển. Hai đứa tung tăng ve chân vẩy tay, đập nước té nước. Bắt đầu em đẩy nhanh tiến độ, vẫn là đôi bàn tay đạt giải vàng trong “đôi ú vàng” đó. Dù nước có làm lực cản, nó vẫn nhanh chóng tìm đến được bộ n... gực cô bé.

Em vuốt từ dưới lên rồi cho vào trong chiếc bikini, ppphù... cảm giác thật mềm mại. Cái bọn quảng cáo dr thanh như thế nào thì cảm giác em ý như vậy, thật sự mềm mại thật càng ngày càng lại càng mềm các bác ạ. Em đi bắt hai con “ốc” của My rồi nhẹ nhàng xoa đầu nó. My không chịu nổi mới há mồm thở gấp gấp theo từng nhịp của đôi tay. Nàng quay người lại đón lấy đôi môi của em, rồi từ từ hai chiếc lưỡi trao đổi “khoáng chất”.

Vì sai tay quá thừa khi nàng quay lại, để lấy đất dụng võ, em cho nó phi xuống dưới luôn vào mẫu “tam giác quý”, em chỉ huy ba đốt dài nhất luôn và khe suốt. Cảm giác hơi nhóp một tí nhưng không sao, vì tương lai con em chúng ta kệ cha con em chúng nó. Em đẩy đưa qua loa tách hai cục thịt làm vỡ làm đôi.

Đi đôi với việc làm dưới nước, em cũng lao động phía trên, đôi môi chiếc lưỡi song hành cùng nhau tìm về với buối, sau khi bóc vỏ hai quai cho nó đỡ vướng em vút lên bờ. lúc này thân thể trơn trơn á trắng trong áp vào nhau kì lạ. Vòn lúc thì hai đứa đã không chịu nổi, nhưng dưới nước thì biết xếp theo phương nào đây. Hiện giờ hai đứa đang theo phương thẳng đứng. O RÊ CAAA TÌM RA RỒI. em lên luôn ra đằng sau lưng của My, một tay từ từ dần dần kéo tam giác ném mịa nó sang một bên, một tay cầm lấy món quà tạo hóa đã ban tặng và đưa nó vào bên trong:

“My ơi mày khó bảo quá đấy, gặp người xuống đê, đừng để bỏ mày cáu, tát cho mày cái lại sung hết mồm tao bây giờ”

Tầm lưng trần trắng ngần từ từ hạ xuống, và giờ thì các bác biết xếp kiểu gì rồi đấy. Cấp 1 học vật lí cũng khá không đến nỗi nào, nên em đã biết tính lực cản dưới nước. Điều đặn từng nhịp tần xuất 125 lần/ phút như động cơ ếch chai to, em định “bóp cò”, nhưng em kịp suy nghĩ ĐÔI CHIỀU:

" My quay người lại"

Đôi mắt ngậy đại nhìn em. Nhanh như sóc... cái lọ cái chai, em cho tay vào vị trí “đứng quần” My nhấc lên áp sát sao cho vừa và khít, hai tay My quàng vào cổ em nhằm giữ hình được xếp. Em hôn lên trán My rồi từ từ hạ xuống dưới, cứ thế đều đặn em như công an nằm vùng bắn dập bắn dập, vì là dưới nước, lại là lần đầu nên một lúc em không chịu nổi nữaaaaa bóp cò bóp!!!! ĐỪNG... ĐỪNG... ĐỪNG... ĐOÀNG ĐOÀNG. Chất lỏng tràn ra biển nhưng không làm ô nhiễm ngược lại nó còn có mùi đặc trưng và tràn đầy hóc môn.

Lên bờ hai đứa chỉnh lại trang phục, em thì bị bị...lộn ra với thấy ngứa ngứa, chà nhè lại lòi ra xem cái đó trước mặt em nó thì ngại quá. Nên đứng dậy đi vào trong bụi cây phía sau thì..... bỗng em phát hiện ra một điều KINH KHỦNG, quá sợ hãi... nước mắt ứa ra, toàn thân lạnh toát, chân tay tê dại... mất trí ra... aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa

.....

.....to beo cần ti heo

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Tình Zông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12

Dấu vết quá rõ rệt, luồn cỏ dưới đất bị dạt hẳn xuống, vừa khít với những dấu chân người để lại trên mặt đất. Quá sốc, nhưng em vẫn cố giữ bình tĩnh ra ngồi cùng My chờ nó về. Thằng này nó trẻ người non dạ, nên nó không ý thức được việc mình làm là rất nguy hiểm. Nói là cảnh dưới nước nhưng thực ra là nắp bể trên bờ rồi. Nghĩ đến những pha xoay người uyển chuyển của mình mà bị lên mạng, hàng trăm hàng nghìn lời bàn ra tán vào của thiên hạ thì đời em chắc chẳng còn mặt mũi nhìn mọi người.

Ngồi một lúc thấy hai con gái xuất hiện. Để ý thấy ngay cái quần nó cộm cộm, ôi ts đúng là cái máy ảnh du lịch các bác ạ. Hóa ra thằng này còn giấu mạng đi để quay lên em và My....Mặt bình thản, thu dọn đồ đi về, và chờ sau khi gần đến khách sạn, em mới gọi riêng nó ra:

- Quân ơi! lại tao nhờ tí.

- Ôi! sao thế cậu.

- Mày lòi cái máy ảnh ra tao nhờ cái (mặt nghiêm trọng)

- Đây, làm sao cậu.

Em xem kĩ thì lại không có gì cả, vậy là mình đã nghĩ nhầm cho nó hixx. Thần hồn nát thần tính chẳng!?... Mọi việc diễn ra suôn sẻ cho đến khi bọn em đi về HN rồi đưa My ra sân bay, thì một tuần sau đó:

- A lô, em nghe anh ơi!

- Đá Con Mèo... có phải tuần trước mày đi HL đúng ko?

- Vâng sao anh ơi, có chuyện gì.

- Thế đúng cmnr, tao nhìn đúng mặt mày. Bị đứa nào chơi xỏ tung clip lên liên xô nhục rồi em ơi.

- Cái gì cơ anh, sao cơ, anh nói lại đi, em á, clip nào, tung lên đâu?.

- Clip mày chơi con nhà người ta còn clip nào nữa, may là quay xa nên không nhìn rõ mặt, nhưng đứa nào mà quen để ý là nhận ra ngay. Còn con kia ở đâu bảo nó đi, không là nhục đấy, online đi tao send.

Ngay lập tức em online, click vào xem thì ôi cmnr, quả này đòi em toi thật rồi, nó còn ghi tí rất mất dạy " ĐÔI BẠN TRẺ LT GIỮA BAN NGÀY Ở HA LONG". Em liền bảo ông anh gửi mail cho bên liênxoxin tháo clip xuống, và không chần chừ em lao đến luôn chỗ thằng Quân.

- Đá Con Mèo mày, mày chơi tao à.

- Tớ xin lỗi cậu, đùa tớ chỉ định xem ở mấy trên cậu thôi.

- Trên cái Đan Mạch này, sao này còn up lên mạng.

- Ếo phải, hôm trước tớ để nó trong cặp đi ăn ngoài quán, quay đi quay lại thì không thấy đâu, đùa tớ xin lỗi, không biết phải nói thế nào với cậu.

Thằng ku mặt sệt sệt giải thích lòng vòng một lúc, nghe nó nói thì thật sự...em cũng biết tính thằng này, cũng không có gan tung lên mạng. Nhưng không ngờ nó quay mình thật, ức chế mà chả biết làm thế nào, chỉ hy vọng vào ông anh họ quen biết với vài phần tử bên liên xô nhờ tháo xuống.

Trở lại với cuộc nói chuyện với thằng bạn quý hoá của em, cu cậu có vẻ sợ tỏ ra rất ăn năn. Em về nhà nó, hai đứa vừa bàn cách vừa nghĩ đến các tình huống xấu nhất. Dù có nhờ được tay to bên liên xô hạ clip xuống, cũng khó tránh khỏi nó tuồn sang các web khác. Nghĩ đến cảnh làng xóm, rồi bạn bè ở HN nhận ra đó là mình thì nhục lắm, không sống nổi ở đây nữa. Và cũng sợ họ sẽ tìm ra info My ... và người yêu My về VN thì em thì... anninhthudo gọi tên em.

- Bây giờ thế này vậy, giờ này qua bên TQ với tao đi cho tạm lắng mọi việc này đã, sang một thời gian xem sao rồi tính tiếp.

Em không muốn sang đâu, nhưng ở hoàn cảnh này thì bắt buộc phải đi. Trong những ngày chờ visa, tổng cộng đã có hai người thân hỏi về clip đó, và một người lại gửi link mediafire clip đó vào yahoo của em. Những ngày sau đó là những ngày vô cùng nặng nề về tâm lý, lúc nào cũng nghĩ chỉ đến việc đó, ngủ thì gặp ác mộng. Chỉ khi sang đến bên Quảng Châu, nhìn quang cảnh rồi đi chơi, em đã bớt suy nghĩ và vui vẻ hơn.

Bọn em ở trong một toà nhà chung cư. Tối thì thức khuya online nghe ngóng tình hình từ phía VN. Trưa hôm sau mới dậy chờ thằng bạn đi học về, rồi tạt qua cửa hàng nhà nó xem sổ sách. Thỉnh thoảng em vẫn tự kỉ, Nên nó mới rủ em lên trường nó đá bóng cùng bọn học sinh ở đó cho thoải mái tư tưởng.

Ảnh minh họa.

Từ nhà đi đến trường nó mất tầm 20p đi ôtô. Trường này cũng có một số học sinh VN, nhưng có vẻ bọn VN toàn cá sấu. Đá bóng xong, Quân rủ em vào ký túc ở trường xem mặt con bồ người TQ của nó, vừa đi vừa ngắm cảnh, thấy cái gì cũng lạ, thằng Quân đi trước thấy em đi chậm quá mới gọi giục em. Vừa quay mặt bước chân chạy phát thì óaaaaa bộp ...

- Ô mình xin lỗi, à sorry, sorry

- #&#@ *^\$@ ***

Hixx chả hiểu gì hết, tay vừa nhặt cuốn sách cho nó, và ngược lên để đưa lại thì móá AAAAA xinh Vô Lý. Đùa chứ oh my Chúa lần đầu tiên em thấy một con bé xinh như thế này, trên cả thiên thần. Lúc này mặt em đỏ như gấc, phần vì ngượng, phần vì cái cổ áo nó lộ ra vòng 1 đầy đặn, quá đẹp em thấy cả chíp khi cô bé cúi xuống, lần đầu tiên trong đời em nhìn thấy một con bé xinh và sexy như vậy đẹp quá các bác ạ. May thằng Quân mới chạy lại xì xà xì xỏ vài câu chắc xin lỗi. Nhưng không hiểu sao sau khi nó nói chuyện với con bé như kiểu thân quen rồi ý, bỗng dưng con bé đi cùng hai đứa em vào phòng

.....to beo căn ti heo

Em mới nháy thằng Quân hỏi thì hoá ra là bạn cùng lớp con bồ nó. Vào đến phòng con bồ nó, ập vào mặt em là cái lip si tút lòi ra ở miệng con bé. Thằng Quân mới xì xà xì xỏ mấy câu, con bé quay lại. Lúc này em và cô bé (từ cứ tạm gọi Lưu Diệc Phi) ngồi gần nhau bên giường đối diện, còn bên kia con bồ Quân đã kịp ngồi tốt lên đùi thằng bé. Ba đứa cứ xì xà xì xỏ, mặt em cứ dần cả ra. Đang liếc Lưu Diệc Phi, nó đẹp lắm các bác ạ, nàng mặc một chiếc áo phông, dưới là chiếc quần dài kaki màu xám, có lẽ nàng vừa trên giảng đường về. Đang mãi ngắm thì thằng Quân bảo:

- Ê thằng kia, em nó khen mày đẹp trai, nhìn giống Lưu Đức Hoa.

Mặt lạnh lùng em trả lời:

- Thật à, mà ký túc xá ở đây cũng giống VN nhì.

Con bồ Quân quay mặt sang Lưu Diệc Phi rồi lấy tay chỉ sang em xì xà xì xỏ, chả biết nói gì mà Lưu Diệc Phi quay sang nhìn em luôn, rồi gật gật đầu cười cười. Quân quay sang xì xỏ với bọn nó rồi bảo em:

- Bọn nó lại bảo mày giống thằng bồ mịa nào ở trường này ý. Mà em kia chưa có người yêu đâu, chú tính đề...

Được cái tạo hoá nó ban tặng cho em một gương mặt cơ bản, đi đến đâu cũng có người ngờ ngợ, nhất là lại còn bảo Lưu Đức Hoa giống mình nữa chứ, lần trước đã có đứa bảo giống wonbin mình đã bực mình rồi. Lúc này thì em vẫn tập chung nhìn Lưu Diệc Phi, không bỏ sót bất cứ đường cong nào, cố ghi nhớ lại tất cả đặc điểm trên khuôn mặt của Phi.

Chiếc nốt ruồi ở gần mang tai nhỏ hơn quả nốt ruồi ở chòm đầu ngực ba lần. Mái tóc ngang tung nàng buộc gọn về phía sau, thỉnh thoảng nàng lại giờ cuốn sách ra đọc rồi nói chuyện với bồ Quân. Về phần con bé Bồ quân, nhìn cũng xinh phết các bác ạ, ngực to hơn Phi của em, nhưng về độ xinh thì không thể bằng được. Phi của em có đôi môi bóng, mỗi lần cười nàng khê đầy lười ra, cực kì quyến rũ.

Như thế lần đầu yêu, mặt em ngượng ngùng tỏ ra thẹn thùng, thỉnh thoảng tỏ ra lạnh lùng và không kém phần nghiêm túc. Đôi lúc hai đứa quay sang nhìn nhau rồi cười. Nàng nói với Quân khen em có đôi má lúm đồng tiền hàng hiệu xưa nay hiếm.

Một lúc sau em và Quân chào hai nàng ra về, con bồ Quân tự nhiên như ruồi hôn Quân trước mặt em và Phi, làm hai đứa em ngượng nhìn nhau. Em khẽ cười duyên một cái với Phi, nàng ngượng ngừng mặt hơi cúi xuống e thẹn cười. Trên đường trở về nhà, em lảng lảng, thỉnh thoảng làm những hành động kì lạ mà cho đến nay các nhà khoa học chưa giải thích được, như là lướt liếm không khí, dj tờ rym vào ghế trước ôtô. Cao hứng lên em làm vài động tác giả s...ếch.

Ảnh minh họa.

Thật là đáng yêu phải không các bác, Quân như người thấy mùi phồn của em, liền liên hệ với bồ nó rù Phi tới sang nhà Quân làm vài món ăn, với lý do “China welcome Nam siêu nhân dragon622 khoai to”. Về đến nhà, đúng là niềm vui chẳng được bao lâu, vụ clip kia lại ập vào đầu em. Online thì nhận được tin nhắn của ông anh họ, bảo tay to bên liênxoxo ok tháo clip xuống rồi. Nhưng vẫn thấy xuất hiện trên một số trang khác. Lo lắng nhưng thâm nghĩ cũng kệ mọy, ếo thiết gì cả, nhất thì ở đây làm ăn với thằng bạn, sống ở đây vui thế này cơ mà.

Đúng là tư duy của kẻ bị gái đẹp hớp hồn, chưa gì đã lấy nó làm lí do để biện minh cho hành động điên đảo. Em gọi điện về báo cho gia đình sẽ ở bên TQ một thời gian, Mẹ đầu tiên tưởng đùa, sau khi em nghiêm túc bắt đầu Mẹ mới lo lắng và hỏi lí do, dĩ nhiên là em không nói vì vụ clip kia, cũng chỉ báo mẹ là sang làm ăn một thời gian rồi về và Mẹ đã khóc bảo em mau về.

Cố gắng xóa đi mọi muộn phiền em vui vẻ và phấn khích, vào phòng tắm hát líu lo chờ hai cô bé đến. Cuốn chiếc khăn tắm vào phòng thay đồ, rồi lên FB hỏi dò vài chiến hữu là chuyên gia về jav xem tình hình ra sao, có lẽ tình hình cũng chưa đến mức quá nghiêm trọng, cộng đồng chưa biết tới và lên án.

6h'30 chuông cửa reo.

Hai cô gái đi vào, nhưng móaaaaaaa Lưu Diệc Phi bé một em bé á á á, chả nhẽ nàng đã. ... Bình tĩnh em hỏi Quân, hoá ra là em trai Phi các bác ạ. Nàng diện chiếc quần sooc ngắn, chiếc áo phông rộng màu trắng, nhìn rất thoải mái không kém phần tron tru. Dĩ nhiên trong hai cô bé Diệc Phi của em chân dài hơn, nàng cao lăm các bác ạ, cũng phải mét 7 chứ không ít. Đúng là gái tây gái tàu có khác, không ăn khoai sắn nhiều nên người cứ phồng phao. Hai nàng khẽ gật đầu chào em rồi quay sang chum chim mồm cười với nhau.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Tình Zông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13

Giật mình em nhìn xuống hoá ra séc quần chưa kéo. Hơi ái ngại nhưng mà không sao, những thằng khoai to là những thằng hay quên kéo khoá.

Hai nàng vội nhanh xuống bếp làm vài món tây với thức ăn có sẵn trong tủ lạnh. Em vội đưa tay xin bé thằng bé em Phi, nó dễ thương lăm các bác ạ, bập bễ thấy nói vài câu. Ngồi xem tivi, bật toàn xì xồ chẳng hiểu mịa gì. Xong lại xuống bếp nói chuyện với hai cô bé, em nhờ Quân phiên dịch hộ, em khen thằng ku dễ thương, thỉnh thoảng lấy tay chỉ trỏ, mồm nói biiu ti pun, biiu ti pun gọn, so ku te, à so biiu ti fun, ve li gút... ô mai chúa, món này nhìn ngon quá. (khổ mẹ cho ăn học, chỉ biết ăn mà không học, nên dốt inh linh thế đấy).

Hai đứa bày ra bàn, đại gia đình là đây, có trai có gái có cả thằng ku. Em hạnh phúc lăm, được cái thằng bé quý em cứ trêu đùa với em. Thấy thế Phi cứ tíu tít mỉm cười, ăn xong, hai cô bé chuẩn bị rửa bát, em nháy thẳng Quân bảo bồ nó lên nhà, em xuống rửa bát cùng Phi, nhìn những làn nước chảy qua đôi tay nhỏ bé trắng hồng, thon thả của Phi, rồi thỉnh thoảng nàng cúi xuống cầm chiếc bát, lộ ra vòm n...gực đầy khiêu khích. Nhanh mắt em nhìn cho vui tờ rym. Hí hí thật là dễ tiện và rất thân thiện phải không các bác. Đang tâm tía thì bỗng aaaaaa.....

..... to beo cắn ti heo- Ôi đùa bạn, giật cả mình, lần sau đừng có dọa thế.

- Mày ngấm cái gì thế,

- Kệ tao, mà xinh nhì, hỏi xem có người yêu chưa.

Phi thấy em giật mình thì cười tíu tít lại. Thằng Quân xì xồ vài câu hỏi Phi, trả lời xong Phi quay sang nhìn em mỉm cười, rồi Quân bảo:

- Nó bảo chưa có, Mẹ bảo không yêu học đã, tao bảo mày chưa có người yêu, nó bảo không tin.

Rửa bát xong em và Phi lên nhà, Phi bé thằng ku. Bọn em đóng cửa đi ra một quán kem, từ lúc cha sinh mẹ đẻ đến giờ mới nhìn thấy một con bé xinh một cách lạ lùng như vậy. Thế mà chẳng hiểu được tiếng nhau, đâm ra em chỉ thực thi bằng các hành động sờ đùi sờ chân, rồi lần la lên sờ ngực thằng ku em Phi.

Ku ngoan lăm, đẹp trai cực, em đưa hai tay ra nó theo luôn. Được cái mỗi lần em trêu thằng ku cười, là Phi lại quay sang cười với em. Hạnh phúc lăm các bác ạ, được đà thấy Phi vui, em lại bón kem cho thằng bé. Trong đám chắc thằng Quân hiểu được ý em, tán con chị thì cũng phải quý thằng em, dù có sợ nó tè vào người thì cũng phải cố mà bế.

Sau đó bọn em đi dạo ven bờ của con sông có tên Châu Giang, ở đây đẹp lăm, đi dưới những tán cây xanh, ánh đèn vàng hắt xuống dưới lòng sông tạo

nên một khung cảnh vô cùng lãng mạn. Đôi kia đi trước, em bế thằng ku, Diệc Phi đi bên cạnh em. Thình thoảng có những ánh mắt ngưỡng mộ và đôi chút ghen tị của người đi đường nhìn vào, lại càng làm em hạnh diện, sung sướng đến phát dở phát dại.

Nhưng mặt em vẫn cố tỏ vẻ là một người đàn ông chững chạc, và đôi chút cũng cảm thấy chạnh lòng vì gần nhau mà chẳng thể nói chuyện được với nhau, có tiếng mà chẳng có miếng. Hai đứa kia đang ôm eo nhau thì quay lại, thấy em và Phi ngưng ngưng, con bò Quân mới xì xồ mấy câu và chỉ trỏ em và Phi, chẳng hiểu lắm chỉ thấy Phi quay sang nhìn em rồi cười e thẹn. Thằng Quân mới bảo:

- Mày nắm tay em nó đi thì mới giống một gia đình.

Được đà hai đứa kia vỗ tay hô “ nắm đi, nắm đi...”. Một chút run rồi em đưa bàn tay ra một cách chậm chậm, Phi nhìn em cười một cái rõ tươi, rồi khẽ đưa những đầu ngón tay chạm nhẹ vào bàn tay em. Vừa nắm xong hai đứa kia cười ghê thật, làm em và Phi ngại tím tái mặt. Đi được một lúc bọn em dừng lại nói chuyện, Quân bảo:

- Mày sướng đấy, đi cùng hot girl trường tao, đây thằng tán mà không được, vừa gặp mà đã được nắm tay phê chưa.

- Phê cái éo gì, thế nó chưa yêu ai à?

- Trước có yêu một đứa hình như mới chia tay rồi. Con này nó giỏi, đa tài phết đấy.

- Nhưng giờ éo biết tiếng, làm sao đây.

- Không sao cứ từ từ, mai cứ chiều sang trường chơi nói chuyện với nó, tao phiên dịch cho.

Một lúc sau bọn em ra về, Phi khẽ cúi đầu mỉm cười rồi vẫy tay chào em. Em hôn thằng ku em phi rồi tạm biệt. Chiều hôm sau như kế hoạch, em lên trường cùng Quân. Vừa đến bò Quân bảo Phi hôm nay phải tập kịch, thế là ba đứa dẫn nhau lên một khán phòng. Vừa đến nơi em đã nhận ra ngay Phi đang đang cầm một dải lụa múa, mặc bộ đồ màu đỏ đính cườm lấp lánh và bó sát vào người. Nhìn Phi như một cung nữ thời nhà Thanh với đôi chân trắng dài, chiếc eo thon và khuôn mặt trái xoan. Phi buộc tóc gọn ra đằng sau, uyển chuyển với những điệu múa.

Ảnh minh họa.

Tập xong bò Quân gọi, Phi đi xuống chào, nhìn những giọt mồ hôi lăn đều trên người Phi, ngực phập phồng thở hổn hển, thật là gọi cảm. Em như Trụ Vương nhìn nàng cung nữ mà đắm đuối, tò mò ngó đầu dây. Em bắt đầu nhờ Quân phiên dịch, em khen Phi múa như một nghệ sĩ, và gọi cảm như một diễn viên sêch. Hai đứa trêu đùa một lúc rồi bọn em chào nhau ra về. Những ngày sau đó bọn em thường xuyên gặp nhau, khi em lên trường, lúc Phi đến nhà Quân, bọn em gặp nhau dần dần đã hiểu một số từ cơ bản và những ngôn ngữ của cơ thể.

Hơn một tuần sau, chẳng biết do khí hậu hay thời tiết (thực ra nó là một) mà em lặn ra ốm. Nằm ở nhà mê man, hai ngày chẳng thấy nhau em nhớ Phi đến phát dở phát dại. Và cũng có lẽ đang quen gặp nhau hàng ngày, không thấy em Phi cũng hỏi Quân và biết em ốm.

Buổi trưa hôm đó Quân cố tình ở lại trường đi ăn cùng con bò nó bỏ mặc em ở nhà, biết vậy Phi đến thăm em. Nghe tiếng chuông em cố vục vạy mở cửa thấy Phi cầm một hộp đồ ăn. Em mỉm cười chào, Phi thấy em đi lại khó khăn mới ra hiệu chỉ em nằm xuống giường. Lấy chiếc khăn đắp nước Phi cầm đắp lên trán em, từng cử chỉ nhẹ nhàng dù bất đồng ngôn ngữ nhưng bọn em như hiểu được nhau.

Phi ân cần lắm, ra ngồi xem tivi một lúc để ý không thấy em ăn, mới đi vào phòng bảo em phải ăn để lấy sức. Cố gắng ngồi dựa vào tường, đút từng thìa cơm vào mồm, ăn xong buồn đi tè, em lại ngưng dậy đi vào toilet, nước tiểu thì chỉ thấy một màu vàng. Vừa ra khỏi toilet đã thấy Phi.....đứng sẵn đó.....

to beo cần tí hiu

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Tình Zông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14

Vừa bước chân ra khỏi toilet thấy Phi đứng ngay sát đó...

Phi ra hiệu lấy tay đỡ em đi vào phòng. Nằm mê man rồi ngủ từ lúc nào chẳng hay, vừa giật mình trong ác mộng em tỉnh dậy thấy Phi đang ngồi sát bên đầu giường. Nhìn em toát mồ hôi trong con mê, Phi cầm chiếc khăn lau, rồi cầm bàn tay em. Vừa hay thì thằng bạn cùng bò về, thương em quá thế là cả lũ ngồi ở nhà xem tivi rồi chơi nói chuyện cùng em. Quân nói:

- Ngày kia là diễn rồi mà hôm nay Phi nghỉ tập kịch ở trường để đến thăm mày đấy.

Nghe xong em xúc động quá, thấy vậy tường em đau mệt, Phi nhìn em mắt buồn dưng dưng. Đến chiều tối thì Phi đi về. Quân mới bảo Phi sắp diễn nên muốn em đi xem mà em lại ốm. Nghe xong em như bưng tỉnh, vục dậy làm vài động tác múa chân quay tay, bắt đầu ăn nhiều hơn.

Hôm sau người em đã khoẻ hơn được một chút. Và đến tối hôm đó, buổi kịch trong trường diễn ra, cố gắng lết đến trường ngồi ngé trong khán phòng xem Phi múa mà người em nóng bần bật. Tờ rym run lên theo từng động tác cơ thể của Phi, những phát xoạc chân, rồi tay vượt qua phần ngực, dài lùa tung lên uốn cong theo vòng ba.

Vô tình nó làm em gợi nhớ đến những hình ảnh đen tối. Nghĩ vậy thôi, thỉnh thoảng quần nó hơi căng chỉ, thì lại lấy tay vặn ngược con tờ rym sang một bên không nó găm lỏng khó chịu lắm.

Tập luyện bao ngày mà cũng chỉ diễn trong vở kịch được có một lúc, khán phòng vỗ tay. Em và Quân lùi ra đằng sau cánh gà thì đã thấy một đám con trai đi cùng. Đến gần Phi thì đã thấy một thằng trong nhóm cầm hoa và một hộp quà tặng Phi. Quân và em há hốc mồm nhìn nhau, bỏ Quân bảo đấy là bạn trai cũ vừa đá Phi.... Nhưng bất ngờ Phi từ chối món quà, rồi lẳng lặng đi về phía em. Phi vui mừng khi thấy em đã đến xem, cười cười nói nói hỏi thăm em.

Em tia sang thằng bỏ cũ Phi thì thấy nó đang lườm em, mồm lẩm bẩm rồi biến cùng lũ bạn. Tin vui nối tiếp tin mừng, Phi thông báo bố mẹ vừa đi công tác, hỏi ra mới biết họ làm trong đoàn làm phim, mẹ làm trang điểm còn bố là một diễn viên, nhà còn có một người chị nữa đang trông thẳng út. Đang hứng thế là thằng Quân nổi hứng kéo cả lũ ra một quán bar...

Vừa bước chân vào thì ôi toàn chân dài, gái ở đây xinh khủng khiếp, con nào con đấy đều trắng muốt, nhảy theo nhạc thì ngực cứ giật tung cả lên. Bọn em kiếm một bàn trong cùng, gọi rượu ra uống, lúc đầu thì ngáp ngừng, được một lúc tới tằm rồi thì cả lũ điên loạn nhảy nhót. Em thề chứ phê tới đâu thì phê, chứ nhìn Phi nhảy thì cứ phải gọi là “tỉnh rượu”.

Từng động tác tay vượt lên cao là lại hờ ra chiếc eo thon thả, thả tay xuống thì lắc mình, đầu chéch sang một bên, từng nhịp đập của nhạc là bấy nhiêu nhịp của ngực, lên xuống, lên là lên, xuống là xuống. Nó căng tròn, buổi năm roi gấp cũng phải xin phân đến vài mui. Được cái Quân và bỏ ôm nhau nhảy, thì chả lẽ hai đứa em lại cách xa. Thế là như ngầm hiểu ý, Phi vừa nhảy vừa tiến lại gần em. Hai tay Phi để lên vai và đầu em, tay em luôn xuống dưới đặt vào eo Phi. Lúc đầu thì em để tay chạm vào áo, đến lúc nhạc giật tung lên thì chiếc áo vọt lên, thế là đôi tay đó chạm vào da thịt.

Có rượu thì đúng là da thịt thoáng hơn, đôi lúc Phi còn áp đầu vào vai em. Tay em còn định luôn xuống mông và đùi, nhưng mà thôi, quá trớn người ta lại đánh giá. Bình thường ngoài đường e thẹn là thế, vào bar rồi mới biết “xõa” là như thế nào.

Một lúc sau do đã thấm mệt cơ mà vui, định đưa nào có nhà đưa đó về. Khổ nỗi muộn quá ký túc bỏ Quân đã đóng cửa, nên đành về phòng Quân, mà chả nhẽ một đứa con gái lại ở cùng hai đứa con trai, có mệnh hệ gì thì biết thằng nào đồ vô thằng nào không. Thế là sau khi hai đứa con gái bàn bạc một lúc, Diệc Phi đi theo cùng về nhà Quân.

Về đến nhà, đứa nào đứa đấy đều trong tình trạng tây tây. Con bỏ Quân là phê nhất lao vào phòng ngủ nằm vật vã, được dà thằng bạn éo phê cũng lao theo vào nằm cùng đóng cửa rầm một cái. Ngoài phòng khách chỉ còn em và Phi, hai đứa ngồi gần nhau, được éo đâu có 5 hay 10 phút sau đã thấy tiếng động lạ mà quen phát ra từ trong phòng. A A O O, tiếng thờ mỗi lúc một gấp dồn dập dồn dập và bên ngoài Phi đã đưa ra một quyết định.....

.....to beo cần ti hiu

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Tình Zông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15

Phi quyết định bật ngay tivi lên để át tiếng hai đứa kia la hét.

Khổ nỗi em cảm giác đúng là tây tàu nó thét to và chuẩn hơn các bác ạ. Bật tivi lên nhưng mà cảm giác người hai đứa em ở ngoài rạo rức không chịu được, tiếng thờ hỗn hển ngắt quãng và mỗi lúc một to, xen lẫn là tiếng bạch bạch, tốp tốp, nghe mà thật nhóp nhóp. nghe thấy mà rùng cả mình, bần rùn chân tay. Em thấy mồm Phi lẩm bẩm gì đó, chắc là nói bọn này éo ý tứ gì cả, bạn bè ngồi đây mà nó kêu gọi không chịu được, đúng là có rượu mất hết cả ý thức.

Em thề với các bác chứ lúc này còn hơn là xem jav. Đang nghe thì quay lại không biết từ lúc nào mà Phi và em đã ngồi sát ngay gần nhau. Em quay sang nhìn Phi cười rồi chia lòng bàn tay ra, Phi hiểu ý đặt tay lên và kê sát ngay đùi cô bé.

Chiếc quần sooc màu xám ngắn ngang đùi, còn từ đấy chỉ thấy trắng toát một màu trắng hồng của đôi chân. Phi bắt đầu thấy mồm, liền chéch đầu tựa vào vai em một cách nhẹ nhàng. Bất động ngôn ngữ thì em lấy hành động làm chủ đạo, tay phải em khẽ nhích nhẹ nhàng luôn qua vai và dần dần chạm nhẹ vào eo của Phi. Những lúc này cảm xúc được đẩy cao hơn bao giờ hết.

Tìm hai đứa cứ đập thành thịch theo từng tiếng thờ hỗn hển của đôi bệnh hoạn trong phòng kia. Chỉ sau 5 phút Phi đã bắt đầu quen dần với cơ quan nội tạng của em, thỉnh thoảng rúc rúc đầu ngực em. Em tưởng đầu Phi ngứa, cho tay lên đầu gãi hộ thì Phi quay lại. Đôi tay áp vào má, Phi mỉm cười một cách e thẹn nhưng trong lúc có rượu thì nó là dâm tiện. Do vị trí địa lý của thân thể hai đứa quá gần nhau, đôi môi của em cũng đã rất gần đôi má Phi. Tiện môi đang ướt em chạm nhẹ vào má Phi, đây đúng là một hành động mạnh tính đột phá các bác ạ.

Như thú gọi bầy, như cây chắm mắm tôm, mọi thứ bức xúc do rượu, do đôi bệnh hoạn đang “đóng phim” trong kia, hóc môn hai đứa em được đẩy lên cao như chưa bao giờ như thế. Phi nhích môi sát vào gần môi em, như con cá cắn con giun, đôi môi em bập lay môi Phi. Lúc này em phân vân với việc giả nai như lần đầu gặp đàn bà, hay thể hiện những kinh nghiệm bấy lâu nay có được trên các “mặt trận”. Không chần trừ nữa, chiếc lưỡi ướt át và lẫn mùi nồng của rượu đưa ra, len lỏi vào cuống họng Phi cứ thế lướt lên lướt xuống. Cảm xúc dâng lên tột đỉnh, Phi bắt đầu quay người áp sát từng bộ phận trên cơ thể vào em.

Đôi tay mươn mơn của em ôm chặt Phi vào lòng, cảm xúc đã đỉnh điểm, chiếc quần bò của em đã căng phồng. Từ từ thân em ngã xuống chiếc ghế dài, Phi trườn lên người em, hôn từ môi rồi xuống ngực, chiếc cúc áo của em bật ra. Tay em luồn ra đằng sau lưng Phi từ từ luồn vào trong áo. Hơi ấm cơ thể lan toả căn phòng, hai đứa hôn nhau từ môi ra mang tai rồi quay về vùng ngực, thỉnh thoảng thân Phi lại run lên bần bật. Em cho tay luồn vào trong quần đùi Phi thì bỗng bị cự tuyệt.

Phi nhìn chằm chằm vào mắt em, tỏ vẻ ý không muốn đi xa hơn. Nhưng với kinh nghiệm bản thân, ánh mắt đó chẳng nghĩa lý gì khi hai đứa đang trong tình trạng này. Em ngồi vùng dậy rồi đè lại Phi, đôi tay mạnh bạo hơn bao giờ hết, cầm đùi của Phi em giật tụt lại phía sau, úp mặt vào ngực Phi định hôn và tháo chiếc áo trong ra thì một lần nữa, Phi rùng mình giật giắt lấy tay đẩy em ra và không muốn. Trong đầu em lúc này đã xuất hiện suy nghĩ có vẻ mọi thứ không được ổn, nếu tiếp tục có lẽ chỉ nhận lấy được sự phản kháng, hơn nữa lúc này đôi kia có vẻ đã chiến đấu xong, nếu “vui mồm” Phi la lên là thì em chẳng còn mặt mũi nào nữa.

Từ ánh mắt thèm muốn chuyển sang sự đồng tình với Phi. Em ngồi từ từ chỉnh lại áo. Phi thấy mặt em e ngại tỏ vẻ muốn xin lỗi, nhưng không sao chẳng nghĩa lý gì, Phi ngồi lại gần tựa đầu vào vai, hai tay cầm lấy bả vai em và mỉm cười tỏ vẻ hạnh phúc. Có lẽ chỉ thế thôi Phi đã sung sướng rồi, nhưng với em thì còn đó một nỗi bức xúc.

Ngồi một lúc sau thấy cửa phòng hé mở, Quân đi ra với vẻ mặt mẫn nguyện không kém phần bơ phờ, Quân mỉm cười một cái rồi đi vào toilet rửa mặt. Lúc đi ra Quân thấy Phi đang ngực đầu vào vai em nhắm mắt lịm dần và ngủ. Quân nói:

- Không ngủ à mày?
- Mày cứ ngủ trước đi.
- Làm được gì chưa?
- Không, vớ vẫn làm gì. Tao từ từ ẻo ai như mày, vừa vào phòng đã xyz rồi, kêu to vể, làm bố mày với Phi ngược ẻo chịu đc.
- Heheee không biết hay giả vờ thế chú, lúc này tao cho một tí thuốc... vào rượu đấy.
- Ôi đệt đùa bạn thật à, sặc, hần nào Phi...ôi chết lờ mồm
- Nó làm sao, haha thật rồi à. Mà tại con bò tao mấy hôm nay cứ dờ hơi nó ẻo cho nên tao đành...một tí thôi ý mà.
- Thịt cái c ý, chưa có gì cả mới hôn tí thôi. Đéo ngờ bạn lại làm thế, bạn khôn nạn vãi.
- Có gì đâu bình thường ý mà hehee, vừa nói chuyện với con bò bảo ngày mai tổ chức ăn uống nhà Phi đấy.

Nói xong Quân đi vào phòng ngủ tiếp, còn em tựa vào đầu Phi, hai đứa ngủ thiếp đi lúc nào không biết. Có lúc đang ngủ thiú thiú thì giật mình, cho Phi ngã xuống đùi em nằm ngủ. Cho đến sáng hôm sau, con bò Quân đi ra gọi dậy. Giật mình mở mắt đã thấy nó cầm cái điện thoại hình như vừa chụp cảnh em và Phi ngủ. Phi tỉnh dậy vào toilet rửa mặt rồi cùng bò Quân đi về, Phi cũng không quên dành cho em nụ cười triu mến, ánh mắt gửi lời chào.

Em lao vào phòng Quân ngủ thiếp đi cho đến chiều tối bỗng dưng thấy một bàn tay chạm nhẹ vừa xoa vừa bóp vào chỗ đó.....

.....to beo cắn ti hiu

Câu chuyện về Phi đang dang dở ở đoạn, có một bàn tay thò vào chỗ đó. Vâng đó là Quân, nó vừa đi từ trường về và đánh thức em dậy để gọi sang nhà Phi ăn tối. Bữa ăn ấm cúng gồm có em và Phi, Quân, bồ quân và hai người bạn nữa của Phi.

Sau đó Chị của Phi có đi chơi đêm với bạn trai (bố mẹ đi vắng mà). Nên sau khi ăn uống bọn em có vào bar rồi quay về nhà Phi tụ tập tiếp... và các diễn biến sau thì chắc các bác đoán được rồi. Về nhà thì mỗi đôi một phòng, và lần này em đã cho gạo xay ra cám. Và khi xảy ra chuyện đó rồi thì các bác biết đấy cứ phải là gần con nhà bà bó. Suốt ngày bám lấy nhau thì lâu cũng này sinh vấn đề.

Chủ yếu do bất đồng ngôn ngữ, phụng tục tập quán mà nảy sinh ra giận dỗi, hờn ghen, nhiều khi lý do nó cũng rất vớ vẩn. Và đúng là trời xé đặt đồng thời trong lúc đó, ông anh họ có báo rằng chuyện về vụ clip kia đã xẹp xuống. Mẹ cũng gọi em về để cho đi học lại, vì lo em ở bên này sẽ chẳng biết sống như thế nào. Cuối cùng em và Phi đã nói chuyện rõ ràng, em nhờ Quân viết một bức thư gửi cho Phi, sau đó em trở về HN.

Những ngày buồn chán tẻ nhạt ở HN, em cũng rất nhớ Phi, thỉnh thoảng online gửi lời hỏi thăm thông qua Quân...

Chương 16

2h chiều thức dậy với tâm trạng chán nản, và vẫn như mọi khi toilet luôn là nơi tốt nhất cho em giải tỏa những nỗi buồn, cũng như những lần bực tức bằng cách té nước vào bồn cầu. Rồi thất thểu đi ra ngoài gọi điện cho thằng bạn với lý do:

" Tới qua vừa xịt bóng, cần lắm một bờ vai lúc này "

Thế là hai thằng tung tăng trên đường ngắm Hà Nội, ngắm những toà nhà cao tầng hùng vĩ với những tán cây mát rượi, thực ra là ngắm gái.

Thời điểm này HN đông lắm, các sĩ tử lên HN ôn thi vào đại học, trai có, và nhất thì gái lại càng nhiều. Con công hay con quạ, cá sấu hay cá voi, lành tính hay dữ tính đều đủ cả. Mọi thứ tinh hoa, trai xinh gái đẹp đều đổ về đây trong sự kì vọng của gia đình họ hàng.

" Cố gắng con nhé, thiếu gì bảo Ba Mẹ, nhưng phải tiết kiệm đừng hoang phí, tập chung vào mà học, đi chơi ít thôi "

Vâng! thế là họ hướng về thủ đô, nơi chấp cánh ước mơ cho các bạn có chí thì nên, là nơi ăn chơi các bạn có tiền thì đủ. Nhưng HN cũng đầy rẫy nhưng cám dỗ, muốn lên cao thì phải bám càng. Muốn gây sự chú ý thì phải khác dòng, người ta gọi nhân trần thì:

- Bầm cho con hai câu cốc trà đá.

+ Nam ơi nhìn kia, chân dài kia... ui giờ ui giờ, đi lại còn cong cái mông ve vẩy.

- Tuần này vợ mày nó không cho mày xả hay sao mà soi lắm thế.

+ Ô đùa bạn teo trym rồi hay sao mà chê mờ thế, nhìn buồn cười lắm kia kia...

- Ô ơ mà sao.... ạc ạc sao cái mông nhìn quen thế.

+ Cái gì quen cơ.

- Không phải, là cái mông di chuyển bên cạnh... chờ tao đi xong tao quay lại.

+ Ô bạn đi đâu thế, ơ này này, nhớ xin số cho tớ nhé.

Chạy ra tới gần chiếc mông quen quen, em lôi chiếc ví phía sau lên mép túi để hờ hờ, rồi giả vờ vọt lên phía trước con bé. Thất cơ mông đồn cơ mũi, chiếc quần co lại chiếc ví rơi ra, quay người lại nhặt để nhìn mặt cô bé.... thì Á Á Á Á

- Ô em à

+ Ôi anh Nam, sao anh ở đây.

- Anh đi vào gọi đứa bạn trong này, thế em làm gì ở đây, lên HN lâu chưa, em thi trường này à.

+ Vâng, em mới lên được gần tháng rồi, anh học hay làm gì rồi.

- Uhm anh đang làm mấy thứ linh tinh, à mà...

#&@ Chưa nói dứt câu, tự dưng có một thằng chạy đến cầm tay cô bé.

- Đi thôi em, nhanh lên.

Cô bé chào vội vàng đi khuất cùng thằng đó, nó ôm eo nàng như thể trời tức mình... Đúng là cái kiểu ôm như thế kia thì xếp hình mịa nó rồi. Bỗng dưng khoe mắt em cay cay, lòng còn cao nhớ về một mối tình chẳng thể nào quên trong cuộc đời này.

Ngày đó tại một quán nét.....- Đây solo half life không,

- Ui xời thích thì chiều, trình chú tuổi già, map italy ra chợ nhé éo đi cổng sau đâu đấy.

Thằng bé tự tin bước chân vào quán net để tham chiến, đang ngó nghiêng soi mói kiểu bố đời "nhà tao cách trường 1.5km đưa nào nhìn đều bố đập phát chết luôn". Bỗng dưng đập vào mắt một con bé mặt ngây ngô như ngơ ngẩn, mắt nàng đang chăm chú nhìn vào màn hình, tay thì như mổ cò lách tách

lách tách ấn phím lên xuống trái phải, thỉnh thoảng thì cách một cái.

Chắc các bác cũng đoán ra đó là au đi sùm. Vào cái thời cấp ba thì đúng là au đi sùm là nơi dành cho những cô gái mới nhú lao đầu vào một cái thế giới ảo, để quên mất mình ngoài xã hội là ai. Họ ảo tưởng mình xinh đẹp như nhân vật trong game và kết hôn với một thằng hoàng tử đi đôi giày cao bồi, mặc mấy cái quần bó sát vào tờ rym. Được mua bằng vcoin và nạp bằng cách xin tiền học để cào rách mấy cái thẻ tìm ra mấy con số. Với em nó thật vớ vẩn, đúng là game dành cho bọn yếu đuối không có chuỗi để chơi. Suy nghĩ vậy thì cũng phải buông ra một câu trong lúc đi qua mấy con bé ngồi:

- Game này đúng là dành cho đàn bà

- Mẹ anh cũng là đàn bà đấy.

Cái cái cái gì... WTF. Con này láo từ bé đến giờ chưa có đứa con gái nào bắt em trừ mấy đứa con gái khác. Chả nhẽ nó không biết mình là ai ở cái đất 1000 thắng 999 thắng không sợ à. Nghĩ vậy thôi nào em đủ nhanh nhẹn để phản ứng lại:

- Ở thế thời con gái của em qua lâu rồi à.

Con bé có vẻ cay cú, em không thấy tay nó gõ phím nữa, có vẻ như mặt nó đang nhìn chăm chăm vào màn hình méo mồm mà bực tức. Nó quyết định quay người lại nhìn thẳng vào mặt em:

- Anh vô duyên thật đấy.

Á Á Á móá xinh thế ơ ơ sao sao lại thế này được nhỉ, tìm đập nhanh quá, thằng đầu gấu trong mình đâu rồi, sao yếu đuối thế này:

- Ô hi anh xin lỗi, a đùa thôi, em nhảy tiếp đi trò này hay nhỉ, em lên level bao nhiêu rồi.

- Đúng là ... vô duyên.

Lần đầu tiên trong đời, một thằng con trai với bao nhiêu năm kinh nghiệm chinh chiến trên mọi mặt trận, gái có trai có, ý em là tiếp xúc nhiều rồi. Đầu gấu, đầu bò, xã hội đen, xã hội thâm, va chạm đủ cả chưa bao giờ nó để cho kẻ địch quay mặt đi bằng cái bĩu môi như vậy. Em ngâm ngùi đi vào máy solo half life cùng thằng bạn, kết quả là thua và phải đèo nó về trên chiếc xe đạp oi. Về đến nhà cầm bát cơm mà cứ đếm hạt, rồi chột dạ nhớ đến câu của các cụ:

" Anh hùng khó qua ải mỹ nhân"

Đêm đó về học bài, x thì cứ đề mãi lên y chả tìm được z ra bao nhiêu, cos oi mầy ở đâu hả sin...

6h30"

- Dậy đi, dậy đi con ơi!

Thằng bé mắt nhắm mắt mở, vội vàng đánh răng rửa mặt, cầm tờ 10 Koozing

Mẹ để trên bàn, vác cái cặp mà bên trong nó chỉ có duy nhất một quyển vở có tên là " các môn ". Ngoài cửa thằng bạn gọi:

- Nam ơi nhanh lên mầy.

- Chờ tao tí, đây đây...

- Dậy muộn thế, đêm lại đọc cô giáo Thảo à?

- Vớ vẩn anh không ham mấy cái thẻ loại đó.

- Ê ê đập nói, đập nói... tao lại tưởng mầy bắt đầu nghiên cứu về giới tính. Mà con bé đó xinh nhỉ nó tên Lan đấy.

- Ở sao chú biết..à mà không..

- Ôi xời kết rồi chứ gì, tao lạ gì mầy, Mẹ tao bảo con trai mới lớn mà nhìn thấy con nào mặt đỏ căng cả lên là yêu rồi.

- Thôi xin ông đừng nói phét, mà sao mầy biết nó à?

- Thằng này cập nhật thông tin kém thế, nó vừa ở nơi khác chuyển về trường mình, mà nhẽ, nó vừa chuyển về cái mà bao thằng tổng cho nó một xập thư làm quen, thằng hàng xóm tao nó học chung lớp con bé kể.

- Ủ mà kệ đi, anh không ngu mà rúc đầu vào gái gú mệt người.

Đó là thằng Thành bạn thân chí cốt của em, chuyên trèo lên cây trộm cắp xoài buổi sáng, còn em thì đứng dưới nhặt. Có biến thì em chạy trước nó chạy sau, nên hai đứa thân nhau lắm. Đại loại là có phúc cùng hưởng có họa thì phải chịu. Hai thằng đạp xe đến cổng trường:

- Bà Nguyệt cho cháu cái bánh trung, tuổi cho cháu ba thìa ớt.

Vừa nắm được mấy miếng thì hai thằng sục nhớ tiết đầu là ông Kiên dậy thể dục chủ nhiệm. Và vội mấy miếng rồi thuê giày chạy ra sân. Ở đây các lớp trùng tiết thể dục là phân chia bãi đất ra học cách nhau vài chục mét. Đang đứng trong hàng ngũ vươn vai, nghe theo thầy làm mấy động tác khởi động thì:

BỊCH BỊCH BỊCH.

Một quả bóng từ lớp khác lăn sang ngay sát chỗ em đứng, theo phản xạ của một thằng tiền đạo sút 1 koozing 1 quả vào gôn. Em phi ra sút BUP! giả lại cho lớp kia thì... Ở ơ con bé hôm qua, hixx nâng nhặt quả lên rồi nhìn em cười tùm một cái. Thôi chết em rồi, tìm em bỗng đập thành thịch... chả nhẽ đúng như lời Mẹ thằng bạn nói, mình đã yêu rồi sao, đang mãi há hốc mồm tương tư nhìn nàng thì:

- Nam! ai cho cậu ra ngoài, đứng lên đây khỏi phải tập nữa.

Thật đúng là thân làm tội đời, nhưng đứng có yên thân đâu. Thầy quát rõ to làm cả mấy lớp gần đó nghe thấy, bọn con gái kia thì cứ đứng cười khúc khích, mồm xì xào, chắc đang bảo em "chết vì gái".

Kết thúc tiết học em vào lớp trong tâm trạng ức chế, nhưng cũng may có những lời động viên kịp thời của mấy thằng bạn thân trong lớp:

" Chết vì gái Nam ời "

" Ngu thì chết "

" đúng là chẳng cái đại nào bằng cái đại này Nam ạ, tớ nhục thay cho cậu, thôi đi ra sân đá cầu đi "

Vui như tết, mặt trơ trơ như hoa nở, em bước ra sân trước cửa lớp đá cầu, để thể hiện luôn cho tất cả bọn nó biết vụ vừa rồi chỉ là tai nạn mà thôi, còn sự thật THẮNG NAM VẪN LÀ THẮNG ĐÁ CẦU GIỎI NHẤT CÁI TRƯỜNG NÀY. Từng cú vẩy, đỡ cầu bằng má chân rất chuyên nghiệp, gần như em đã chinh phục được tất cả ánh mắt của bọn con gái. Đá được hai phút thì con bạn cùng lớp:

- Nam ời con bé kia nhìn cậu kìa.

- Đâu đâu, con bé nào.

- Con bé lớp dưới, lúc này giờ thể dục mà bị thầy phạt vì đứng nhìn nó ý.

- Ôi xời tớ đẹp trai thế này thì thiếu gì người nhìn, bạn cứ kệ để cho tớ tự nhiên đi.

Câu nói đó vừa ra khỏi miệng, thì đúng như chọc phải tổ ong, mấy thằng ở lớp bầu lại:

- Bỏ thách mà tán được nó được nó đấy

- Tán nó đi cậu ời

- Mà mà tán được nó tao gọi bằng đại ca hết cấp ba.

Lại được thêm mấy đứa con gái a dua @ vào:

- Nam ời tán nó đi, hot girl mới của trường đó, nó mới chuyển về, bao thằng viết thư đấy.

Nghe xong mấy câu, như chạm vào lòng tự trọng, em không thể để yên cho bọn nó thách thức như thế được:

- Ở kệ tao, tao éo tán đấy, nó phải tán tao ý.

Kết thúc câu nói đó là nhưng pha cười nhạt đến phát nản của lũ bạn. Ấy thế mà đêm đó về, một lần nữa em thao thức vì cô bé đó:

" Sao nó xinh thế nhỉ, hot girl của trường cơ đấy, mình mà tán được thì bọn lớp hết coi thường, mà sao nó lại nhìn chăm chăm mình lúc đấy nhỉ..."

Rất nhiều câu hỏi trong đầu em về cô bé, và thế rồi trăm ngày ngu phải có một giờ khôn. Một ý tưởng loé lên với nụ cười nham hiểm " Quả này mà chết với ông khà khà ".....

..... to beo căn ti heo

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Tình Zông* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17

Sau khi ý tưởng tuyệt vời đó được loé lên, thì sáng hôm sau em đến trường nhờ thằng bạn dò la điều tra các thông tin về nàng. Tổng hợp được vài nét chính:

- Giới tính: Nữ

- Màu sắc yêu thích: Trắng và xanh.

- Con số yêu thích: số 7

- Tình trạng hôn nhân: Đã được vô số các nam thanh niên mặt đầy muỗi đốt không thấy ngứa, viết thư làm quen sau khi mới vào lớp, nhưng chưa đồng ý với một ai.

- Nơi cư chú: Ở nhà bác

Vâng các bác chú ý hộ em cái dòng cuối, chủ yếu là cái đó, và em đã điều tra được nơi nàng ở. Hóa ra là cái nhà này ...Ông bác nàng tên là Nghĩa, bà vợ tên là Trang, hai vợ chồng nhà này sống hạnh phúc lắm. Ba hôm vợ chồng mới đùa cào mặt nhau một lần thôi. Nhất là bà vợ hiền lắm, nhớ ngày xưa thời trẻ trâu, có lần đi qua bầm chuồng trâu, bà ý vác cả dao dòn em với mấy thằng bạn chạy bán sống bán chết.

Được cái sau mấy cái vụ đó, nhà có trang bị vũ khí nhập ngoại mang tên gấu gấu xích ở ngoài sân, chủ yếu là sủa cho vui cửa vui nhà. Chứ em thiết tha quái gì cái chuồng cửa nhà bà ý nữa đâu, thiếu gì nhà không có chó. Nhà ông bà ý vui tính hiền lành là thế, mà em cũng chả hiểu tại sao lại có đứa cháu xinh và ngoan như vậy.

Đó là giới thiệu sơ cua vài nét về gia chủ, còn về phần cô bé, theo như kế hoạch, tiết hai giờ cô dậy toán, em mượn tuyệt chiêu của Chí Phèo, tự cào mặt ăn vạ, à chết tự lấy phần bôi lên bàn học rồi lấy tay xoa đều lên sao cho hai tay trắng xoá:

- Thưa cô!

- Gì thế Nam

- Bạn Tiến viết phấn lên mặt bàn, làm bầm hết cả tay em

Tiến: ơ ơ

- Ở cái gì “ này thích tao mách Cô giáo này giấu đĩa s...ex trong cặp ko “

- Cô giáo cho em ra ngoài nhé!

- Uh Nam ra đi, Tiến lên bảng làm bài này, không làm được tự giác mà đứng xuống xuống góc lớp đến cuối giờ.

Khổ thằng bạn thân của em, tuy em ác vậy thôi chứ kì thực em với nó thân nhau lắm, cũng mấy lần em vì nó mà nó chịu tội nên thành quen rồi. Bước chân ra khỏi lớp em chạy nhanh tới lớp nàng, bọn kia viết thư mãi nhảm rồi, mình phải thay đổi phương thức:

- Thưa thầy, cho em gặp bạn Lan.

Thầy giáo – Lan em ra ngoài có bạn gặp.

Vừa dứt xong câu thì cả lớp Lan nhìn chăm chăm vào em, khổ được cái mấy lớp gần nhau nên cả lớp bên cạnh cũng tò mò ngó đầu ra hóng, có lẽ bọn nó đang không hiểu chuyện gì xảy ra. Lan mới chuyển đến trường mà, bao thằng nhòm ngó, xinh đẹp, học giỏi, ngoan ngoãn là vậy, mà sao thằng nghịch như quý này lại quen Lan nhỉ. Mắt trở ra nhìn em, mồm đang há hốc ơ ơ thì em phủ đầu luôn cho câu vào lớp học như thể thân quen lắm:

- Hi! Ra đây anh nhờ tí.

Phản vì ngượng, phản cũng muốn tránh ánh mắt tò mò, thôi thì nàng cũng đành chấp nhận bước ra cho câu truyện kết thúc nhanh với cái thẳng mặt đầy này.

- Có chuyện gì hả anh vô duyên.

- Ở hay nhí anh có vô duyên đâu, Nhà em có con chó nhìn quen lắm, à chết chú Nghĩa quen anh, nên cô Trang cô ý nhắn trưa nay đi học về thì nhờ anh dẫn em đi ăn cơm. Cô chú ý hôm nay đi đám ma ở xa chiều tối mới về.

- Ở vậy à, hi em xin lỗi, vậy tí tan học anh qua chờ em nhé.

Thằng bé mặt lạnh lùng, quay đầu đi về lớp. trong sự tò mò đến khâm phục của bọn con trai. Hí hửng ngẩng cao đầu, bụng cười thầm không ngờ con bé lại dễ lừa đến vậy. Mà cũng phải thôi em đã từng đạt giải ốt ca trong phim “ Thả bả chuột cho con chó hàng xóm chết, không xác định được thủ phạm”.

Tùng tùng tùng

Đây rồi, đúng âm thanh mà mình yêu thích, một bầy con gái cả bọn con trai lao ra khỏi lớp như ong vỡ tổ. Với bọn nó mục đích là nhanh chóng về nhà, còn em là nhanh chân đến lớp của nàng:

- Ê Lan ơi

- À anh vô duyên, bác Nghĩa có bảo anh gì nữa không?

- Anh tên là Nam, chú Nghĩa nhờ anh đưa em đi ăn cơm trưa thôi.

Em đưa thằng Tiến chìa khoá xe con ferrari của em, nhờ nó mở hộ cái xích ở bánh xe,. Cái xích xịn lắm, nhớ ngày xưa đi Hội Đền Hùng chen lấn xô đẩy đến rách cả quần sịp bên trong, cũng may quần dài bên ngoài không bị sao, mới mua được nó đấy. Đích thân chủ tịch Mao Trạch Đông ký tặng cho năm chữ vàng “ma de in chai nò” nên em quý nó lắm. Mua xong em đeo lên cổ đi khoe đám bạn, sau này nó rí mới dành để khoá xe đấy, nên đến bố ông david copperfield sống lại cũng không ăn cắp được con ferrari của em.

Sau khi nhờ Tiến đi xe đạp về nhà hộ, em cùng Lan đi trên con xe màu xanh thơ mộng của Lan, mọi ánh mắt tò mò, gườm mộ của bọn con gái, và ánh mắt ghen tị của bọn con trai trong trường đổ dồn về phía hai đứa. Mà cũng đúng thôi, số khổ đẹp trai nên là toàn bị soi mói. Hai đứa đi qua một dãy phố bán hàng cơm tìm quán ngon:

- Vào quán này đi anh.

- Ui quán này không được em ơi, cơm quán này chán lắm, trước anh có mua về nhà ăn gần hết hộp cơm, còn một ít đồ đi cho miu nhà anh, nó còn chả thèm ăn đấy. Xuýt chán lắm.

- Quán này nhìn đông khách này anh.

- Ấy ấy không được, em nhìn kìa kìa... họ nấu thức ăn thế kia làm sao mà đảm bảo vệ sinh được. Trước anh mua cơm nhà này về để đánh bả chuột xong con mèo nhà anh chết đấy. Em phải để ý tình vào.

- Ôi thật hả anh sợ nhỉ, em mới về đây học nên chẳng biết, thế ăn quán nào bây giờ hả anh.

- Đây.... đây ... đến rồi, đây quán bà chị họ anh, ngon lắm, vào đây em ơi.

Vào đến quán bà chị, hai đứa ngồi vào bàn gọi món ăn ra. Bà chị họ cứ cười tủm, xăm soi nhìn con bé. Ăn xong, không hồ danh là một tay chơi có hạng:

- "Chị ghi hộ cho em vào sổ nợ nhé, cho em vay thêm 10 koozing, đừng có mách Mẹ em đấy"

Đôi bạn trẻ đi ra về, Lan ngồi trên cốp xe đeo em dưới những hàng cây rợp bóng mát buổi trưa hè, lãng mạn lắm các bác ạ. Mùi thơm của tóc nàng pha lẫn mùi thức ăn tỏa ra thật nồng nàn. Bọn em vừa đi vừa tâm sự:

- Quán này vắng anh nhỉ.

- Uhm đấy, cơm ngon mà nên bán hết nhanh lắm. Mà vắng thế mới yên tĩnh em ạ.

- Vâng. À sao anh quen bác Nghĩa nhà em

- À uh... thì... đây ngày xưa anh có lần cứu mạng chú Nghĩa em ạ.

- Ôi thật thế cơ ạ.

- Uhm ngày đó anh còn trẻ, mà chuyện cũng có gì to tát đâu em.

- Không không anh kể đi, kể cho em nghe.. như thế nào hả anh.

- Ừm thì thật ra cái ngày đó, vợ chồng nhà chú có xích mích, cô Trang nóng tính quá cầm dao đâm chú Nghĩa, hàng xóm thì chả ai dám can ngăn, cũng may anh đi ngang qua liền mình đi báo công an. Thế là họ mới đến giải quyết được đấy. Đến khổ nghĩ cũng tội.

Vừa nói xong Lan ơ ơ ngờ ngợ về tính khả thi của cái câu chuyện gọi là “cứu mạng chú Nghĩa chồng cô Trang” này, thì cũng là lúc chiếc xe về gần đến cổng nhà, chú Nghĩa lao ra

.....to be continue

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Tình Zông* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18

Mắt đang ngáy ngồ nhìn vào cái quai áo lót đằng sau lưng nàng, nên em không để ý rằng chiếc xe màu xanh đã đưa em về gần đến nhà nàng. Và còn oái ăm hơn khi chú nghĩa cũng vừa bước ra cổng với vẻ mặt bức tức:

- Lan! sao đi đâu giờ này mới về, đứa nào kia.

vừa nghe thấy tiếng quát của “bạn” Nghĩa tim em như nhảy ra khỏi lồng ngực, khi Lan đang còn ơ ơ, thì trí nhớ của em được khởi động đúng lúc.

Chả là có lần ngày xưa em với thằng Tiến đi mua xôi thì thấy một đôi, trên một quả đồi, tò mò quá, vì thấy mẹ toàn dặn “yêu thế nào thì yêu, chứ cấm không được dẫn nhau lên đồi”. Nghĩ bụng chả hiểu trên đồi người ta làm cái gì mà Mẹ lại cấm. Thế là hai đứa tò mò rình, thấy đôi “bạn trẻ” kia đang lúi húi, nam thanh niên mặc quần âu với chiếc áo trắng ngồi trên xe máy, tay cứ khua loạn xạ vào nhân vật nữ bị hại. Nhìn con bé có vẻ khổ sở mồ hôi nhễ nhại khi bị chàng trai bắt dựa vào gốc cây. Ngay lập tức thằng Tiến nhận ra đó là cô Cần con nhà ông Thiết có cây xoài bị bọn em hái trộm.

Tại thời điểm đó hình ảnh đôi gian phu dâm phụ này đã tác động, giúp trí não em phát triển ở tuổi dậy thì rất là nhiều. Nên cái vẻ mặt thoả mãn của lão Nghĩa lúc đó đã khắc sâu vào tâm trí. Và ngay lúc này khi đang ở thế tiến thoái lưỡng nan em chợt nhận ra lão, và sử dụng hình ảnh đó để đe dọa. Em nhảy ra khỏi xe tiến lên trước mặt lão, tay bắt mặt mừng em nói:

- Chú Nghĩa, ơ không nhận ra cháu à.

- Ô thằng này nhìn quen quen, mày là thằng nào.

- Cháu là cháu cô Cần ở ngõ Nguyễn Thế Giao trên phố Phạm Ngọc Hợp đây. Chú không nhớ cô Cần à.

Nghe xong “bạn” “Nghĩa choáng quá vì không ngờ thằng oắt con này biết “bé Cần” mà mình đã trốn vợ đi “ăn vụng”. Mặt ông ý có dấu hiệu hơi tím tái, mới lôi em ra một góc:

- Mày cháu Cần thật à?

- Vâng! Ông Thiết bố cô ý là em trai ông nội bên họ ngoại của hàng xóm nhà cháu mới chuyển nhà cách đây mười hai năm.

- Uh thế à, nhìn mày cũng quen quen, thế sao lại quen con Lan.

- Lan mới chuyển về đây học ở nhà chú đúng không?

- Uhm

- Thì đây chi hội đoàn trường bảo cháu, làm công tác phụ giúp Lan hòa nhập với môi trường mới.

- Ở thế được rồi, cố gắng bảo nó học hành giúp chú, nhớ đừng có nói lung tung về cô Cần ở đây đấy.

- Vâng cháu về đây, Lan ơi tớ về nhé.

Mắt tròn tròn ngáy ngồ Lan nhìn em cười te tòn đi về. Lan đâu hay rằng cậu bé đó về sau, sẽ in dấu ấn sâu đậm trong cuộc đời cô bé. Bước chân về đến nhà đã gặp Mẹ tra khảo:

- Con đi đâu mà để thằng Tiến đi hộ xe về, mà tại sao giờ này mới về là sao, không định com cháo gì à.

- Hôm nay con mới quen một bạn nữ.

- Ở đâu, con cháu nhà ai, có ngoan không?

- Ngoan lắm ạ, mà nó xinh cực nhé, học giỏi lắm, mới chuyển về trường con.

- Uh yêu gì thì yêu, nhớ là bây giờ nhiệm vụ phải học. Mà cấm không được đưa nó lên đồi đâu đấy.

- Vâng, con biết rồi, con đi tắm đây.

Thằng bé hí hửng vừa tắm vừa hát líu lo “ Khi em hé cười, yêu sao khoẻ môi Ồ Ồ, rồi bói rồi khiến cho anh lạng thình Ồ Ồ”. (Phút bói rồi, các thím nghe đi)

Sáng hôm sau, khi vừa mới bước chân lên cổng trường, em đã bắt gặp những ánh mắt tò mò đầy ngưỡng mộ và không kém phần ghen tị, có vẻ như bọn trong trường đã xì xào bàn tán việc hôm qua em rủ được Lan đi chơi. Vừa vào đến lớp, tụi bạn đã quây vào hỏi:

- Ê Nam ơi, hôm qua mày đi chơi với nó thật à.

- Này thế làm gì chưa.
- Bạn ơi, hôn nó chưa, hai đứa đi mấy giờ về.
- Thằng này tránh ra.. thế nó đồng ý chưa.
- Con lợn này xê ra, tao hỏi trước, nắm tay chưa bạn.
- + O bọn này hay nhỉ, chúng mày nghĩ tao dễ dãi thế à. Đi ăn cơm với nhau thôi, khổ quá.
- Thật không, thế ăn xong làm gì.
- Im thằng kia, ăn xong đi đâu tiếp hả bạn.
- Con khi này, tao hỏi trước cơ mà, thế hai đứa ăn xong có ăn nhau không hehee.
- + Ăn xong đứa nào về nhà đứa đấy, thôi không hỏi nữa về chỗ đi, thầy giáo đến rồi kia.

Cả buổi học hôm đó, không biết bao nhiêu câu hỏi của đứa bạn được đưa ra, nhiều câu ngộ nghĩnh đáng yêu lắm, ngày đó nắm tay thôi đã là sung sướng lắm rồi. Chứ như bây giờ chờ Việt Nam vô địch seagame, chạy ra ngoài đường có mà gái ôm không hết. Nghĩ vậy thôi, sau khi tan học về em mò sang lớp tìm Lan:

- Ê hi, hôm qua về Bác Nghĩa có bảo gì không em?
- Anh đều thật đấy, em biết thừa anh lừa em rồi nhé, làm gì có đám ma nào. Thôi anh đi đi.

Đôi mắt và giọng nói lan tỏ vẻ bức tức, em định quay đi nhưng một chút tò mò xen lẫn lo lắng, không biết Lan có kể cho gia đình biết chuyện em nói dối kia không:

- Anh xin lỗi, anh ... anh ... chỉ muốn làm quen với em nên ... nên nói dối để được đi chơi với em.

Nghe xong lời nói thành thật đó, Lan có vẻ dịu xuống và nói với vẻ giận hờn trách móc.

- Em không biết, sao anh không làm quen như mọi người, mà lại lừa em thế.
- Anh sợ viết thư cho em, em sẽ không trả lời. Em có kể cho chú Nghĩa biết không.
- Không, kể làm gì, mọi người lại nói em ngốc à.
- Ủ' thì... thì anh xin lỗi nhé, à mà thi nhảy au với anh không.
- Anh bảo game dành cho đàn bà cơ mà.
- Uh thì nếu thành đàn bà để chơi cùng với em cùng được hi.
- Không, anh gà lắm.

- Đi mà, chiều đi học sớm một tí nhé, anh đợi quán net gần trường đấy, anh về trước đây.

Nói xong câu, em chạy ra cùng thằng Tiến đang chờ dưới cổng trường và đi về. Mà đâu hay biết rằng một cô bé đang nhìn theo bụng cười thầm," anh chàng này thật là láu cá, nhưng cũng dễ thương ghê".

Về đến nhà và vội mấy miếng cơm:

- Đi đâu mà ăn vội vàng thế, ăn từ từ thôi con.
- Vâng có ... con có hẹn với bạn, mẹ cứ để con tự nhiên đi.
- Bố tiên sư nhà anh, ăn từ từ thôi, không đau dạ dày. Mẹ mới mua hai cái áo phông tí mang ra mà xem có vừa không.
- Vâng, mà Mẹ ơi bọn nó giờ dùng điện thoại nhiều lắm Mẹ mua cho con đi.
- Cứ ngoan đừng có gây tội gì, không bắt Mẹ phải lên trường gặp thầy giáo thì khác có.
- Mẹ nhớ nhé.

Ăn xong, em như chú chim chích chòe vừa đi trên đường vừa hát líu lo cho tới gần quán net:

- Tiểu nhị đâu.
- Mày bảo ai tiểu nhị đấy.
- Ở chết em nhằm hehee, anh Tùng mở cho em máy 7.

Lên yahoo em để stt “Nàng ơi mau đến nhanh đi thiếp đang chờ”. 5 phút, 10 phút, rồi 15 phút, vẫn chưa thấy bóng dáng nàng, 20 phút, 25 phút, vẫn không thấy đâu, phút thứ 21, nàng đã đến:

- Ê Lan ơi, ngồi đây ngồi đây.
- Không.
- Em đừng ngồi máy máy đấy, phím lôm lôm. (mắt nháy chủ quán). Phải không anh Tùng.
- + Uh, bỏ thẳng khi.

Lan vừa lườm vừa cười một cái rõ là đáng yêu, rồi đi vào ngồi gần máy em. Đúng lúc đấy thằng Tiến bạn em cũng đi vào quán:

- Mịa thằng kia, sao hôm nay không gọi tao.
- Chú đi ra chỗ khác kiếm ăn đi, anh hôm nay tập nhảy au.
- Tưởng bảo game đàn bà.
- Bỏ đám cho mày cái bây giờ, game này mới là game phát triển trí tuệ này. Đấy đấy thấy không nhìn Lan nhảy này, đấy ... đấy... các đầu ngón tay phải linh hoạt, cùng với bộ não phải kiểm soát chính xác từng lần cách để finish.

Lan - Anh này thôi đi, vào phòng 23 nhảy đi.

- Uh chờ anh tắm xong đã, à chết chờ a tạo nick đã.

Tạo nick xong, em cùng Lan nhảy au cùng nhau. Được cái mồm mép em cũng linh hoạt nên Lan vui lắm, nói cười đùa với nhau rất thoải mái lắm. Ngồi chơi gần đến giờ học, em hộ tống lan đến trường. Vào lớp học khoe với mấy đứa bạn, rằng đã làm quen được với Lan. Em quyết định viết thư bày tỏ nguyện vọng được kề vai sát sườn cùng Lan trong quãng đời còn lại.

“Lan này! từ khi quen em anh vui lắm. Mẹ không còn hô “cháy nhà” mỗi buổi sáng để cho anh thức dậy đi học nữa. Vì bây giờ động lực đến trường của anh không chỉ là việc học, vì ở trường còn có em. Nên anh luôn tự ý thức được rằng mình đã lớn, và phải dậy sớm từ 5h để đọc songoku chờ trời sáng để đến trường để nhìn thấy em.

Được cái từ khi biết em, mỗi lần bức tức anh không còn đim con mèo xuống chậu cho nó uống nước nữa. Mỗi lần như vậy anh lại nghĩ đến em và vuốt ve con chó nhà hàng xóm, rồi anh mua sữa cho nó uống. Mẹ bảo anh ngu mèo nhà mình không nuôi mà lại đi nuôi chó nhà hàng xóm, nhưng có sao đâu em nhỉ, vì anh quý con chó đó lắm, chờ nó lớn lên anh sẽ đánh bả chuột để chủ nhà nó mổ thịt cả xóm sẽ được ăn.

Anh cũng biết nghĩ đến cộng đồng đúng không em. Mình sống trong xã hội này phải biết nghĩ cho nhau, nên nếu đứa nào bắt nạt em, em cứ mách với anh, anh sẽ vì em đi mách phụ huynh chúng nó. Vậy em đồng ý làm bạn với anh nhé, anh chờ thư trả lời của em đến khi nào tóc bạc thì anh sẽ đi nhuộm.

Ký tên: Người đàn ông trưởng thành xuống dòng

Nam siêu nhân”

Tiếp sau một đứa bạn trong lớp Lan sang đưa một bức thư:

" Bao giờ anh nhìn con chó hàng xóm mà không nghĩ tới em nữa thì em đồng ý "

- Con gái luôn luôn như vậy, chỉ cần đưa ra một chỉ thị ngắn gọn cho đối phương, họ sẽ biết phải làm gì.

" Hi, anh đồng ý, chiều nay anh sẽ đi mua bả chuột"

" Hahaha, lúc nào thịt anh nhớ gọi em nhé "

" Tuân lệnh, anh vừa xem lịch học của lớp em, chiều mai tan học mình đi chơi nhé"

" Anh điều tra ghê nhỉ, vậy mai chờ em tan học."

Vâng thật là một đôi trẻ quý động vật với sở thích chung ăn thịt chó. Rất dễ thương phải không các bác. Hôm đó về nhà sướt sướt cả mông lên chả ngủ

được, cứ ngồi nghĩ về Lan suốt.

Nhớ tới những nụ cười như mặt trời tỏa nắng. Các bác không biết Lan xinh đẹp tới nhường nào đâu. Nàng dễ thương lắm, với khuôn mặt trái xoan, làn da trắng, sở hữu một chiều cao lý tưởng. Mỗi lần nàng nói, đôi môi mọng đỏ mấp máy, nụ cười tươi trên đôi má hồng. Đường như mọi cử chỉ của nàng đều làm người ta chú ý tới. Rất nhẹ nhàng và đầy sự tinh khiết.

Hơn nữa mới chuyển đến ngôi trường này, nàng đã được bầu làm lớp phó học tập. Vâng có lẽ đây mới chính là người con gái đẹp cả ngoại hình lẫn tâm hồn và tri thức. Vậy mà chẳng hiểu sao lại đồng ý kết bạn với em, một thằng nghịch ngợm gần như nhất cái trường này. Việc lên thầy hiệu trưởng "uống trà đá" với em chỉ là vấn đề thời gian.

Hơn nữa cứ đầu tuần nào giờ chào cờ, danh sách các học sinh cá biệt nhất trong tuần, trong tháng mà thiếu tên em, là mọi người lại bảo thằng này mới lên chùa rồi à. Tuy em nghịch vậy thôi nhưng mà ngoan lắm, nhớ có lần nhà trường xin kinh phí để xây lại cái nhà vệ sinh dành cho các bạn nữ.

Buổi sáng hôm đó, vào tiết sinh hoạt cuối cùng, do bị ghi sổ đầu bài một cách oan uổng vì ông bảo vệ đóng cổng trường sớm nên thành ra em đi học muộn. Kết quả là em phải ở lại cuối giờ để quét lớp. Quét xong cũng đã quá giờ trưa nên buồn đói quá, mò vào nhà vệ sinh, thấy một đồng bao tải xi măng đang dựng ở gần đó để xây lại nhà vệ sinh. Để ý xung quanh không thấy ai, chắc các bác thợ xây đang đi ăn trưa, tiện tay vì cay cú em xả nước ra chậu, đổ hết lên các bao tải xi măng. Thế là về sau trên văn bản xin kinh phí của trường mới có dòng tít "Buổi trưa trời nắng có một cơn mưa rào làm các bao tải xi măng đông cứng".

Nên các thầy trong trường quý em lắm, nghịch thì nghịch nhưng với các cô giáo trẻ là phải tôn trọng, không bao giờ gọi các cô lại bàn học, để nhờ các cô cúi xuống giải bài hộ để nhìn.... Và nhất là các thầy em không bao giờ có những hành động bố láo, như nhét rẻ lau bảng vào cặp thầy trong lúc ra chơi.

Nghĩ miên man một chút về Lan về em vậy thôi, chứ đang sướng hết cả người lên đây này, ngày mai người đàn ông trưởng thành NAM SIÊU NHÂN chính thức có cuộc hẹn với LAN.

Vâng cuộc hẹn đầu đời của một thằng học sinh tinh nghịch này sẽ như thế nào, liệu nó sẽ nghĩ ra những mưu kế gì để chinh phục nàng, một cô gái với vẻ đẹp tuyệt trần này. Xin mời các bạn đón chờ Chap tiếp theo....

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Tình Zông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19

- Sáng hôm sau trên đường tới trường, em có đi qua hiệu thuốc mua bả chuột và giấu ở trong cặp để tránh xa tầm tay của trẻ em, không thằng ngu nào biết nó lòi ra ném thử, em an dưỡng tuổi già trong nhà đá thì nhục lắm.

Đến trường với tâm trạng hưng phấn như vừa hít cocaine, sau khi suy nghĩ kỹ, em quyết định tâm sự với mấy thằng bạn, mong bọn nó giúp sức và cho một số ý kiến về cuộc hẹn chiều nay với nàng. Em hỏi ý kiến thằng Thành đầu tiên, vì xét một cách toàn diện, mọi tâm tư tình cảm em đều tâm sự với nó đầu tiên, hơn nữa hai đứa đều có hoàn cảnh gia đình giống nhau. Bố Mẹ đều li dị từ bé, nên cũng thấu hiểu nhau như lòng lợn với dòi chó.

- Theo tớ cậu nên rủ Lan đi câu cá, cậu cứ ngồi trên bờ cầm túi muối, để cho nàng cầm cần, chờ lúc nào cá cắn câu, cậu tiến sát tới gần Lan cầm cần giật giật. Lợi dụng lúc đó cậu sẽ được chạm vào tay nàng, và nó cũng rất ý nghĩa như một thành quả đầu tiên mà hai người đã cùng nhau tạo dựng. Và nhớ cho cá vào túi để ướp không nó ươn.

Ý kiến đầu tiên của Thành cũng không tồi. Vì gia đình nó cũng không khá giả cho lắm, nên thằng này nó hay lo xa, đúng như Mẹ nói cá phải cho vào muối không nó ươn. Tiếp tục em hỏi đến ý kiến thằng Công, trong đám bạn thì thằng này lâu cá nhất, nên hỏi ý kiến nó thì không khác gì gọi hồn Gia Cát Lượng về xin quẻ.

- Về việc này thì tao rút gọn được mấy ý chính sau đây:

Nó rất xinh còn mày thì không xấu.

Nó rất ngoan còn mày thì cũng không hư lắm.

Nó học giỏi còn mày ngu như bò.

Nên theo tao mày phải dẫn nó đi đến vùng nào ít văn hoá mà lại hoang sơ, thì mày mới phát huy được bản chất. Dẫn nó ra mấy trang trại nuôi bò với gà, chuẩn bị một hộp dây chun nịt, thì bắn chuồn chuồn với nó, đoi thì bắt con gà nào gần đấy đập bùn nướng mà ăn. Ngày xưa tao trộm gà suốt nên bị bắt, xong mới quen con gái lão chủ nhà mà bây giờ là bò tao đấy.

- Ý kiến của mày thực ra cũng được, nhưng nhờ lúc trộm gà bị bắt thì ngại lắm.

- Mày cứ đập bùn vào con gà cho tao, chủ nó mà hỏi thì mày cứ bảo "ông tả cho tôi mặt con gà xem nào".

- Uhm thì để xem xét.

Cuối cùng là thằng Tiến, thằng này thì có thể về món tình trường nó là vô địch trong nhóm. Cứ hai ngày nó lại ra hiệu thuốc...một lần, tuy không đẹp trai như em, nhưng được cái mặt nó lấy banh xà lam cào 2 tiếng cũng không thấy máu. Nhớ có lần nó tán đũa trên phố Hai Bà Trưng, mua một con voi bông tặng con bé, thấy nàng không nhận, nó cầm cả can xăng dọa đốt.

Thấy thế con bé gọi cả nhà ra để đuổi nó về. Năm phút sau không biết nó kiếm ra đâu cái kéo, cắt hết chân tay với đầu và vòi con voi ra đốt trước cửa nhà. Sợ hãi quá gia đình đành khuyên nhủ con bé ra đầu thú mà nhận lời yêu nó. Về sau có hỏi mới biết nhà con bé bán giấy photocopy, đến là khổ.

Đầu tiên em hỏi thì mặt nó lì không nói đâu, sau bảo “hôm nào tao mua cho mày con khủng long bông, đi tán con Nga nhà làm hàng mã nhé”, nó mới chịu mở miệng:

- Nhà Bác con Lan thì dẻo buôn bán gì cả, có đúng con chó, hôm nào mày cứ ra chợ mua cân giềng với hai túi mắm tôm mà quăng vào sân mà cảnh cáo.

- Ui không được, giờ nó đồng ý hẹn hò cùng tao rồi cần gì phải làm thế.

- Thế thì tốt nhất là dẫn lên đồi, cứ lên đồi cho tao. Lên đồi nhìn các đồi khác... là lên hết.

Sau khi suy nghĩ một hồi, ba cách của bọn nó thực ra cách nào cũng có cái hay riêng. Thôi thì dù gì cũng bắt bọn nó vắt chất xám ra để bày cách cho mình, để làm đẹp lòng cả ba, buổi chiều hôm đấy trước khi lớp nàng tan. Em ra chợ mua bốn túi mắm tôm đi qua nhà ông Nghĩa quăng vào sân. Rồi đợi và đưa nàng ra gần trang trại nuôi gà gần quả đồi “tình yêu” có một hồ nước.

Lúc đầu mới đến thì bọn em rụt rè lắm, đũa nào cũng ngại chả ai giám nói ai câu nào. Một lúc sau em bắt đầu câu chuyện bằng cách kể cho Lan về ngày bạn Tiến tỏ tình ở chính hồ nước này.

- Em nhớ thằng Tiến bạn cùng lớp với anh không.

- Dạ có, cái anh hôm đi vào quán nét cùng anh phải không ạ.

- Uhm đấy nó đấy, ngày xưa nó cũng cùng bạn gái nó đi ra đây tỏ tình đấy.

- Ô Ô, ý anh là gì, em chỉ đồng ý đi chơi với anh thôi đấy nhé.

- Em này hay thật, thế em không phải là bạn gái, em là bạn trai anh à.

- À à hi, vâng... đúng rồi ạ. Thế trước anh Tiến tỏ tình như thế nào ạ.

- Uhm nó hỏi con Trang có yêu nó không.

- Thế chị ý bảo sao ạ.

- Uhm thì Trang đầu tiên bảo không, thế là chả hiểu thế nào thằng bé lôi đầu ra con thỏ bông, đặt xuống cái bãi đất này này, nó cầm con dao gọt hoa quả, cứ thế nó đâm, nó chém tới tấp vào con thỏ nát be nát bét, rồi dọa sẽ vứt vào nhà Trang.

- Ôi khiếp anh Tiến kinh quá, thế sau đó chị Trang bảo thế nào ạ.

- Con Trang vẫn kiên quyết không đồng ý, thế là sau nó lôi tiếp ra con gấu bông, nó cầm bật lửa nó đốt cháy khét lẹt rồi nó dọa...thế là con Trang đồng ý.

- Ôi sao lại thế ạ.

- Nhà trang có cây xăng em ạ.

- Ôi sợ thật, hần nào mà bọn anh cứ gọi anh ý là “Tiến gấu bông”.

Sau đó em lôi ra một cái móc chìa khoá có con chó bông đưa nàng và nói:

- Em đồng ý làm bạn gái anh nhé hi hi.

- Thì em chả là con gái còn gì.

- Em biết ý anh là khác mà... là bạn gái... ý.

Mặt nàng lúc này ửng đỏ, giọng ngừng quay mặt đi chỗ khác nói vọng lại:

- Em không đồng ý, anh có làm như anh Tiến không?

- Không, anh không thích kiểu ép buộc đó, anh sẽ chờ em ... Anh biết bây giờ anh hỏi em điều đó là hơi sớm. Nhưng anh sợ một người con trai nào đó sẽ ... sẽ...

- Em hiểu, em xin lỗi vì giờ em sẽ không đồng ý đâu, nhưng anh biết tại sao giữa bao người trong trường, em lại chọn anh để kết bạn không. Tuy anh rất là lâu cá nhó, nhưng em cảm thấy anh rất thật thà, hơn nữa cạnh anh em vui lắm.

Lúc này em buồn lắm, em không biết phải làm sao, mặt em cúi gằm xuống nhìn đất, tự dưng đang vui vẻ sao Lan lại từ chối em như vậy chứ, em đã làm Lan cười nhiều mà, đáng nhẽ Lan phải đồng ý chứ, ngần ngại một lúc, Lan thấy em buồn mới bảo:

- Anh!

- Sao em

- Anh đang nghĩ gì thế.

- Anh không nghĩ gì cả.

- Anh này, đừng buồn như thế chứ, vậy em đồng ý làm bạn gái anh một tuần nhé hi.

Nghe xong câu nói đó, mặt trời bỗng bừng sáng chân lý, tim đập rộn ràng, mặt hớn hở không kìm nén được sung sướng:

- Cảm ơn em, tối nay anh sẽ vớt xương cho con chó nhà hàng xóm ăn.

- Hi hi vâng.

Tưởng nhớ míc sữa

Hai đứa cười nói một lúc, rồi em đèo Lan trên chiếc xe đạp tình yêu, mùi hương nồng nàn từ những cây hoa sữa tỏa ra. Vừa đi em vừa hát cho Lan nghe, Lan khen em hát hay. Nhưng em tự biết giọng mình như vịt đực ý, chắc Lan khen cho em vui. Sau khi đưa Lan về đến gần cổng:

- Mai anh mang cho em miếng đùi chó nhé.

- Anh này em nói đùa thôi.

- Không anh hứa mà, anh về đây.

Tung tăng trên đường hát líu lo chú chim chích chòe lúc sáng sớm. Vui mừng không tả xiết, về nhà em khoe Mẹ:

- Mẹ ơi con có bạn gái rồi đấy.

- Ô thôi chết, con nhà ai, có ngoan không.

- Ngoan mà Mẹ, bạn ý tên là Lan cháu chú Nghĩa chồng cô Trang bán vòng hoa gần trường mầm non ý.

- À hai vợ chồng nhà nó ghê gớm đấy, yêu đương nhưng cũng phải cố mà học đấy nhé. Mà cấm không được đưa nhau lên đồi đầu đấy.

- Vâng con biết rồi.

Mặt hoa ra phấn, hớn hở như thị nở, ngay lập tức em lôi gói thuốc chuột ra trộn với ti lệ:

- Nửa bát cơm, một miếng đậu, và cả gói thuốc chuột, để tạo hương vị em đổ thêm một chút nước mắm. Đi ra định vớt cho con míc ăn, bỗng trong lòng em cảm thấy thật xấu hổ với bản thân, nhìn con míc mắt lim dim như chết đói thế kia làm sao em có thể nở lòng làm như vậy chứ. Thôi thì vòng đời này sống chẳng được bao nhiêu năm... nhớ có miếng thịt gà lúc trưa ăn vẫn còn, mang cho mỳ coi như an ủi được phần nào. Sống bấy nhiêu năm lại còn được ăn thịt gia cầm là tốt rồi. Em cậy hết thịt ra khỏi xương tránh để lại hung khí ở hiện trường. Đi ra khỏi nhà từng bước từng bước như vết cứa vào tim em đau nhói.

Rình lúc không thấy ai qua lại, em đi sang nhà ông Lợi, thấy con míc đang xích ngoài sân, em vớt gói cơm vào đứng ngáy ngô và nói chuyện những phút cuối đời của nó:

- Míc ơi ăn đi, tao thương mày lắm lắm, mong mày tha thứ cho tao. Tao không muốn làm như thế này đâu. Nhưng Lan bảo thèm thịt chó, nên có trách tao, thì hãy tự hỏi bản thân tại sao mày lại là chó nhé. Nên từ giờ trở đi tao sẽ không còn chơi với mày nữa đâu vì tao có Lan rồi. Lan sẽ thay thế mày làm bạn với tao.

- Gâu gâu gâu gâu gâu.

- Tao xin lỗi míc ơi, sẽ không còn buổi sáng ngày nào tao mua sữa cho mày uống nữa. Từ giờ tao sẽ uống sữa của Lan, à chết tao mua sữa cho Lan hixx.

- Ầng ầng ... gầu ... gầu... ầng ầng ầng...

- Míc oi huhuhu míc đừng chết...

- Ầng

Đến tối ông Lợi đi làm về thấy con míc nằm quay đơ ra trên sân, bãi đất nơi con míc nằm để lại những vết cào xới... như nỗ lực dành giật sự sống những phút cuối đời nó. Tức tối ông Lợi phi ra đầu nhà mà lên tiếng chửi thề:

- Ôi gòi đất ơi, thằng chó chết nào đánh bả chuột con chó nhà ông thế này. Chúng mày ghét ông, sao không đánh bả chuột ông đây này, hay chúng mày thêm thịt nó. Con laika ngày xưa ông đã không thêm nói rồi. Đồ khốn nạn, ông đi chôn nó nhé chứ ông không mổ thịt nó chó chúng mày ăn đâu.

Nghe xong câu chửi của ông Lợi, ruột gan em như tuôn trào, đau đớn. Thật quá cay đắng cho con míc, chả nhẽ Lợi không hiểu thịt chó ngon đến nhường nào ư hả Lợi. Bao ngày tháng, tốn bao tiền của lẫn thời gian em chăm bẵm cho míc, giờ thịt nó lại đi nuôi đất mới đau, thật là phản khoa học quá đi. Và nhất là lời hứa với Lan trước khi ra về “Mai anh sẽ mang miếng đùi chó cho em” Giờ em phải làm sao đây.

.....

- Tại sao đến 2 con chó nhà ông lợi lại bị em thả bả chuột? Lợi có thù oán gì với em?

- Em sẽ thực hiện lời hứa với Lan như thế nào đây?.

- Câu chuyện tình yêu của em và Lan sẽ diễn biến ra sao?.

Ngoài ra một số tên nhân vật trong câu truyện là bí mật của cuộc sống em hiện tại... hẹn các bác chấp sau.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Tình Zông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20

Đêm đó trước lúc đi ngủ, nằm nghĩ về míc với bao nhiêu kỉ niệm ủa về. Nhớ về Lan với những phút rung động đầu đời của một thằng học sinh. Nằm miên man một lúc thì ngủ lúc nào không hay.

5'30

Mắt nhắm mắt mở, đánh răng rửa mặt, rồi ra cầm tiền đi mua hộp sữa về uống. Lúc đi qua nhà “bạn” Lợi thì Á AAAAAAAAAA... đùa chứ lúc này em giận Lợi kinh khủng, đã không biết ăn thịt chó thì thôi, lại còn cứ đi mua chó về nuôi. Míc vừa qua đời mà ngay trong đêm đó Lợi đã tậu một con chó khác to hơn, nhìn hung dữ hơn xích ở trước cửa nhà.

Cầm hộp sữa lằng lằng đi về nhà, em chuẩn bị cặp sách và như bao ngày khác. Đi qua sân nhà ông Lợi, em rít hết hộp sữa còn một ít, em vẩy vẩy cái ống hút vào chỗ con chó kia. Bỗng chốc nó mở mắt gầm gừ. Em nhảy lên cao rồi dậm chân đến bệt một cái xuống đất, cầm hòn sỏi em ném vào con chó, ai bảo chưa gì nó đã đến thay thế míc:

- Lêu lêu lêu.

- Gừm gừmmmm GẤU GẤU GẤU, GẤU GẤU GẤU...GẤU GẤU GẤU GẤU...

- “TIỀN SƯ CHÓ NHÀ AI, CÓ ĐỂ CHO TAO NGỦ KHÔNG HẢ”

- “MỊA CON CHÓ NHÀ AI MÀ NGU THẾ HẢ”

Cả xóm thức dậy hìhì, mắt công em thức dậy sớm thì tất cả không ai được ngủ nữa. Mồm hót lú lo, chân nhảy tung tăng, đàn chim hót ca vang theo bước chân em tới trường.

- Ê Lannnnn ơi!

- À anh, đi học sớm thế ạ.

- UH để gặp em, mà sao em cũng đi sớm vậy.

- Chiều qua về chả biết có ai vứt nhảm mấy túi nắm tôm vào sân nhà, nên em phải dọn, đến tối thì mệt quá nên em ngủ sớm.

- OH đứa nào khôn nạn thế nhì, anh mà bắt được anh đánh.. anh đánh... à mà mà... con mic chết rồi em ạ.
- Ôi thôi chết, em đùa thôi mà anh làm thật à.
- Không không... không... không phải anh tại ông Lợi, tại ông ý không về kịp thời đưa mic đi cấp cứu.
- Nó bị sao mà phải cấp cứu ạ.
- Không, anh không biết, chỉ nghe thấy mọi người nói.. mic đi chơi đâu ý, dẫm phải cái gai vào chân, chắc do mất máu nhiều nên chết.
- Vâng, mà hôm qua lúc đi về em nhìn thấy anh Tiến gấu bông vào cửa hàng lưu niệm đấy.
- OH thế hả, chắc có hàng mới về, thằng này nó sưu tập thú bông mà.
- Hi vâng, em treo cái móc anh tặng vào cặp này.
- , hôm nay em có 4 tiết học phải không, tí đi lên gần đồi tiếp nhé.
- Ồ..Ồ ... nhưng mà.
- Em đồng ý làm bạn gái anh rồi mà.
- ... Vâng..

Hai đứa chào nhau rồi về lớp. Đến tiết 4 chẳng hiểu trời thương buồn cho mic hay sao, mà bỗng dưng đổ cơn mưa xuống đây. Hay trời thèm thịt chó. Em phi một mạch xuống dưới trường mua chiếc ô, rồi đi lên lớp Lan. Cầm ô che cho nàng, hai đứa dắt xe rồi đi trên đường dưới một cơn mưa tầm tã.

Lan cảm lái, ngồi phía sau em cầm ô cố gắng che hết cho Lan khỏi ướt, một lúc mỏi tay quá mới đành để nhờ tay vịn lên vai Lan. Vai lan mềm lấm, ngồi phía sau nhìn lên mái tóc của nàng, thỉnh thoảng những giọt mưa rơi xuống chiếc áo trắng, làm nổi lên làn da hồng bên trong cơ thể.

Cảm nhận mưa càng ngày càng to, nên hai đứa trú dưới một mái hiên của một cửa hàng bán hoa quả đã đóng cửa. Hai đứa đứng nhìn nhau, mưa mỗi lúc một to, thoát phút chốc đã chẳng thấy bóng ai qua lại. Con đường trắng xóa, quay sang nhìn Lan, bỗng dưng em có một cảm xúc kì lạ. Lan xinh thật, cô bé như một thiên thần vậy. Những giọt mưa làm ướt tóc nàng, nhưng chẳng thể làm mờ đi khuôn mặt xinh đẹp này. Ngay tại đây thời khắc này, có lẽ chẳng lúc nào có thể tốt hơn được nữa, em liền nói với Lan:

- Em này
- Dạ
- Anh nói cho em điều này, nhưng em không được bảo anh ngốc nhé.
- Vâng.
- Mỗi lần gặp nhau xong, về nhà em có nghĩ đến anh không.
- Cũng một chút ạ.
- Thế có phải là yêu nhau không?
- Ồ.. em không biết. Cái này thì không phải nhé.
- Oh, nhưng anh biết đấy. Anh có cách thử.
- Thử như thế nào ạ.

Em tiến lại gần, rụt rè với từng đầu ngón tay khẽ chạm vào cánh tay cô bé, một tay đưa lên môi và nói:

- Suyyyy, em nhắm mắt vào đi...

Mặt ửng đỏ đôi mắt Lan khẽ nhắm tịt vào. Khẽ nghiêng mình, đầu em cúi xuống đưa đôi môi chạm nhẹ vào môi nàng. Bỗng thấy đôi môi nàng cử động, em liền mở mắt ra thì thấy nàng đang nhìn em. Rụt rè Lan nhẽ đưa tay lên môi, lấy chân khua khua sang một bên rồi dựa vào góc tường. Chắc nàng ngại nên em mới hỏi:

- Là lần đầu à.
- Vâng...

- Anh cũng thế hi.

Cảm xúc lúc này thật khó tả, những rung động đầu đời thật ngây ngô của hai đứa, khái niệm về thời gian bỗng chốc tan biến, những cơn mưa rơi đều ngoài hiên như dừng lại, chỉ có đôi bàn tay khẽ nắm nhẹ nhàng, đầu khẽ tựa vào vai nhau cùng nhìn những hạt mưa rơi...

Những ngày sau đó với em thật tuyệt vời, hai đứa cứ quấn lấy nhau. Từ một thằng học sinh nghịch ngợm, thường xuyên bị ghi sổ đầu bài. Bỗng chốc ngoan như bụt vậy. Vào lớp học chăm chỉ, chép bài để gặp Lan khoe rằng “chữ anh đã đẹp lên nhiều rồi”. Về nhà nghe lời Mẹ phụ giúp công việc gia đình, tối thì học bài đến 10h rồi đi ngủ. Những lần về nhà cứ yêu đời đến phát lạ, nên Mẹ cũng hiểu thâm rằng, con trai của Mẹ đã yêu.

Nhiều người nói, ngồi trong ghế nhà trường mà đã yêu đương sớm là dễ chệnh mảng học hành lắm, nhưng với em và Lan lại khác. Sẵn có tố chất thông minh trong người, chả mấy chốc Lan đã dành được những giải thưởng ở cuộc thi học sinh giỏi cấp trường, cấp tỉnh. Cũng vì vậy nên em càng cố gắng học hành, và cũng đạt được những kết quả tích cực trong học tập. Dần dần trong trường thầy cô quý mến hai đứa lắm, mọi người cũng biết hai đứa yêu nhau. Chú Nghĩa cũng biết, phần vì sợ em tiết lộ chuyện cô Cần, phần cũng thấy em ngoan, mọi người khen nên cũng chấp thuận.

Hai đứa đến với nhau như thể duyên trời đã sắp đặt, nên em cũng chẳng ngần ngại và tự hứa với lòng mình rằng sẽ cưới người con gái này. Và vào một lần hẹn hò khi hai đứa đang ngồi ghế đá, em quay mặt đi nhìn ra chỗ khác, còn Lan ngồi suy tư điều gì đó, em mới hỏi:

- Em đang nghĩ gì thế?

- Đồ anh biết đấy.

- Anh mà đoán được em mất gì.

- Chẳng mất gì cả.

- Thế thôi không đoán nữa.

- Đoán đi mà, đoán đi, em sẽ cho anh một điều ước.

- OK nhớ nhé, có phải em đang muốn ôm từ đằng sau lưng anh không.

- Aaa sao anh biết.

- Hi anh để ý thấy em thỉnh thoảng có nhìn vào lưng anh mà hề.

- Ghê gớm thật đấy, thế anh ước gì, bà tiên này sẽ ban ước cho cháu.

- Anh muốn em về gặp Mẹ anh hi.

- Thật không vậy, như thế là ý gì đây ạ.

- Anh không biết, anh chỉ nghĩ rằng Mẹ và em là hai người anh yêu quý nhất trên đời này, tại sao lại không gặp nhau nhỉ.

- Ồ vậy ạ, nhưng em ngại lắm. Em không thích mọi người biết đâu.

- Đồ bà tiên giả mạo.

- Thôi được rồi, thế để hôm nào vậy ạ

Đến hôm sau khi nàng chờ em đá bóng ở sân trường xong:

- Em đập nhanh lên.

- Sao anh không đèo em mà đập nhanh.

- Anh vừa đá bóng mà, em chả thương anh gì cả.

- Rồi rồi, mà Mẹ anh có ghê không.

- Yên tâm, Mẹ anh hiền lắm.

-

Về đến gần nhà thì Lan xấu hổ quá cứ núp sau cột điện, nín thở, mặt đỏ như gấc Lan mới bước vào nhà:

- Cháu chào Bác ạ.

- Chào cháu, sao mà mặt lại đỏ thế kia, hai đứa vừa đùa nhau à.

- Lan ngại Mẹ ạ
- Dạ không ạ, Bác đang làm gì thế ạ.
- Bác đang nấu dở nồi canh, hai đứa cứ ngồi trên nhà chơi đi.
- Dạ thế để cháu giúp bác.

Em đoán các bác chắc hiểu được cái cảm giác này. Với một gia đình bình thường thì có lẽ đã khác. Nhưng với em do bố mẹ bỏ nhau từ bé, dù Mẹ đã đi bước nữa khi lấy dưỡng. Và dù dưỡng rất tốt với em, nhưng không hiểu sao, em không thể có cảm giác rằng mình có bố. Và dường như Mẹ là quan trọng nhất trong cuộc đời em, và giờ em có thêm Lan.

Hai người quan trọng đến mức dường như chẳng ai có thể thay thế. Cuộc sống với em nó thật đơn giản, đi học gấp nằng hẹn hò, về nhà Mẹ thương yêu, vật chất chẳng phải giàu có gì, nhưng nhà em lúc đó cũng thuộc loại đủ ăn đủ sống và thừa một ít để dành về sau cho em lấy vợ, và người đó không ngoài ai khác là Lan.

Những ngày sau đó Lan thường xuyên đến nhà, Mẹ vui lắm, Mẹ mua cho cả hai đứa quần áo này, thấy Lan có điện thoại, Mẹ cũng mua cho em, tiện liên lạc với hai đứa cho dễ. Mẹ cũng gặp cả cô chủ nhà Lan để nói chuyện nữa. Hai người đó thấy gia đình em cũng khá, em cũng ngoan lên, và còn đẹp trai nữa chứ, nên cũng chính thức đồng ý cho hai đứa hẹn hò.

Hạnh phúc là thế, hai đứa ngây ngô hẹn thề học xong đại học sẽ cưới nhau. Điều đó có thể xảy ra nếu không có một ngày làm thay đổi cuộc đời em từ đây cho đến tận bây giờ....

- Anh hôm nay có ngoan không đấy.
- Hi anh ngoan mà, hôm nay giả bài kiểm tra toán anh được 7đ nhé.
- Ài chà tiến bộ gớm
- Phải có phần thưởng cho anh chứ.
- Anh này lâu cá nhí, anh thích gì...
- Gì cũng được hi, miễn là quà của em... anh sẽ mãi mãi giữ nó.
- Chiều nay em được nghỉ học, em sẽ ở nhà làm quà tặng anh hi hi...
- OH được vậy tối anh đến lấy nhé.

Đời còn gì vui hơn nữa đây, ngay lập tức em phi về nhà khoe với Mẹ, nhưng khi vừa bước chân về gần đến nhà, em thấy một chiếc oto đỗ sát đó, hàng xóm đứng quây kín cánh cửa nhà, đầu đó có tiếng khóc, tiếng nấc từ bên trong. Em từ từ lách dần vào, trong ánh mắt thương hại của mọi người.....

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Tình Zông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21

Mọi ánh mắt đổ dồn khi tôi bước vào bên trong, vừa kịp quan sát thấy Mẹ đang đứng bên cạnh những người mặc quần áo công an, chưa định thần được điều gì thì một ông đứng lên và nói:

...Do có những sai phạm nghiêm trọng về quản lý hóa đơn chứng từ.... với công ty Đề nghị chị theo chúng tôi về trụ sở để làm rõ vụ việc....

Tìm tôi như ngừng ngạt, câu nói đó như búa giáng vào đầu tôi, nhìn thấy Mẹ khóc tôi lao đến hỏi:

- Mẹ ... Mẹ ơi.... Có chuyện gì vậy ạ...
- Con ơi, Mẹ xin lỗi con...
- Mẹ có chuyện gì vậy, bao giờ Mẹ về....

Từng câu nói của Mẹ, từng câu hỏi của tôi ... lẫn những tiếng khóc của họ hàng người thân. Tôi không còn nhớ lúc đó chân tay mình đã bần rùn đến mức nào... Chỉ nhớ rằng nó rất đau đớn.

Cánh cửa chiếc xe kéo vào, lẳng lặng tôi nhìn theo hình ảnh của Mẹ dần khép lại và đi khuất sau dãy nhà đầu ngõ. Mọi người lúc này tập chung nhìn vào tôi, vài người cố gắng đi đến để động viên:

- “Con ơi, Mẹ đi một tí rồi Mẹ sẽ về thôi”
- “Nó lớn rồi, cô cũng phải nói thật cho nó biết chứ”
- “Anh này biết cái gì”
- “Đã có văn bản chính thức nên Mẹ cháu cũng sẽ bị tạm giam, để điều tra rồi mới về được cháu ạ”
- “Anh đừng có nói như thế, nó đã biết cái gì, mà mọi việc còn chưa rõ ràng, họ mới đang điều tra”
- “Nam cố gắng nhé, cô thương cháu lắm, cháu đi vào nhà nằm nghỉ đi, đưa cặp đây cô cất hộ”

Từng bước chân nặng nề, tôi cúi gằm mặt xuống đi vào nhà, tôi không biết tôi đã nghĩ những gì, tôi không nhớ đã có bao người đi đến xoa vào vai tôi. Lúc này một vài người thân cùng bước vào bên trong:

- Cô xuống nấu cơm cho Nam nhé...
- Thôi mày sang nhà ăn cơm cùng chú và em cô ... đi đi cháu...

+ Mẹ cháu sẽ ra sao đây hả chú? trong tù Mẹ ăn uống những gì ạ?. Thuốc viêm xoang Mẹ còn chưa kịp mang đi, cả thuốc cao huyết áp nữa, mà giờ này trưa rồi, sắp đến giờ uống thuốc rồi. Trong đó có ai mua thuốc cho Mẹ cháu không, họ có đánh Mẹ không, bao giờ thì Mẹ cháu về...

Không biết bao nhiêu câu, tôi đã hỏi mọi người... Vậy mà đáp lại chỉ có một không gian im lặng, chẳng ai trả lời cho tôi lấy một câu. Chỉ văng vẳng đâu đây những tiếng nấc bật lên, khi họ không cầm được nước mắt.

Tôi đi vào phòng bên trong và khóa cửa ại, mặc cho những ánh mắt nhìn theo về phía tôi. Nằm trên giường mãi mê với những câu hỏi cứ vòn mãi trong đầu, rồi ngủ thiếp đi lúc nào không hay, cho đến:

18h30’

- CỐC CỐC CỐC.
- Ai đấy.
- Em đây, anh mở cửa ra đi.
- Sao em lại đến, anh có gọi em đâu.
- Em nhắn tin gọi cho anh, không thấy anh trả lời...
- Lắm chuyện thế nhỉ, có thể mà cũng phải đến đây à.
- Em vừa nói chuyện với cô anh...em biết rồi anh à... anh mở cửa ra đi.
- Không mở đâu, về đi, có gì mai gặp nhau sau nhé, về đi...
- Anh không mở em không về đâu, em cứ ngồi đây chờ anh đấy.
- Kệ em

Vừa nói câu đó, Lan ngồi bệt xuống nền nhà ngoài cửa như thách thức. Tôi cũng muốn gặp Lan lắm, muốn ôm Lan vào lòng, muốn cho Lan biết những suy nghĩ của tôi lúc này. Nhưng tôi sợ đâu có sẽ có ánh mắt thương hại của Lan, tôi không muốn Lan nhìn thấy mình yếu đuối và sợ sệt như thế này, tôi sẽ không mở cửa:

- Em đi về đi, đừng có ngồi ở đấy, có chuyện gì ngày mai nói sau.
- Anh không mở cũng được, em ngồi đây chờ anh...

5p 10p 20p trôi qua, không thấy Lan nói gì, tôi biết cô bé đang ngồi đầu đó ngoài cánh cửa gỗ kia. Rất khó chịu nhưng tôi cũng phải bước ra và mở cửa, lúc này Lan đang ngồi bệt dưới đất rồi đứng dậy đi vào trong phòng, còn tôi lại phi lên giường nằm quay mặt vào tường. Vừa nhìn thấy khuôn mặt ướm dằm mồ hôi của tôi như vừa gặp phải một con ác mộng, Lan hỏi:

- Anh vừa ngủ dậy à.

- Uh.
- Nóng thế này sao anh không bật quạt.
- Uh.
- Anh ăn gì chưa, để em xuống nấu lại thức ăn nhé.
- Không cần.
- Anh phải ăn chứ.
- Không.
- Ăn đi xong em tặng quà cho này.
- Đã bảo là Không cần, nói lắm thế nhì.

Tiếng quát của tôi bỗng làm không gian như nín lặng. ... 5s ... 10s vẫn không thấy Lan nói gì. ... 15s ... 30s chợt thấy một tiếng nấc, tôi quay lại nhìn thấy Lan đang mím chặt môi:

- Ô em bị hăm à, sao mà khóc.

Lan lấy tay gạt nước mắt quay đi rồi nói:

- Không có gì ạ.

Thấy nước mắt Lan lăn dài trên má, vô tình tôi nhận ra mình đã nói những câu làm Lan buồn, món quà tôi đòi bằng được giờ đây lại coi nó như không. Đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy Lan khóc, một chút hờn một chút cảm thấy giận bản thân, tôi bèn quay sang chạm vào vai cô bé:

- Anh xin lỗi, bây giờ anh không muốn nói chuyện.
- Không sao ạ, để em xuống bếp nấu lại thức ăn cho anh.

Lan đi xuống dưới bếp, còn tôi vẫn nằm úp mặt vào vào góc tường. ... Một lúc sau thì Lan dọn thức ăn lên bàn, rồi cầm chiếc khăn mặt ướt mang lên lau mặt cho tôi, từng cử chỉ ân cần, quan tâm của Lan, khiến tôi không khỏi động lòng và bước ra bàn ăn cùng Lan, hai đứa vừa ngồi ăn và nói chuyện:

- Sao em không về đi, muộn thế này chú Nghĩa bức mình đấy.
- Không sao ạ... mà bố anh biết chuyện chưa.
- Ông ở xa làm sao biết được, quà đâu?

Lan lôi ra một mảnh giấy A4, đó là một bức hình vẽ tôi và Lan cầm tay đứng dưới một mái hiên, ngoài trời là những giọt mưa nhưng:

- Em xin lỗi tại lúc đó đang vẽ, nhắn tin không thấy anh trả lời, nên em vội đến đây, nên... nên... cái trái tim này em chưa vẽ xong... em định viết tên hai đứa vào đó nên hơi lâu... để em mang về lúc nào vẽ lại...
- Không sao, đưa cho anh, lúc nào anh về tên.

Ăn xong, hai đứa ngồi xem tivi, được một lúc Lan thấy tôi dựa vào góc tường, người như mất hồn. Nhìn thân xác tôi tàn tạ, chiếc áo trắng loang lổ những vết bẩn chưa thay, đầu tóc thì bù xù. Tôi dường như chẳng thiết tha với một thứ gì trên đời này nữa, tôi không biết đến bao giờ gặp Mẹ, bao giờ Mẹ về, bao giờ Mẹ mới ngồi đây để nói chuyện với tôi và Lan. Những suy nghĩ cứ về cuộc đời cứ mãi miết in hằn lên gương mặt. Lan không cầm được nước mắt khi nhìn tôi như vậy. Thấy lan khóc tôi bảo Lan đi về, nhưng cô bé không chịu, đòi ở bên tôi:

- Muộn rồi em về đi,
- Nhìn anh thế này em lo lắm, em về làm sao được bây giờ.
- Em không về chú Nghĩa mắng đấy.
- Vậy mai anh sẽ đi học chứ.
- Uh...

Gương mặt buồn bã, những câu nói động viên, sự quan tâm lo lắng của Lan trước lúc ra về. Lan Dần dần khuất sau những ánh đèn hắt ra từ bên trong những ngôi nhà hàng xóm. Những ngôi nhà luôn đầy ắp những tiếng cười của những đứa trẻ, có đầy đủ cha mẹ ở bên cạnh. Còn tôi sẽ khép cánh cửa này và đi vào một mình...

8h sáng hôm sau chuông điện thoại reo:

- Sao anh không đến trường.
- Kệ anh.
- Sắp cuối thi cuối kì rồi, anh phải đi học chứ.
- Kệ.
- Vậy em cũng nghỉ học.
- Em đừng có mà điên.
- Kệ em, em lên xin phép chủ nhiệm đây....

Mặc cho Lan nói gì, tôi tắt máy và lên giường ngủ tiếp, chìm vào giấc mơ còn đang dang dở hơn là phải đối mặt với cái thực tại này. Nhưng vừa thiếp đi được 30" thì có tiếng gọi cửa, tôi đi ra:

- Đã chịu dậy rồi à.
- Em có bị sao không vậy, sắp thi rồi còn nghỉ học làm gì.
- Kệ em, thôi đi vào đi, em mua ăn sáng cho anh này.

Hai đứa bước vào nhà, do từ trưa và tối hôm qua chẳng ăn gì nên vừa cầm gói xôi tôi ăn như một thằng chết đói. Còn Lan ngồi nhìn và nói:

- Đi chơi đi anh.

Ngồi ngẫm nghĩ một lúc, cũng chẳng thể cứ ngồi mãi ở nhà được. Tôi bèn đi vào bên trong tắm và thay quần áo. Rồi cùng Lan dắt xe ra, hai đứa đi đến một hồ nước dưới chân một quả đồi. Lang thang trên bờ, tôi và Lan cầm những hòn sỏi lia trên mặt nước. Một lúc sau hai đứa lên ngồi dưới một gốc cây tựa vào vai nhau. Lan cầm chiếc lá bàng quơ rồi nói:

- Hôm qua em có hỏi chú Nghĩa, hình như ở đây mọi người đang đồn ầm lên chuyện nhà anh.
- Chú có nói gì không.
- Em mới hỏi vài câu chú ý đã tỏ ra bức tức khi nhắc đến anh.
- Uhm, cũng phải, hôm qua Bố có gọi điện về cho anh, có lẽ phải mất rất nhiều tiền để chạy án cho Mẹ.
- Vâng...
- Vâng gì, có lẽ nhà anh cũng sắp phá sản rồi. Em có còn yêu anh không?

Câu nói vừa dứt, Lan nhè đưa bờ môi mọng đỏ nhích lên hôn vào môi tôi. Có lẽ nó đã thay câu trả lời, bàn tay tôi nhè đưa lên vai nàng kéo cổ áo để lộ ra chiếc quai áo con và bờ vai trắng ngần.

Tôi khẽ đưa đôi tay ra chạm vào eo, và từ từ hai đứa ngã xuống dưới nền những chiếc lá khô rụng dưới gốc cây. Đôi môi hai đứa dính chặt, tôi khẽ đưa tay lườn vào bên trong còng áo rồi tháo chiếc cúc đầu tiên. Đầu lườn xuống hôn lên cằm, cổ rồi xuống vòm ngực nàng, từng tiếng thở gấp gấp của hai đứa. Lan khẽ cắn chặt bờ môi... rồi lấy tay khẽ chạm vào ngực đẩy tôi ra:

- Em xin lỗi...
- Ồ không, anh xin lỗi....
- Thôi đi về đi, cũng gần tan tiết 5 rồi.

Hai đứa rút lại, mặt Lan ửng đỏ. Tôi khẽ đi ra dắt chiếc xe dựng bên gốc cây, Lan theo sau ngồi lên và ôm chặt lấy tôi. Thình thoảng khẽ rúc đầu vào sau lưng, có lẽ Lan xấu hổ, cũng phải là lần đầu hai đứa đi "xa" đến thế. Về đến gần trường, tôi bảo Lan đi về trước còn tôi gọi điện cho thằng Thành đi về cùng và cũng để hỏi xem hôm nay trên lớp mọi người có hỏi gì không. Lan vừa chào và đi khuất, tôi rút điện thoại ra gọi thì:

- BUP...

Một phát đập từ đằng sau lưng làm tôi ngã sòng soài trên mặt đất. Chưa kịp định thần điều gì xảy ra thì... BỐP một viên gạch đập trúng đầu kèm theo những câu chửi thề của một ai đó.

Lão đảo cổ đứng dậy quay lại xem điều gì xảy ra, thì một nhát chém vào đầu cạnh mạng tai. Máu phun ra ướt đầm chiếc áo, loang lổ trên mặt đất. Một mắt đã bị máu rơi từ trên đầu xuống làm mờ đi, một mắt cố nheo lại và nhìn ra đằng sau thì... cùng một lúc hai viên gạch đập vào đầu BỐP BỐP... Tôi ngã xuống và ngất lịm đi trong tiếng la hét của người đi đường...

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Tình Zông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

Tỉnh dậy em thấy mình đang nằm trong bệnh viện, có gì đó cộm cộm trên đầu hình như đó các một đồng băng gạc được băng bó khi em bất tỉnh. Vừa cựa quậy người sang một bên thì:

- Anh ... anh tỉnh dậy rồi à.
- Mà thấy sao rồi.
- Đừng ngồi dậy cứ nằm đi, Lan chạy ra ngoài mua cho nó ít cháo.
- + Tao bị sao vậy, ai đánh tao?
- Là thế này.....

.....

Qua sự việc thằng Thành kể, em đã xác định được đó là Minh. Nó là con của một ông chủ tiệm vàng to nhất vùng. Nghe bọn học sinh trong trường đồn rằng, nó cũng đang tìm tía Lan. Đợt nắng mới vào trường, nó mua cả con gấu bông to dùng với một bó hoa hồng gần 100 bông, nhờ người đem đến tặng Lan. Cũng may Lan từ chối, nên từ đó nó sinh ra cay cú, nó ghét tất cả những thằng nào đến gần Lan.

Và em, tuy nó biết đã biết bọn em yêu nhau, nhưng với tính hiếu thắng cộng thêm máu côn đồ. Em như cái gai trong mắt nó, trước Lan có kể về thằng này, nhưng em không quan tâm, vì lúc Mẹ vẫn chưa dính vụ này, nói thẳng ra là nhà em cũng có lực, nên em cũng chẳng ngại gì nó. Nhưng đến lúc này, có vẻ nó vừa được hay biết thông tin Mẹ em bị bắt và nó cùng mấy thằng bạn đã ra tay với em.

Lúc này thằng Thành cùng thằng Công nói tiếp:

- Thôi mọi chuyện mày cứ để từ từ, tao hiểu tâm trạng mày lúc này, tao cũng vừa mới biết chuyện gia đình mày, tốt nhất cứ để một thời gian xem sao đã. Cô chú mày vừa về nhà có việc, nên nhờ bọn tao trông ở đây. Chờ Lan mua cháo về rồi ăn, hai đứa cứ ngồi nói chuyện với nhau, cứ nằm tỉnh dưỡng đi nhé, tối tao qua.
 - Uhm hai đứa mày cứ về đi.
 - Nhớ nghe lời tao, cứ nghỉ ngơi đi, đừng có đi đâu.
- Đồng thời lúc này Lan cũng vừa đi vào cầm bát cháo bón cho em:
- Anh ngồi dậy đi, từ từ thôi, để em đỡ lưng.
 - Sao em biết chuyện này mà đến.
 - Em nhắn tin cho anh không thấy trả lời, xong anh Công gọi điện báo anh đang nằm ở đây.
 - Anh nằm đây bao lâu rồi, bị những gì?
 - Chắc cũng gần 5 tiếng rồi ạ, anh bị khâu gần 30 mũi ở đầu, chân tay thì đỡ hơn chỉ bị xây sát nhẹ. À bác sĩ đến rồi kìa.
 - Tỉnh rồi hả.
 - Vâng.
 - Uh may cũng chỉ vào phần mềm ở ngoài, chưa chạm tới xương nên không đáng ngại lắm.
 - Bao giờ cháu ra viện được ạ.
 - Cứ nằm nghỉ ngơi đi, mất một chút máu, chắc vài ngày là khỏe thôi.

- Vâng cháu cảm ơn bác sĩ.

Ăn xong Lan đặt bát cháo xuống rồi nói:

- Lúc này em gặp cô chú bảo viết giấy xin phép nghỉ học cho anh rồi.

- Uhm, mà trời gần tối rồi, chuẩn bị mà đi về chứ.

- Vâng, chút nữa em về...

- Chú Nghĩa có biết chuyện không?

- Có ạ, em bảo đến thăm anh chú không cho đi, nhưng em cứ đến.

Nghe xong câu nói đó, em cũng lặng người đi dựa vào góc tường, ông chú kia cũng thay đổi nhanh thật, đúng là hết tiền, hết vị rồi thì người ta cũng chỉ coi mình bằng không. Chắc họ cũng nghĩ rằng gia đình em lần này sẽ sạt nghiệp.

Mẹ thì chẳng biết sẽ thế nào, giờ này ở đâu, ra sao rồi. Không biết Mẹ đã được ăn gì chưa. Những suy nghĩ, nỗi buồn in hằn lên mặt, Lan thấy vậy cũng buồn lắm, rồi ngồi gần tựa vào em rom róm nước mắt, trong tiếng xì xào bàn tán của những người nhà bệnh nhân khác trong phòng.

Ngồi một lúc sau cô chú em cũng đến, trời cũng đã tối nên Lan phải ra về.

- Cháu đỡ rồi, giờ cho cháu về nhà đi.

- Không được, phải nằm nghỉ ngơi đi chứ, cho nó khoẻ hẳn lại rồi về.

- Cháu khoẻ rồi mà, nằm ở đây khó chịu lắm, khéo càng mệt thêm.

- Cứ nằm ở đây, nhờ có thể nào còn có bác sĩ khám chứ.

- Không, cô chú không cho, tí cháu cũng tự đi về đấy.

- Thằng này sao bây giờ mà tự nhiên khó bảo thế nhỉ.

Đôi co mãi cuối cùng hai người cũng phải chịu nhường em, đeo em về gần đến đầu ngõ thì bỗng chiếc đèn ps rọi vào mặt, bỗng nhớ vùng này chỉ có hai nhà đại gia là có con xe này. Cố nhìn theo quan sát thì đúng quả biển 6678, và người ngồi trên xe không ai khác đó là thằng Minh và mẹ nó. Môm đang định nói lên câu gì đó, thì chiếc xe ps vọt nhanh đi, còn em cũng đã về gần đến cửa nhà. Lúc này nhìn sang nhà ông Lợi, thì cánh cửa nhà ông cũng vừa khép.

Bảo cô chú về đi về, em gọi điện cho thằng Thành đến ngủ cùng. Trong lúc chờ nó đến. Nhớ lại " kỉ niệm" ngày xưa cũng ông Lợi. Vào một buổi chiều hồi cấp 2 khi em mới đi học về gần đến nhà, thì nghe loáng thoáng mấy câu từ trong nhà ông Lợi đang ăn nhậu cùng với mấy lão nát rượu:

- " Ôi giờ mẹ cái nhà đấy thì giàu được mấy chốc, thằng con thì nghịch như quỷ, bố mẹ nó bỏ nhau từ bé, nên có giáo dục gì nó đâu, suốt ngày đá quả bóng nhựa vào sân nhà tao, cứ bắt được quả nào là tao rạch ném đi hết"

Nghe xong câu nói đó, ruột gan em sôi lên, không kiềm chế được em chạy sang cửa nhà lão:

- Ông bảo ai vô giáo dục.

Giọng đặc mùi rượu, chân lão đảo đảo đi ra lấy tay vỗ ĐỘP phát vào trán em:

- Tao bảo mày là thằng đeo có bố đấy.

Nói xong lão quay về mâm com nhậu tiếp cùng mấy ông nát rượu. Còn em ngả sấp mặt, quan sát lúc này địch có bốn tên bao gồm cả lão, cứ xông vào mà tay chân không thì cũng không ổn. Em chạy về vớ ngay cái then cửa rồi phi sang:

- Ở ở thằng kia mày định làm gì.

Không đánh được người thì phá đồ, chẳng nói chẳng rằng em lao vào mâm com đập nát bát tất cả mọi thứ, lão mặt tái mét sợ quá, còn mấy ông kia thì mồm khuyên can. Khổ càng can em càng đập, vừa khóc méo méo mồm vừa vụt lia lia.

Ưc chế lên em lao vào lão và vụt một phát vào cánh tay, rồi đi về trong sự bất lực của lão và đồng bọn. Về nhà lúc đầu Mẹ mắng, sau thì ôm con vào lòng và khóc.

Sau này thằng con lão lớn hơn em hai tuổi nó biết chuyện, và gọi em ra để xử tội. Lúc này do con tức giận cũng nguôi ngoai đi phần nào, nên em bước ra và bảo:

- " Nếu để bình thường em và anh có xích mích gì, anh chơi em kiểu gì cũng có ngày em sẽ chơi lại anh, nhưng vì em đánh bố anh, nên hôm nay em chấp nhận ngồi im cho anh đánh, anh đánh đi. Chết luôn được càng tốt, còn đừng để em ngáp ngoài"

Thằng bé bức tức, nhưng nghe xong câu đó nó cũng chùn đi phần nào và đi vào nhà. Còn ông lợi cũng chỉ biết hậm hực, suy cho cùng lão cũng chỉ là một tên nát rượu. Mà em thì luôn căm thù những người như vậy, vì nó (rượu) mà gia đình em li tan. Hận người bố để nát rượu bỏ rơi mình như thế nào em hận lão như thế. Những kẻ chỉ biết uống rượu rồi về nhà hành hạ vợ con mình.

Trở lại với sự việc hiện tại, khi liên kết lại tất cả mọi thứ, em cảm giác việc thằng Minh chơi em không đơn giản chỉ vì Lan. Theo em được biết ông Lợi làm cho một cửa hàng bán văn phong phẩm của nhà thằng Minh. Việc Mẹ em bị bắt có hay không nhà nó đứng đằng sau thì vẫn chưa biết.

Nhưng rõ ràng về mặt kinh tế nhà nó luôn cạnh tranh với nhà em từ xưa đến nay. Suy nghĩ miên man một lúc thằng Thành cũng tới và đi vào nhà nằm cùng em nói chuyện.

Hai đứa tâm sự với nhau, và nó thừa hiểu tính em sẽ không bỏ qua vụ này, vì ngày xưa học cấp 2 cùng nhau chỉ vì một bãi nước bọt nhỏ trúng vào người em, mà nó ăn cả cái đồng hồ treo tường vào đầu, về sau hai đứa hiểu tính nhau nên cũng thân thiết từ đó.

Lúc này tâm trạng em cũng chẳng còn thiết tha điều gì, Mẹ thì như vậy, còn Lan gia đình cũng ngăn cấm, có yêu nhau thì cũng chẳng lấy được nhau, không biết đó là suy nghĩ sâu xa hay nông cạn. Chỉ biết rằng em bảo Thành bàn mọi cách để chơi lại bằng được thằng Minh.

Các phương án được đưa ra:

- Rình lúc nào nó đi học về úp sọt, nhưng lại nghĩ nó cũng chơi với mấy thằng máu mặt. Bọn nó được bảo kê bởi ông Chiến lùn, hẳn là một tay xã hội đen gần bảo kê gần như cả vùng này.

Nghĩ tới Chiến lùn, em chợt nhớ ra còn một đại ca khác, người này cũng cầm đầu một băng, nhưng từ trước tới giờ luôn bị băng lão Chiến kia đi nên chưa phát lên được. Và chẳng phải ở đâu xa, những thanh niên đó ngay ở dưới xóm em. Mà hàng ngày em vẫn đi qua chào những người đó, nhớ tới họ em chỉ nhớ tới một đám người ngủ ngày, đêm tụ tập chơi bài cho đến sáng. Và ngay lúc này một quyết định đưa ra:

- " Thành xuống bếp lấy cho tao con dao...."

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Tình Zông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23

- Mày bị điên à, định làm gì.

- Kệ tao, vậy để tự tao đi lấy.

Nói xong em lao xuống bếp cầm một con dao và dắt đằng sau lưng.

- Đi thôi.

- gần 1 h rồi đi đâu.

- Cứ đi theo tao.

- Nằm mà tỉnh dương đi, mày bị điên à.

- Không đi thì ở nhà, một mình tao đi.

Em bước ra khỏi cửa, dĩ nhiên thằng Thành cũng không thể ngồi im, nên đành chạy theo sau. Đi qua một hẻm ngõ tối, thì bắt đầu nhìn thấy vài ánh đèn hắt ra từ một ngôi nhà phía sâu trong ngõ. Lúc này vừa bước tới gần, em đã nghe thấy những tiếng cười đùa cùng những câu chửi thề của một đám người bên trong. Em tiến vào gần căn nhà, quan sát thấy người thì ngồi trên ghế, người thì nằm la liệt dưới nền nhà, ở cạnh cửa ra vào thì có mấy ông đang ngồi chơi sôc đá.

- Em chào các anh.

- Ở thằng ku này, mò vào đây làm gì thế. Mà đầu bị sao thế kia.

- Hi vâng, vừa băng bó nên em nằm khó chịu quá không ngủ được, sang đây ngồi chơi tí ạ. Bọn anh đang làm gì thế.

Nói xong câu thì trong đám một ông đi ra:

- Con nhà lành thì về nhà mà học bài đi kìa, đi đi, sang đây làm gì.
- Thằng này kìa nó, thằng kìa này nhà ở đâu ngõ trên đúng không?
- Thằng này vừa bị thằng Minh đệ lão Chiến lùn chém, mò sang đây làm gì.
- + Thú thật là bây giờ em muốn chơi lại nó, các anh giúp em với.
- Ở thằng này được, mày lấy gì để chơi nó.

Em rút con dao từ đằng sau lưng ra, mím chặt môi không kìm nén được cảm xúc, em hạ giọng quyết tâm:

- Chỉ cần bọn anh bảo kê cho em người của ông Chiến, thì em sẽ chơi thằng kia tới cùng.
- Mày có biết là tiền nhà thằng kia đang đổ vào túi thằng Chiến lùn không?
- Em biết, em biết cả vụ ngày xưa bọn ông Chiến chơi bọn anh.
- Ở ý chú là sao.
- Em xin lỗi, em không có gì, chỉ là em muốn chơi thằng Minh.
- Vớ vẩn, thôi vào đây ngồi đề, cả thằng bạn mày nữa, đưa con dao đây.

Lão vừa nói chuyện với em tên là Phuong còn gọi là Phuong cúi. Từ rất lâu rồi đi đâu gặp ai lão cũng cúi chào rất lễ phép, và với đối thủ cũng vậy, ngày xưa có lần vì cay Chiến lùn chơi đàn em của mình. Lão đi ra cúi chào ông Chiến,

“Em chào anh ạ” ...” Mà ở Đan Mạch, anh không chào lại em à”

Và nó chỉ là cái cớ để cả hai lao vào bèn nhau, tuy quả đó lão bị trọng thương nặng hơn, nhưng cũng từ đó mà mọi người đặt biệt danh cho lão là Phuong cúi.

Cùng cầm đầu bang với Phuong cúi, là lão Thiện còn gọi là Thiện tại, cái biệt danh này thì chả liên quan gì đến những phát đòn hiểm độc của lão. Chỉ đơn giản như sư hay nói thiện tại thiện tại, thì mọi người gọi lão thế. Và đúng là trông lão cũng rất thư sinh, nhưng cũng chẳng thể nhìn mặt mà bắt hình dong, vì lão nổi tiếng là rất ranh ma, ra đòn không ai biết, chạy trốn không ai hay. Cùng với Phuong cúi thì có thể nói hai lão này, là hai người duy nhất đã từng chạm chán tay đôi với Chiến lùn. Nhưng hai người này lại dưới chướng của một người...

Đó là Kiên phóng người lớn tuổi nhất, cái tên thì luôn đi kèm với sự tích. Ngày còn học cấp 3, nhà lão bán thịt lợn ngoài chợ, cuộc sống ở chợ thì cạnh tranh cũng không kém so với các tiểu thương ở trên phố. Nên có một lần nhà lão va chạm với vài người ở chợ, chẳng nói chẳng rằng, lão cầm ngay con phóng lợn đi ra đâm một phát chí mạng vào kẻ kia. Và cũng từ đó hể sôi máu lên là lão lại cầm con phóng lợn dồn đối thủ.

Bình thường có thể nói lão hiền như bụt vậy, cười đùa cùng anh em, và luôn là kẻ khơi mào ra các trò cười vỡ bụng trong nhóm. Nhưng khi có chiến sự thì lão luôn lì lì cầm phóng đi tới và ra tay. Cùng với ba người này, còn có khoảng năm tên nữa tầm tuổi em. Trờ lại với tình hình hiện tại khi em đi vào trong nhà, dù đa số trong nhóm cũng biết em là thằng Nam nhà đầu ngõ. Nhưng vì cũng ít tiếp xúc và nói chuyện, nên em chủ động vào làm quen với mong muốn nhanh kết thân cùng hội để chờ ngày phục thù.

- Sóc đĩa hả anh.
- Uhm có tiền không.
- Đây ạ, để em chơi với.
- Đánh ít thôi, đây toàn anh em chơi vui với nhau mày lòi mấy triệu ra dọa bọn anh à.
- Dạ không em lấy tiền lẻ ra thôi, bọn anh tối nào cũng chơi thế này ạ.
- Uhm tối nào chả tụ tập. Nhà giàu, nhìn lại đẹp trai thế này có con bồ nào ném anh đĩa.
- Nhà em sắp thành nghèo rồi anh ạ.
- Sao thế.
- Mẹ vừa bị bắt chác lần này phải chạy mất nhiều tiền.
- À vụ hôm nọ đúng không, anh cũng mới nghe nói. Có mà chạy cho bà già ra, không như ông già anh ngồi tù mấy năm giờ nhục lắm.
- Vâng...

- Mà anh em ơi tất cả đứng dậy đi.
- Đi đâu thế anh.
- Giờ hoàng đạo rồi, đi ăn đêm. Mày không phải về thì đi ăn luôn cùng bọn anh.

Lúc này thì dĩ nhiên là em đi cùng rồi. Em bảo Thành về đi ngủ trước, nói gì thì nói em cũng không muốn nó du nhập cùng hội này. Cả bọn lang thang trên đường, vừa đi vừa hài hò hét như một lũ thổ dân. Nhìn lại các thành phần này thì đúng là toàn người mang trong mình những tâm sự. Kẻ thì gia đình cò bạc, người bố mẹ bỏ nhau, vài thằng thanh niên thì muốn đi theo bám cặp các đại ca với mong muốn không ai động đến mình. Suy cho cùng họ là kẻ đang thương hay đáng tội với cái xã hội này?. Cũng chả mấy ai trả lời được ột cách thấu đáo cả.

Đi đến một quán ăn đêm, như thường lệ cả bọn gọi vài chai rượu ra. Và em một thằng lính mới, dĩ nhiên phải cầm từng chén rượu ra chúc các anh và lấy câu chuyện làm quà. Từng câu, từng câu thưa dạ bảo vâng, ngoan lắm. Ăn xong để thể hiện là một thằng chịu chỉ, em đi ra thanh toán, chứ đừng để các anh ho khù khụ rồi lấy tay gõ mặt bàn thì chán lắm. Đồng tiền đi trước vẫn luôn khôn, nên các anh thấy vậy quý lắm, nhất là lão Thiện tai với bản tính ranh ma và khôn khéo, lão đi lại khoác vai và nói:

- Anh biết chứ mày bây giờ nghĩ gì, ngày xưa anh cũng bị chơi một vỏ cũng chỉ muốn trả thù. Nhưng mày cũng phải suy xét cho kĩ vào, muốn chơi nó thì phải có cơ sở. Chứ tự dưng bây giờ phang nó xong lại ngồi tù thì nhục lắm.

Nghe câu nói của lão cũng đúng, nhưng sự thật lúc này em cũng không nghĩ được nhiều, những suy nghĩ rằng nhà nó đứng đằng sau vụ Mẹ em bị bắt, và nghĩ tới việc nó chơi mình như thế, nên đầu óc em đã như phát sốt rồi. Nhớ ngày xưa có lần ngồi ăn cơm, có hóng được một câu chuyện Mẹ kể rằng "nhà mình có một ông bác họ làm to trong ngành công an". Nên lúc này em đem nó ra để lấy lòng tin cho mọi người.

- Cái đó thì em không ngại anh ạ, nhà em cũng có ông bác làm to trong ngành ca, em chỉ lo bọn ông Chiến lùn kia thôi.

- À được, thế thì ngại cái eo gì nữa, lúc nào chơi nó thôi, còn bọn Chiến lùn không phải ngại, không phải chờ mày nói, đợt vừa rồi nó cũng tranh cầm bảng lô trên trường, với đánh mấy thằng em anh. Nên giờ bọn anh cũng đói, trước sau gì cũng phải chơi lại bọn nó, chứ để im thế này nhục lắm.

Cái cách ông nói chuyện, em cũng hiểu ngầm rằng lão cũng muốn em trả thù thằng Minh kia, nhưng phải có kẻ sau nâng đỡ. Cả bọn đi lang thang rồi về nhà lão Kiên phóng nằm chơi bài, xem phim xã hội đen hồng hồng không xong ngủ lúc nào không hay.

Sáng hôm sau em về nhà và gọi thằng Thành dậy đi học, còn em thì nằm ở im trên giường ngủ. Đến trưa thì cô chú gọi dậy ăn cơm, thức dậy thấy cả người ê ẩm. Quen mùi với cái cảm giác được làm quen với mấy đại ca xóm dưới. Nên ăn xong em phi sang luôn chơi bài với các anh. Một lúc sau như để kích thích tinh thần các anh lại lôi phim xã hội đen ra xem. Đến chiều tối chơi chán chê thì mò về gần đến cửa nhà, đã thấy Lan ngồi chờ mặt mặt tỏ vẻ tức giận khi nhìn thấy em

- Anh đi đâu cả ngày không trả lời điện thoại cho em.
- Ô anh quên để điện thoại trong phòng.
- Tối qua còn đi chơi đêm nữa đúng không, em thấy anh dạo này cứ làm sao ý.
- Thôi vào nhà đi, đừng có đứng đây nói lung tung.

Đi vào phòng em ngồi trên giường bật tivi xem, còn Lan tỏ thái độ giận hờn nên ngồi ở ghế ngoài. Một lúc em cũng đành nhún nhường mà hạ giọng:

- Thôi anh xin lỗi, lên đây ngồi cùng anh.

Vừa nói em vừa lấy tay diu Lan lên giường ngồi tựa vào lòng em. Lan nũng nịu thì em lại đưa môi lên hôn trán và tóc nàng. Ngồi gần nhau lâu thì cũng nảy sinh một số hiện tượng "bàn tay lạ". Càng ngày càng táo tợn, chiếc áo phông vì thế mà phút chốc đã chẳng còn trên người. Hai cơ thể áp vào nhau, nàng có vẻ khó chịu nhưng vẫn run lên bần bật khi em hôn lên cổ rồi ngực. Em lấy tay thò xuống dưới kéo chiếc khóa quần thì bị nàng hất ra. Nhưng lúc này chống cự cũng vô ích, tay phải em ghi chặt và khoá tay nàng lại lên đầu. Rồi lấy tay trái cởi phăng nốt chiếc áo con còn sót trên người. Quá bất ngờ nàng vùng dậy và:

- BỐP...

Mặt đỏ tía tai, tròn tròn mắt nhìn thì nàng nói:

- Em thấy anh thay đổi nhanh quá, anh không còn tôn trọng em nữa.

Vừa dứt câu thì nàng mặc vội áo rồi ra cửa dắt xe đi về. Em thần thờ bàng hoàng, một chút sợ sệt. Nhưng nó chả là gì so với sự bất cần của em. Đường như Lan bây giờ không phải là điều bận tâm, trong đầu của em chỉ có sự khao khát trả thù thằng Minh. Vội vàng lao sang xóm với các chiến hữu mới thì không thấy một ai. Cầm điện thoại gọi cho anh Phương thì đã thấy ông nói trước:

- A lô! Nam à thằng Thắng bị chơi rồi.
- Thắng hôm qua nằm cạnh em ạ. Nó bị sao?

- Đang nằm trên viện lên đi, nhanh lên.

Không chần chờ em lao vội ra bắt xe ôm lên viện. Nhưng vừa đến nơi thì thấy ông nào mặt cũng hầm hầm đi ra:

- Không cần vào nữa về nhà lấy đồ.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Tình Zông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24

Cũng lúc này lão Thiện tai cầm điện thoại gọi cho ông Kiên phóng:

- Alo, đại ca à, về ngay nhé, có chuyện rồi.

-....

- Thế mấy giờ anh mới về đến nơi,

-....

- Thăng Thăng bị bọn lão Chiến lùn chơi rồi. Anh về nhanh đi....

-.....

- Biết rồi khổ quá, bọn em về nhà đây.

Cả bọn phi về xóm, ông Phương thì gầm rú lên như một tên điên. Nghĩ cũng phải, trong nhóm có lão là người nóng tính nhất hội. Mấy thằng em nhìn thấy anh mình tức điên lên như vậy, cũng nổi máu vào bếp cầm luôn mấy con phở và dao giấu ở gầm giường. Nhưng lúc này lão Thiện tai ngăn lại:

- Bây giờ không nên đi, chờ đại ca về đã, bọn mày cứ xồn xồn lên như thế giải quyết được cái gì.

- Thế bây giờ không đi thì lúc nào đi.

- Đại ca bảo chờ ông ý về, hơn nữa bây giờ mới 6h chiều, chúng mày đi như thế sẽ có bọn chíp hôi nó báo, lúc đấy ăn được bọn nó hay lại bị úp sọt.

Nghe lời lão Thiện nói cũng có phần hợp lý, nói gì thì nói lão luôn nổi tiếng khôn ngoan biết đánh biết lùi, có thể nói đó là bộ não của cả nhóm. Tất cả cũng đành hậm hực mà đi vào bên trong chờ giờ phán quyết.

6"30

Em lần la đến chỗ anh Thiện hỏi chuyện:

- Thăng có bị nặng không anh?

- Ít nhất khâu cũng phải 30 mũi.

- Vậy cũng không sao, em cũng dính tằm đó.

- Mày biết cái gì, mày chỉ bị hờ ở ngoài, thằng kia nó rạn cả sọ kia kia.

Nghe xong mấy câu của lão mà em cũng thấy chùn chân, dù máu gì thì máu nhưng nhờ mình có thể nào thì... thì... cũng rất là khó nói... Thấy lão Phương đi vào bên trong nhà em lại lao vào tiếp cận hóng hớt tiếp:

- Anh lấy cái gì thế.

- Mày lôi cái tấm ván kia ra hộ anh, lấy cái ống tre ở dưới.

- Đây ạ, làm gì thế ạ.

- Tí khác biết.

Nói xong lão cầm con dao chặt cái ông tre làm nhiều khúc, mỗi miếng ngắn tầm 20 phân. Rồi đi ra ngoài phân phát cho cả nhóm. Lão đưa cho em 6 miếng rồi nói:

- Mày suy nghĩ kĩ chưa?

Nghe xong câu này em chợt dạ, bỗng thấy mình có vẻ chẳng còn đường lùi nữa rồi. Hôm qua hùng hùng hổ hổ là thế chả nhẽ bây giờ lại nói không. Một thoáng suy nghĩ tới Mẹ đang ở một nơi xa, nghĩ tới thằng Minh chơi mình một vỏ đầu. Nghĩ tới Lan, giờ này có lẽ Lan cũng đang chuẩn bị viết một bức thư chia tay rồi. Cuộc sống cũng chẳng còn gì nữa, thà một lần ra trận còn hơn cả đời nhục nhã.

- Em nghĩ kĩ rồi, nhưng cái 6 miếng này để làm gì anh.

- Đưa đây tao làm cho.

Nói xong lão ốp mỗi bên tay 3 miếng rồi buộc nó lại bằng một dây cao su dài và nói:

- Không né được thì giờ tay lên đỡ.

- Ok anh. Mà cho em cốc rượu.

- Mày bị nào à.

Quay đầu sang hỏi một thằng bên cạnh thì nó nói:

- Ông có không phê rượu thì máu nó cũng nóng, dính một phát chém thì chảy rùng rùng sang năm nó mới đông lại nhé.

Nghe từng câu của bọn họ, em cảm nhận được đây đúng là một bọn chuyên đâm ra chém mướn rồi. Hơi chùn em liền ra bật đầu cho đĩa phim người trong giang hồ vào xem. Được mấy cảnh đánh chém nhau, thấy cũng thích quá, nghĩ bụng chỉ cần không chết là được, cùng lắm là vào tù cũng chẳng sao.

7h'30

Chuông điện thoại Phương cúi reo:

- Thế nào bọn nó đang ở đâu.

-

- UH biết rồi chú mày về xóm đi.

Có vẻ đó là một cuộc điện thoại của bọn đàn em "chim mồi" đi xác định mục tiêu. Lúc này ông Thiện cũng tỏ vẻ sốt ruột:

- Thôi dẻo chờ nữa, đại ca lại ngủ với con nào rồi, tắt cả đứng dậy hết cho tao.

- Ông Kiên đi đâu mà lâu thế nhỉ.

- Thôi, tắt vào cầm đồ nhanh lên. Thằng Nam nhấn cho đại ca địa điểm.

+ Vâng, anh ơi thế... nhưng...nhưng...mà em không có đồ..

- Thằng cu bi vào lấy cho Nam cái tuyết nước.

+ Ồ tuyết nước ạ

- Mở cái bọc cao su ở đầu ra thì biết...

+ Ôi...

- UHm trường hợp đặc biệt mới tháo miếng cao su đẩy ra nhé.

+ Vâng...

Nào lên đường, Nam lên xe cùng anh, thằng Phương lái 2 thằng kia. Bọn còn lại bám sát theo tao. Vừa đi em vừa ngửi mùi hoa sữa trên đường, nó nồng nàn tới mức làm em một thoáng nhớ tới Lan, trong thoáng đó tim em như ghệt thổ. Bỗng chốc cuộc đời chỉ là một phút nông nổi này hay sao. Nghĩ là vậy nhưng nhìn cả bọn thằng nào thằng đấy mặt sôi lên, kể ra nếu ăn được bọn ông Chiến lùn thì việc giải quyết thằng Minh chỉ là chuyện nhỏ. Cả bọn phi đến lên một đỉnh dốc gần một ngôi trường sư phạm.

Vừa thấy một đồng thanh niên ngồi lồm nhồm trong một quán trà đá. Cả bọn dựng xe chạy xồng xộc tới. Tim em đập loạn lên và chạy theo sau. Lão Phương người to như hộ pháp, cầm con dao chỉ thẳng vào quán:

- Thăng lùn đề tiện, hôm nay bố mày sẽ cho mày chết...

Cũng với phát "súng mồm" đầu tiên của lão Phương, đồng loạt các anh em đằng sau hô theo:

- Lên đề, chém... chém... chết.... hết bọn nó....

Cả bọn lao vào quán nước, gặp thằng thanh niên nào chém thăng đấy. Cả quán này cũng mấy quán bên cạnh bao nhiêu người chạy toán loạn. Lúc này lão Thiện phi lên trước chém toác một phát vào bả vai một thăng, nó ngã xuống mồm kêu:

"Tha cho em anh Thiện tai ơi, không phải em anh ơi"

"... Đây thì thiện tai... thiện tai... đây thì tha..."

vừa nói lão chém tiếp một phát vào lưng thăng bé và đá thúi cho mấy phát vào bụng, thăng bé co mình lại chịu đòn.

Phương cúi đang lao lên thì bị Chiến lùn cầm hai chai bia cổ thủ. Lão Phương đôi co một lúc rồi dòn hấn vào một gốc cây cổ thụ. PHỤC... một nhát chém vào ngang cánh tay Chiến lùn, vừa giơ dao lên chém tiếp thì có một thăng đàn em của Chiến lao vào đập Phương ngã xấp mặt.

Cơ hội là đây, thấy đại ca bị ngã, em lao lên cầm tuýt sắt vụt bóp một phát vào bả vai thăng kia, thấy bị đánh bất ngờ nó chạy đến cầm hòn gạch dưới gốc cây định ném lại em, thì BỐP BỐP hai phát liên tiếp, một vào lưng một mang tai, thăng bé choáng váng khua tay rồi chạy ra xa.

Trong lúc đó Chiến lùn đã kịp chạy ra xa và gọi điện thoại. Còn lão Phương cùng đàn em chạy dòn theo mấy thăng ở gần. Thấy mục tiêu chính đã chạy ra xa, còn mấy thăng đệ Chiến lùn đã nằm im tại trận, Thiện tai gọi tất cả tập chung lại và chửi bới về phía Chiến lùn.

- Lùn đề tiện ơi hôm nay mày gọi hết lên đây giải quyết một lần đi nhé.

Từ xa vọng lại.

- Cứ đứng đấy đi mấy thăng ôn con...

Nhìn tổng quát lại, chỉ có bốn thăng bên kia đang nằm gục tại trận. Còn khoảng gần mười đứa đã chạy thoát.

Mấy thăng đang đi lại gần nhau hỏi xem có bị sao không thì từ phía lão Chiến lùn, thấy một bọn đang cầm đá lao gần đến ném

Trong đầu em nghĩ quả này thôi xong rồi. Ăn một viên gạch vào đầu nữa thì cứ phải là lao vào trâu quỳ mà nhặt lá đá ống bơ. Đang định mở mồm bảo các anh ơi té thôi, thì lão Phương hô:

- Xông lênnnnnnnnn.....

Mịa đùa chứ vừa chạy dòn mấy thăng, em cảm thấy mệt lắm rồi, chả nhẽ đang lúc nước sôi lửa bỏng lại bảo "anh ơi chiều em chưa ăn cơm, cho em về". Thấy cả bọn xông lên đành phải chạy theo sau, tuy là cuối cùng nhưng mồm em lại hô to nhất:

- Lênnnnnnnnnnnnn.... giết hết bọn nó.....

Rào rào rào rào rào.... một loạt pháo cầu đá, cũng may em kịp nấp vào gốc cây cùng lão Thiện. Cả bọn lại lao lên dòn, cảnh tượng lúc này chả khác gì để ché, sọc xiên và pháo tầm xa. Một lần nữa em lại chạy sau cùng và hô:

- Giếtttttttt... chém chết mợ điiiiii...

Đúng lúc này từ đằng xa có hai chiếc xe máy lao đến vút một đồng đồ xuống đất cho bọn nó cảm. Thì ra lúc này lão Chiến lùn cầm điện thoại là để gọi tiếp tế. Thấy bọn nó có thêm mấy thăng, ông Thiện hô:

- Lùi lại đề chạy vào trong sân bóng phục kích.

Vâng lúc này em chạy sau cùng, thì dĩ nhiên bây giờ em phải là thăng chạy tiên phong đi nấp rồi. Đang chạy thì hình như có tin nhắn, thôi kệ đề sau. Đến gần mép sân bóng thì 5 chiếc xe máy phi đến, tất cả nhìn lên thì hoá ra đó lại đại ca và đồng bọn, vui như Đường Tăng lấy được kinh. Thật sự lúc này mọi mệt mỏi, nhưng phải cố lần nữa để lấy lòng đại ca:

- Đại ca đây rồi lên đeeeeeeeeee anh em oiiiiii....

Có đại ca có khác cả bọn chẳng phải chờ đến lúc em hô, thì đã xông lên gần tới nơi quân và dân Chiến lùn. Em vẫn chạy theo sau để yểm trợ các đại ca. Nhưng tìm đứng sững lại khi thấy một chiếc đèn pha quen thuộc, đó là con xe ps, nhìn kĩ thì người ngồi trên xe không ai khác chính là thăng Minh. Lúc này em không còn một chút nào sợ hãi, Em chạy qua trận chiến của các anh cả, xông đến chỗ thăng Minh, đầu tiên nó ngờ ngờ... sau thì nó ngửi thấy mùi sát khí định quay đầu xe, thì đã quá muộn màng rồi Minh ơi:

- BỐP BỐP...

Một phát vào đầu xe, một phát vào bả vai, nó ngã xuống đất. Em lao đến chỗ nó, cầm tóc sút liên tiếp vào mặt thăng bé. Thì từ đằng xa lão Chiến lùn

thấy đệ cứng đang bị em đánh đập dã man. Lão chạy lại cách khoảng 10 mét.

Thấy mình chuẩn bị đối đầu với kẻ khủng khiếp nhất. Nhớ tới lời anh Thiện dặn trước khi ra trận, em tháo miếng cao su bọc ở đầu chiếc tủyt, đó là một đầu được vót nhọn hoắt, hoá ra đây là thứ vũ khí xết về một mặt nào đó nó còn khủng khiếp hơn dao hay phốt. Thấy không ổn, em liền lao tới chỗ thằng Minh một tay cầm tóc, một tay cầm ngang chiếc tủyt sắt:

- Ông vào đây, nhất thì hôm nay tôi cũng cho thằng đi cùng.

Thấy thằng đệ bị uy hiếp và sợ sệt, máu từ mồm nó chảy ra, lão Chiến thấy chùn chân thì từ đằng sau lưng em...

- BÓP BÓP...em ngã vật ra, đồng thời một cánh tay lực lưỡng khoá chặt lấy cổ em lôi sềnh sệch ra đằng sau...

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Tình Zông* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25

Trong cảnh tượng hỗn loạn đó, người dân ra đứng xem đông như kiến cỏ, những tiếng chửi thề của hai phe cùng những tiếng la hét của người dân khi có một tên nào đó bị chém.

Và em trong lúc đôi co với tên trùm đã không hay biết rằng đằng sau mình xuất hiện một đồng công an đến vây bắt. Sau khi bị một ông đánh ngực vào lưng, em cố quay đầu lại và nhận ra đó là một ông công an. Trong một phút xuất thần em liền dành chút năng lượng cuối cùng vào cổ họng hô to ra phía đằng xa báo cho đồng bọn:

- Anh ơi công anmmmm

Thấy có biến cả bọn cả chạy bán sống bán chết, mỗi đứa một hướng, nháo nhào phi vội lên xe rồi biến mất trong màn đêm. Có tám năm ông công an chạy đến bắt được ba thằng nữa. Và em là thằng bị bắt đầu tiên, vùng vằng trong tay một lão em hăm hực cổ với đập thằng Minh thêm một phát nữa, thì có một ông công an trẻ chạy tới:

- Thằng Nam à, sao mày ngu thế hả, com không ăn muốn ăn c* à, đi về đồn.

Lão đó tên là Bảo, là một người anh họ của em làm công an ở vùng này. Em bị áp giải lên ngồi đằng sau một chiếc xe máy. Vài tên đằng sau cũng dính và đi cùng. Về đến đồn thì em bị nhốt riêng vào một phòng, lúc này chân tay đang run run thì có một ông công an đến đưa cho tờ giấy và cái bút để viết lời khai:

- Tường trình lại vụ việc, khai hết ra, gồm những thằng nào, con nhà ai, ở đâu. Thành khẩn còn tha, không tao cho mày vào trại.

Nói xong lão đi ra, còn em ngồi co ro dưới cái bóng đèn vàng hắt qua hắt lại, cầm bút viết vài dòng khai lan man. Đại ý em cũng chỉ khai rằng có thù với thằng Minh và gặp nó để trả thù. Một lúc sau thì lão quay lại cầm giấy đọc có vẻ không ưng:

- Khai lại cho tao, chỉ rõ từng thằng ra.

- Vâng...

- Mày em thằng Bảo hả.

- Vâng.

- May cho mày tao không nhốt chung cùng bọn kia, không nó tấn cho mày một trận. Đêm nay nằm im ở đây mà viết tường trình lại.

Vậy là lần đầu tiên trong đời bị nhốt vào đồn, ngồi một mình em mới thấy lạc lõng và cô đơn vô cùng. Trong căn phòng chỉ một miếng ván bằng gỗ ở góc tường và bộ bàn ghế em đang ngồi, nhìn xung quanh chả có một miếng đệm nào làm gối cả. Thấy nhớ nhà, nhớ Mẹ, thèm cái cảm giác ngồi cảm một đồng hoa quả ăn và xem ti vi, mà hôm nay còn có phim cuối tuần trên vtv1. Thấy nhớ Lan, không biết giờ này Lan làm gì, Lan hết giận mình chưa hay đang chuẩn bị nói lời chia tay. À còn chiếc điện thoại, may quá lúc mấy ông công an không để ý. Lôi ra nhắn tin cho đại ca báo tình hình, thì ơ mấy có tin nhắn:

- Em xin lỗi đã tát anh. . .anh đang làm gì, bây giờ em nhớ anh lắm.

Cứ ngỡ rằng Lan đang giận mình lắm. Thế mà Lan còn xin lỗi một thằng đệ tiện như mình. Nhất là đang lúc cô đơn thế này, đọc tin nhắn của Lan thấy mát cay cay. Em vội vàng nhắn lại.

- Em à, ngủ chưa, anh mới là người phải xin lỗi em. Anh yêu em lắm.

Sau đó em cầm máy nhắn tiếp cho đại ca:

- Anh à, đang ở đâu, em bị bắt vào đồn rồi, anh em có ai bị sao không.
- Ở Nam à, bọn anh đang trốn dưới nhà bà chị anh. Không đứa nào bị nặng cả, mày khai gì chưa?
- Vâng thế tốt rồi, em không khai gì cả, chỉ viết là có thù oán với thằng Minh thôi, anh yên tâm.
- Uhm được ok, khá lắm, bọn anh trốn một thời gian cho chuyện lắng xuống mới về. Thế nhé có gì báo anh.

Ngồi chờ một lúc chả thấy Lan nhắn trả lời. Nằm trên tấm ván lấy tay kê đầu, nhìn bốn bức tường cô đơn trống trải. Ngẫm đời nhiều khi cũng chỉ là một khoảnh khắc. Nếu lúc đó mình nhờ tay giết một thằng, thì giờ này chắc ngồi nhà đá chứ không phải nằm ở đây. Nhưng cũng há hê lắm, trả thù được thằng Minh rồi. Còn Lan, chỉ cần hai đứa yêu nhau, mình sẽ đấu tranh tới cùng dù cho ông Nghĩa có cấm đi chăng nữa, chỉ cần bảo Lan đẻ ra một đứa bé thể là xong. Mà còn Mẹ, giờ này Mẹ ở đâu, mau về với con đi, đưa tiền cho con xây nhà, con sẽ cưới Lan... Khò...khò ... khò...

6h30'

Ánh nắng mặt trời xuyên qua khe cửa rọi vào mặt, em tỉnh dậy lấy tay dụi dụi mắt, cũng vừa hay nghe thấy bước chân có người đi tới và mở cửa:

- Dậy chưa thằng kia.
- Anh Báo à.
- Uh, khai xong chưa?
- Xong rồi ạ, em để trên mặt bàn.
- Uh thôi đứng dậy đi về đi, ông già vừa viết giấy bảo lãnh cho mày rồi.

Đi ra thấy bố đang ngồi ở phòng tiếp khách, có vẻ đang cười nói chuyện xã giao với mấy lão công an. Đi lại em chào mấy ông ý rồi cùng bố đi về. Đến nhà bố nháy vào phòng trong, nhìn gương mặt Bố buồn bã bố nói:

- Mẹ đang như thế mà con chả biết thương Bố Mẹ gì cả.
- Con xin lỗi, giờ Mẹ thế nào rồi ạ.
- Bây giờ con phải xác định nhà mình sẽ không còn như xưa, Bố đang nhờ mấy người chạy tiền cho Mẹ ra.
- Có mất nhiều không ạ.
- Con chỉ cần biết là bây giờ mọi thứ phải chi tiêu tiết kiệm vào, đừng có gây chuyện gì nữa. Thôi cầm cặp sách mà lên trường đi, giờ bố cũng sang nhà thằng kia nói chuyện.

Em cầm cặp sách đi lên trường, vừa lên đến nơi đã bao đứa đứng nhìn bàn tán. Chắc bọn nó cũng biết vụ tối hôm qua. Có vài thằng bình thường chả thấy nói chuyện, bỗng dưng lao đến hỏi thăm như thế thân quen lắm. Em cũng chả thêm để ý, uh à vài câu cho qua chuyện rồi té vào lớp. Mấy thằng bạn vừa nhìn thấy em cũng nhanh chóng đến hỏi thăm... Ngồi vật vờ đến tiết hai thì có người mang thư của Lan tới:

- " Anh à, anh sao rồi, tối qua chú Nghĩa thu điện thoại của em. Sáng nay lên lớp em mới biết chuyện của anh. Anh có bị làm sao không, mà bây giờ chú Nghĩa không thích anh nữa. Chú bảo cô giáo và thằng Vượng (con chú) theo dõi em ở trên trường."

Em viết thư nhờ thằng Thành mang sang đưa lại.

" Anh không sao, vậy tối nay anh 11h đêm em ra ngoài lan can nhé"

" 12h đi anh, anh đi cẩn thận nhé, gặp lại anh sau, em yêu anh."

Tan học em cố gắng chạy nhanh ra gần lớp nằng để mong nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc cho đỡ nhớ. Ngó nghiêng mãi mà chả thấy đâu, hỏi thằng bạn Lan nhà cũng gần đó thì nó bảo:

- Có thằng em trai Lan đến đưa Lan về rồi anh ạ.

Úc tạn cổ máu cơn đồ nổi lên chả nhẽ lại đồn theo gã cho nó một trận. Nhưng em kịp tỉnh tâm lại bảo thằng ku vừa hỏi:

- Ở anh cảm ơn, mà mày về bảo lại nó liệu hồn nhé, cứ bảo anh Nam đệ anh Kiên phóng "hỏi thăm".

Xuống cổng trường đi cùng thằng Thành về thì nó kể chuyện:

- Vụ hôm qua kinh đấy, tao nghe nói bọn đệ Chiến lùn mấy thằng vào viện. Hồi một ông xóm tao thấy bảo Lão ý đang định giảng hoà với bọn xóm mày.
- Uh có cái gì đâu, mà đại ca tao cũng trốn rồi.
- Bọn nó bảo xóm mày đánh trận hôm qua đoàn kết lắm, nên bọn kia giờ cũng run rồi. Mày thì bây giờ chắc nhất trường rồi, à có thằng ôn lóp dưới hôm nọ bùng tiền half life, hôm nào lên lóp xử nó hộ tao nhé.
- Uh được rồi, thế còn thằng Minh bọn nó bảo thế nào.
- Thấy bảo sung hết cả mồm lên, lên bệnh viện khám xong lại về nhà, chắc cũng sợ mày rồi.

Về đến gần nhà em mở cửa ra thì thấy trên mặt bàn để tiền và một tờ giấy, cầm lên đọc thì hóa ra đó là thư của bố:

- "Bây giờ Bố mang tiền xuống dưới kia để chạy cho Mẹ, con ở nhà ngoan đừng đi chơi đâu. Việc nhà thằng kia bố sang nói chuyện rồi, tiền bố để đấy con cầm tiêu sái tiết kiệm nhé."

Cầm tiền em đi ra quán điện tử ngồi cả buổi chiều trong đó. 6h thì về, đi đến đầu ngõ nhìn sang sân...nhà ông lợi thì sức nhớ nhà Lan có "vệ sĩ", vội vội vàng vàng ra chợ mua hai quả mướp.

Sau đó em nhắn tin cho đại ca:

- Anh ơi, em được thả ra rồi, ông già em cũng sang nhà thằng Minh nói chuyện. Buổi chiều nay em cũng thấy một thằng đệ Chiến lùn vào xóm mình... nghe dân đồn là bọn nó đang muốn giảng hoà với anh em mình.

- Mày sang nhà bà chị họ anh đi.

Sang đến nơi vừa nhìn thấy anh em mừng vui khôn xiết, em chạy tới hỏi thăm xem anh em có ai bị sao không. Thì tính ra cũng chỉ có vài người bị thương nhẹ, nghe bọn ông ý nói chuyện, có vẻ đại khái cũng đang chuẩn bị nhờ người mang tiền đến đưa cho công an và chờ chuyện lắng xuống là về nhà. Và đúng là bọn kia đang có ý định giảng hòa, có thằng bên đó nhắn tin cho đại ca em xin một buổi hẹn để nói chuyện và phân chia lại khu vực làm ăn.

Ngồi chơi với anh em, mọi người ai cũng khen em "làm tốt lắm", không khai gì cho công an, lại còn giám đốc đầu với Chiến lùn, hơn nữa thấy công an giám hy sinh ở lại để báo cho anh em tẩu thoát. Gần như em đã trở thành một thằng đệ cứng của các anh cả. Được một lúc, thằng thì lăn ra ngủ, thằng thì xem phim, chơi bài. Chờ đến sát giờ hoàng đạo em cũng chào các anh rồi về.

Ngồi ở nhà em căn giờ rồi vào bếp luộc hai quả mướp, đổ ít nước mắm em cho vào túi ni lông. Dù là ban đêm nhưng khi đi gặp Lan vẫn phải ăn mặc lịch sự, vào toilet dấp dấp tí nước lên đầu, mặc chiếc áo phông đen cho dễ hành động, kéo chiếc quần đùi lên cho dễ kéo xuống, rồi em phi đến nhà Lan.

Đến gần nhà một ánh đèn vàng hắt ra từ cửa sổ tầng hai phòng của nàng. Và đúng như tiên đoán, đi gần tới cổng thì con miu gằm gừ, cầm túi ni lông em quẳng luôn hai quả mướp vào trong sân. Vì là một thằng có tay nghề nấu ăn rất khá, nên khi thức ăn vừa được đưa vào sân miu ngửi thấy mùi nồng nàn của nước mắm đã lao vội tới đón một miếng không do dự:

- ROẠT ROẠT....UM UM UM...

Những tiếng cào loạt soạt của móng vuốt nó xuống nền gạch khi cố gỡ quả mướp ra khỏi mồm, kèm theo những tiếng rên rỉ của nó. Thấy có động Lan thò đầu ra cửa sổ và nhìn thấy em, cũng may nhà nàng có cái mái hiên nên không thấy hoàn cảnh miu lúc này..

Giờ tay lên chào nàng, hai đứa khua tay múa chân diễn kịch cảm cho cả phố xem lúc 12h đêm. Sau một hồi xem xét địa hình, như một lính đặc công thực thụ em lao lên bờ tường với tay lên thanh chắn ở lan can, vừa trèo lên em vừa nhìn miu thấy nó đang ôm gốc cây rên rỉ, chắc mai chú Nghĩa phải sắm cho nó bộ răng giả, vì giờ này chắc cả lợi cả răng nó cũng mọc và chuẩn bị rụng hết cả rồi.

Đu lên đến nơi Lan bước ra hai đứa ôm chầm lấy nhau. Nghĩ cũng tội đang hạnh phúc là thế, mọi người vun vén cho hai đứa, vậy mà giờ này phải lên lút nửa đêm đi như ăn cắp ăn trộm để gặp nhau thế này. Lan mặc một chiếc áo phông không cổ mỏng tanh và chiếc quần đùi ngắn. Lúc ôm, em không để ý... cho tới khi Lan kéo tay em vào phòng, ngồi đầu giường hai đứa ôm nhau, vô tình em mới nhận ra hình như Lan không mặc áo con khi tay em lướt qua phần ngực nàng. Mặt em tự dưng đỏ bừng bừng, người nóng ran lên. Hai đứa ôm hôn nhau rồi quẩn quại trên giường một lúc thì Lan nói:

"Anh có muốn chuyện kia không..."

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Tình Zông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

Trong cái màn đêm tĩnh mịch đó, bên ngoài là những tiếng côn trùng gọi bạn tình trong bờ ao sát ngay cạnh ngôi nhà, bên trong em và nàng đang trao cho

nhau những nụ hôn như thể mai là ngày tận cùng trái đất. Đang lên cao trào bỗng không gian như ghệt thở khi Lan vừa nói một câu gì đó, hay em nghe nhầm:

- Em vừa nói gì cơ.

Lúc này dĩ nhiên nàng hơi ngại, nhưng vì đang gần gũi, vì trái tim của cô bé vốn luôn yếu ớt khi yêu một chàng trai. Để cho chắc Lan hỏi lại:

- Anh sẽ yêu em mãi chứ.

- Dĩ nhiên rồi, sao em lại hỏi một câu thừa như vậy.

- Vậy anh...anh... đã từng đòi hỏi em chuyện kia!!!

- Anh xin lỗi, chỉ đơn giản vì anh quá yêu em, anh sẽ lấy em...

Nghe xong những câu nói đó, Lan dụi dụi đầu vào ngực, rồi hôn lên cằm và môi em. Dù yêu nhau trong sáng bên nhau trong tối, em vẫn cảm nhận được khuôn mặt nàng đang nóng bừng bừng khi em áp đôi tay lên má Lan, rồi nàng thẹn nói:

- Vậy hôm nay em sẽ là "của anh".

Đấy, từ hôm nọ luôn có phải xong rồi không, thế mà lại còn tát mình, ông mày cáu lên lại éo thèm cho mày chết nhục vì trao trứng ác không thèm ăn bây giờ. Sung sướng là thế thì bỗng dưng đầu óc em chột bàng hoàng nhận ra "phải làm như thế nào, thì cũng biết cái ấy vào cái ấy, nhưng mà cảm thấy sợ",. Cô nhớ lại cái hình ảnh hôm chơi điện tử đêm em liếc trộm mấy thằng ngồi bên cạnh nó bật phím "con heo", nhưng sau đó thấy nó lấy tay thò vào túi quần day day... ghê quá nên chỉ liếc được có tí, giờ cảm thấy mấy hình ảnh ngắn gửi đó không đủ làm em tự tin, quay sang hỏi Lan

- Em ơi.

- Dạ.

- Em có biết nó như thế nào không...

- Là sao ạ.

- À không ý anh là có sợ nó.. thế nào không...

- Bạn em bảo lần đầu thì đi mua thuốc uống, lần sau thì phải dùng bcs.

Thôi thì méo mó có hơn ko vậy, tuy từ hồi mẫu giáo em đã luôn tự dặn lòng không bao giờ được phép dễ dãi với phụ nữ. Vì có lần con bé hàng xóm chơi trò bố mẹ, nó cầm tờ rym em lên rồi bảo "ngắn quá", tức mình nhớ lời dặn của Mẹ cứ cái gì sung là to lên, em bèn lấy cái then cửa gõ vào tờ rym tuy đau nhưng được cái vào viện chuẩn đoán gãy mấy đốt cơ... nên cong lúm, thành ra về độ "giao lưu cộ sát" cũng chả kém tây là mấy. Trờ lại với hiện tại, thôi thì "cong ăn cong, thẳng ăn thẳng". Em quyết tâm quả này cho "thẳng em" add chức năng nữa, dù ngày mai có phải nhịn ăn sáng để góp tiền cùng Lan mua viên 12 tiếng bỏ vào mồm/lần cũng được.

- Vậy... vậy... anh cởi áo em...nhé.

Lan lấy hai tay che mặt xấu hổ, còn em từ từ vén chiếc áo lên rồi ôm nàng vào lòng. Để tạo sự tự nhiên, em cố gắng hôn lại từ đầu. Được một lúc sau chiếc áo phong tuy không vết bẩn đã được quăng ra góc giường, hai cơ thể áp sát nhau, khó thở thì phải thở gấp, vậy đây đúng là lần đầu tiên của hai đứa, sự ngây ngô về tình dục được thể hiện rõ qua từng cử chỉ, bậ đầu là sờ đây, sướng đầu là thò đến đó. "Bức tường lửa" cuối cùng đã ra đi, cơ thể hai đứa trần trụi quấn lấy nhau, và cuối cùng điều gì đến cũng phải đến khi cây kim tìm đến sợi chỉ, à không khi sợi chỉ tìm đến máy khâu...

##@%*\$+_#.

Không vào, lại lần nữa.... vẫn không vào... Lần mò lọ mọ trong bóng tối em không tìm thấy "gôn" đâu. Năm phút mà sút mãi chả vào gì cả, toàn xà ngang với cột dọc. Thình thoảng lại thấy Lan kêu đau, ần mình lên đầu giường, tự dưng nghĩ mình thật dễ dãi và buông thả em mới bảo Lan:

- Hôm nay... thế thôi nhé.

- Vâng..

Hai đứa lại đi tìm quần áo và mặc vào, gượng quá em đành bảo:

- Anh muốn dành cho ngày cưới...

Thấy có vẻ vừa nói câu hơi ngu ngu em sửa lại:

- Ý anh là khi nào hai đứa chuẩn bị tâm lý... anh sợ em có thai thì...

Rồi nàng thủ thỉ vào tai "em yêu anh". Hai đứa ôm nhau ngủ lúc nào không hay... thì giật mình em tỉnh dậy nhìn đồng hồ đã 2h sáng. Vội vàng em đánh

thức nằng:

- Em à, anh về đây...
- Vâng, anh về cẩn thận nhé, để em mở cửa không con miu nó sủa.
- Không sao, khuya nên chắc nó cũng ngủ rồi, anh về đây.

Từ từ em leo xuống, con miu vẫn nằm im lìm ở góc sân. Vẫy tay em chào Lan rồi bước đi, về đến nhà nằm lên giường, vắt tay lên trán cứ suy nghĩ mãi về việc vừa rồi thôi cũng còn may, trong cái ngu còn có cái thiếu hiểu biết, thích thế thôi chứ chẳng may có dính cái gì thì cũng mệt, nằm một lúc rồi cũng lịm dần vào những giấc mơ có Cha có Mẹ... và có Lan.

9h sáng

- Cốc cốc cốc....Nam ơi.

Mắt nhắm mắt mở dậy mở cửa thì...

- AAAAAAAAAA Mẹ, Mẹ về bao giờ thế.
- Bố vừa xuống đón Mẹ... Con có khỏe không, sao tay chân lại sứt sọ thế này.
- Mẹ đừng khóc, con không sao, Mẹ... sao Mẹ gầy thế.
- Uh thôi đi vào nhà đi con...

Buổi trưa hôm đó sau khi ăn cơm, em và Mẹ ngồi tâm sự, Mẹ kể mấy ngày trong đó cũng không bị sao cả, họ cho Mẹ vào chung một phòng cùng mấy cô có án nhẹ, kể chuyện họ cũng thương và quý Mẹ. Nguồn gốc của sự việc Mẹ sai hay đúng em cũng còn chưa rõ, chỉ biết rằng nghe cách Mẹ nói chuyện có lẽ lần này nhà em sạt nghiệp thật. Phải đi vay tiền rồi chạy các cửa từ ông nhỏ đến ông to mới được ra.

Ngày hôm đó và cả ngày hôm sau em nằm ở nhà với lý do dưỡng bệnh. Đến ngày thứ ba thì nhớ Lan quá mò đến trường. Ngồi trong lớp mà cứ nghĩ mãi về tương lai mình không biết sẽ ra sao. Chờ đến gần tiết 5 mặc cho có người theo dõi Lan, em quyết định phi sang lớp để gặp cô bé. Vừa nhìn thấy nhau đôi mắt Lan đã rung rung như muốn khóc, em lúi lúi ra đằng sau trường và nói chuyện:

- Tại sao mấy hôm nay anh lại không đến trường, anh không biết em nhớ anh đến thế nào à. Anh như một thằng điên ý, muốn em thì đến, không muốn là anh đi mất tích luôn thế à.
- Em nghĩ anh là người như vậy? Mẹ anh vừa mới về, nên mấy ngày nay anh ở nhà với Mẹ. Điện thoại của em bị thu nên anh cũng không biết liên lạc với em thế nào...

Chưa nói hết câu thì thằng con chú Nghĩa ngó đầu ra rồi chuồn mất tích. Lan nhìn thấy sợ quá rồi hôn vội lên môi em và đuổi theo nó. Em định dón theo nhưng chỉ sợ mọi việc lại càng rắc rối. Bước xuống cổng trường rồi em đi về nhà ăn cơm với Mẹ. Đến chiều thì có một cô bé cùng lớp Lan đến đưa một bức thư:

" Anh à, em không thể chịu đựng được nữa, chú Nghĩa mắng anh ghê lắm. Giờ chú còn dọa sẽ đến nhà anh nói chuyện. Chú cảm đoán đủ mọi thứ với em, giờ em không biết phải làm sao nếu chú đến nói chuyện với Mẹ anh...Em yêu anh nhiều lắm nhưng giờ em phải làm thế nào, cả mấy đứa bạn cũng nói anh thế này thế kia. Bây giờ em chẳng biết phải tâm sự với ai, kể với ai, em chẳng phải biết làm gì cả, chỉ biết ngồi trong nhà nhớ anh rồi khóc... Chuyện của mình rồi sẽ ra sao đây, cứ tiếp tục thế này mãi ư..."

Đọc xong bức thư em ức đến tận cổ họng, thằng con nhà ông Nghĩa khôn nạn như thằng bố nó. Không biết đi đâu để tâm sự, em phi sang xóm ngồi chơi cho đến chiều tối về nhà, sau khi ăn cơm xong thì:

8h tối:

- Chào chị.
- Vâng chào anh, anh là...
- Tôi là chú của cháu Lan là bạn của Nam nhà mình.
- Vâng, anh vào đây...
- Thôi tôi cũng chả uống nước gì đâu, tôi đến nói chuyện một chút với chị thôi.
- Có chuyện gì chú cứ nói.
- Không rõ chị có biết không, thằng Nam nhà mình với cháu Lan nhà tôi có chơi với nhau, lúc đầu tôi cũng bảo hai đứa rồi, chơi với nhau thì phải bảo ban nhau học hành, đằng này không biết yêu đương kiểu gì mà giờ con Lan nó học hành chênh mảng. Còn thằng ku kia thì thấy bảo mấy hôm trước nó

vừa đánh nhau như bọn xã hội đen đấy, chơi toàn với bọn vô giáo dục.

- Thôi chết thế để tôi hỏi cháu xem thế nào.

- Vâng lúc nào chị cứ hỏi cháu, còn con Lan tôi vừa cho một trận ở nhà rồi. Tốt nhất là không có bén mảng gì nữa... cho nó học hành.

Nói thật lúc đầu em nghe thấy tiếng khi ông ý đi vào, nhưng cổ tình nấp trong phòng xem ông ý nói gì, lúc đầu thì run run chứ lúc này sau khi nghe cái giọng điệu của ông ý, và cái câu "tôi vừa cho con Lan một trận" em không kìm nén được mới bước ra và cắt ngang lời Mẹ:

- Chú bảo ai vô giáo dục thì cứ nói thẳng ra, còn nói thật chú cũng chả tốt đẹp gì đâu.

- Thế ý Nam là thế nào.

- Thế nào chẳng được, trốn vợ đi lên lút với cô Cấn nhà ông Thiết mà cứ làm như tốt đẹp lắm không bằng.

Mẹ quát - Nam đi vào nhà...

Lúc này em ức đến tận cổ, vừa rom rom nước mắt, bao nhiêu uất ức em gào lên:

- Mẹ chẳng biết gì cả, ông ý đều lắm, ngày xưa thấy nhà mình giàu thì khen con này nọ, giờ nhà mình nghèo rồi, bán hết tất cả mọi thứ rồi, chả còn gì nữa thì ông ý cảm đoán con với Lan.

Mẹ quát - Đừng có hỗn đi vào nhà ngay cho Mẹ...

Lấy tay gạt nước mắt em đi ra ngoài lang thang, mua bao thuốc lúc 8h30" ngồi ngoài bờ sông đến 11h thì hết, điện thoại vứt ở nhà nên chả biết Mẹ có gọi không. Ngồi ở ngoài co do muối đốt sưng hết chân, em mới lững thững đi về nhà gõ cửa. Vừa bước vào nhà thì đã thấy mắt Mẹ sưng húp, hai Mẹ con chả ai nói với ai câu nào, con thì muốn xin lỗi Mẹ, Mẹ thì muốn ôm con vào lòng...

Sáng hôm sau vừa đi đến cổng trường thì nhìn thấy Lan, cả cái thằng oắt con kia đi đằng sau nữa. Muốn chạy lại gần ôm Lan hỏi xem hôm qua chú Nghĩa đánh đau không... Thì vừa quay mặt ra nhìn thấy em Lan đã đã ngoảnh mặt ra chỗ khác như không quen biết. Ước chế em cũng không thèm nhìn rồi cố tình đi nhanh qua mặt.

Ba tiết đầu em lẩn ra ngủ vì tối qua thức khuya... lúc thức dậy thì chẳng buồn nói chuyện với ai, ngồi mấy tiết sau thì toàn bị ghi sổ đầu bài vì tội nhìn ra cửa sổ. Tan học em đi về nhà đã thấy Mẹ bày sẵn mâm cơm toàn thức ăn ngon, ngồi ăn Mẹ chẳng giám gấp lấy một miếng thịt toàn ăn rau. Ăn xong Mẹ định nói điều gì đó nhưng cũng chẳng thành lời, gương mặt Mẹ buồn nên em cũng đủ hiểu lúc này mình phải làm gì.

Hôm sau em cầm chiếc điện thoại Mẹ mua bán đi rồi để tiền vào phòng Mẹ, dù sao cũng chẳng cần liên lạc với ai đó... nữa. Mà sung sướng gì khi cầm con điện thoại gần chục triệu trên tay, oai với ai nữa khi mà đến khi chai nước mắm cũng phải mua loại rẻ hơn.

Những ngày sau đó Mẹ vẫn cố gắng đi làm, nhưng để tiết kiệm hàng ngày không còn tờ mười nghìn ăn sáng trên mặt bàn, thay vào đó là bát cơm khi thì rang khi thì tươi canh chua cho dễ ăn. Những bữa cơm thịt ngày trước giờ đây cũng nhường cho những con cá mắm khô. Thỉnh thoảng Mẹ cũng mua vài lạng thịt ba chỉ cho con ăn, không mấy hôm nay cơm khó nuốt quá con toàn ăn một tí rồi lại chạy biến sang xóm chơi với mấy đại ca.

Còn về Lan em đã có một quyết định:

.....

"Em yêu anh phải không! muốn làm tình với anh không?"

.....

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Tình Zông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

Em yêu anh phải không! muốn làm tình với anh không?"

...Đó là nội dung của một tin nhắn em gửi cho một cô bé lớp dưới...

Dù nhà em bây giờ đã chẳng còn gì, và dù vô tình hay cố ý thì giờ đây em cũng đang kết thân với những thành phần bất hảo trong xã hội. Điều đó lại càng thu hút những đối tượng thích nổi tiếng và chơi bời muốn làm quen.

Trong số đó có Mai Phuong, một cô bé đã để ý đến em từ lâu, là người luôn muốn chiếm lấy trái tim của em và sẵn sàng trao thân cho em bất kì lúc nào. Phuong là một người có học lực trung bình, ngoại hình cũng được vì biết cách ăn mặc nên nhìn cũng xinh. Nói thẳng ra Phuong như một tiểu thư biết cách ăn chơi.

Cô bé đã nhiều lần viết thư bày tỏ tình cảm với em, nhưng vì lúc đó em đang yêu Lan và có cuộc sống đầy đủ nên cũng chẳng thèm để ý tới những món quà đắt tiền cô bé tặng, thành ra Phuong luôn đi bên lề cuộc sống em lúc trước.

Nhưng giờ đây vì hoàn cảnh gia đình thay đổi, các khoản chi tiêu của em giờ đây rất hạn hẹp, dù thương Mẹ nhưng em vẫn cảm thấy khó chịu vô cùng. Nên em thấy Phuong là đối tượng thích hợp nhất để chu cấp cho em lúc này. Nhưng lý do hoàn hảo nhất đó chính là vì Lan, em căm thù cái cảm giác lúc Lan quay mặt đi coi như không quen biết, em ghét cay ghét đắng cái gia đình nhà ông Nghĩa, tại sao những con người đó lại có thể thay đổi nhanh như vậy và tại sao những lúc khó khăn nhất của cuộc đời Lan lại ngoảnh mặt với em? tại sao vậy??? Mà thôi em cũng chẳng cần biết, em sẽ cho Lan thấy thiếu Lan em vẫn sống tốt, không có Lan em cũng có đầy người con gái khác để yêu.

Sau khi cầm con 110i nhắn cho Phuong mẫu tin đó, được 20 phút sau cô bé nhắn lại:

- "Sao anh lại nói như vậy, em yêu anh, em sẵn sàng làm bất kì điều gì cho anh vui, nhưng xin anh đừng coi em như đứa con gái chơi bời"

- "Nói chung em có yêu anh không? "

- "Em rất yêu anh, chẳng nhẽ từ bấy lâu nay anh không biết điều đó sao, mỗi ngày nhìn thấy anh trên trường em rất vui, nhưng không không khỏi chạnh lòng khi thấy anh đi cùng Lan"

- "Anh và Lan chia tay rồi, nếu yêu anh thì sáng mai qua nhà đón anh đi học, thế nhé anh ngủ đây"

- "Vâng chúc anh ngủ ngon, em yêu anh nhiều lắm"

6h30 sáng

Vừa bước chân ra khỏi cửa đã thấy Phuong chờ sẵn đầu ngõ, hai đứa phóng lên tới trường, vừa bước vào cổng thì một lần nữa mọi ánh mắt đổ dồn vào. Và điều gì đến cũng phải đến lúc tan học bước xuống cổng trường tình cờ Lan nhìn thấy em đang khoác tay Phuong đi về. Lan sững sờ và chạy vội lên xe thẳng bạn gần nhà và đi về trong sự hân hoan của đám bạn đến gần em chúc mừng có bồ mới.

Về gần nhà, em đưa Phuong vào trong xóm giới thiệu với các đại ca, mấy ông thủ thi vào tai em:

- "Ngon đây thằng em"

- "xếp hình chưa chưa kù"

Tuy cũng chẳng thiết tha gì nhưng em cũng phải đáp lại vài câu:

- "Chuyện nhỏ ấy mà anh "

- "Nó chiều em hơn chiều bố "

Sĩ diện với xã hội về cái thành tích trả thù được thằng Minh, về việc vừa bỏ em Lan đã có em Phuong. Thì khi về đến nhà em lại đối diện với sự thật, vài đồ vật có giá trị ngày xưa ở góc nhà cũng đã không còn, ngồi ăn cơm với Mẹ thì và vội mấy miếng rồi lại nhắn tin cho em Phuong đến đón đi chơi:

- " Phuong à, ăn chưa ra ngay đầu ngõ nhà anh nhé "

Được cái con bé vì quá yêu nên em gọi cái là đã có ngay trước mặt. Đi ra khỏi cửa em và Phuong phóng vút đi để lại Mẹ và bát cơm ăn dở. Hai đứa đi lên đồi ngồi chơi hôn hít rồi sờ soạng, em cũng chẳng thêm để ý tới cảm xúc của Phuong cứ thế vồ vập rồi cởi hết quần áo của Phuong ra, lúc đầu Phuong tỏ ý không muốn nhưng vì sợ phật lòng em đành nằm im cho em làm mọi thứ.

- Anh có thật sự yêu em không?

- Nếu không anh đi đến đây làm gì.

Vừa nói những lời ngon ngọt em vừa làm điều đó, thì bỗng dưng Phuong kêu đau, rồi nước mắt ở khóe mi... rơi ra một chiếc lá khô rồi thấm vào nền đất. Lúc này em vô tình nhận ra rằng em là người đầu tiên của cô bé. Cứ ngỡ rằng với những bộ quần áo đắt tiền và mọi thứ đầy đủ Phuong đã là một cô gái chơi bời, nào ngờ... chiếc lá khô rơi xuống cạnh gốc cây đó là để nhận giọt nước mắt của Phuong trong một buổi chiều làm người " đàn bà".

Bỗng một cảm giác gì đó khi em so sánh giữa cảm xúc của Lan và Phuong lúc này. Hai người đều hy sinh cho em một chữ "trinh" nhưng em yêu ai và ai là người yêu em?. Em bưng tỉnh rồi đỡ Phuong ngồi dậy:

- Anh xin lỗi, lẽ ra anh không nên làm như vậy.

Thấy khuôn mặt em buồn bã Phuong ôm em và nói:

- Không! em hiểu anh mà, anh đừng nói gì nữa, em hiểu những gì anh đang nghĩ... vì em yêu anh.

Hai đứa đứng dậy rồi đi ra cổng trường tụ tập cùng đám bạn. Hôm đó sau khi Phương ra về, em ngồi ở nhà viết cho Lan một bức thư:

" Em! Anh xin lỗi em, lúc này anh thấy nhớ em hơn bao giờ hết. Anh không biết phải nói những gì cho em hiểu, anh yêu em nhưng tại sao em lại ngoảnh mặt với anh, tại sao lúc anh cần em nhất em lại thờ ơ với anh như vậy. Sao em không còn gửi cho anh những bức thư đó nữa, tại sao hai đứa mình lại như thế này, tại sao vậy em? "

Viết thư xong em gấp gọn rồi để vào chiếc cặp sách rồi nhắn cho Phương tin:

- Sáng mai em không cần đến đón anh nữa, nhà anh vừa có chuyện nên anh đang phải suy nghĩ nhiều thứ, chuyện giữa anh và em... hãy cho anh thời gian.

- Em biết chuyện nhà anh và em cũng hiểu những gì anh đang nghĩ lúc này, em có thể đã quá dễ dãi với anh nhưng anh nên biết đó là vì em yêu anh, em sẽ đợi anh.

Sáng hôm sau lên lớp em nhờ Thành chuyển cho Lan bức thư, tiết thứ nhất, tiết thứ 2... tiết 4 rồi tiết 5 vẫn không thấy thư hồi âm của Lan.

Ngày thứ nhất...

Ngày thứ hai.....

ngày thứ ba.....

2h chiều nằm ở nhà vẽ nốt tên hai đứa vào bức tranh Lan tặng ngày trước, thì chuông điện thoại reo:

- A lô, Nam à tao thấy Lan đang online quán nét gần trường.

- OK cảm ơn mày nhé.

Vội vội vàng vàng em phi ra quán nét gần nhà vào yahoo:

- BUZZ!

- Em à, anh đây, sao em không trả lời thư anh.

- Em đang làm gì thế nhảy au à, anh lên trường nhảy au với em nhé.

- Em à, trả lời anh đi.

- BUZZ!

- Anh biết em đang online mà trả lời anh đi.

- Hôm nay anh vừa điền nốt tên hai đứa vào bức hình em tặng anh rồi...

- BUZZ!

- BUZZ!

- Anh xin em đừng im lặng, nói với anh một câu thôi...

is typing...

is typing.....

+ Minh chia tay anh nhé.

- Sao cơ, tại sao phải chia tay.

- BUZZ!

- Tại sao hả em, sao lại phải như thế?

- À anh biết rồi, tại em hiểu nhầm anh và Phương, thật ra không có gì hết.

is typing...

+ Vì em hết yêu anh rồi.

- Không phải, em nói dối anh không tin đâu...

- Em ơi...

- Lan... trả lời anh đi.

.....

.....

Đau đớn, tuyệt vọng em như một thằng điên, giằng giữ lao về nhà rồi gục mặt vào gối cắn môi rồi khóc oà ra một cách ngon lành. Dù việc này như đã được báo trước nhưng thật khó để chấp nhận điều đó, em không tin vào những gì vừa xảy ra. Đau đớn bao nhiêu em hận bản thân mình bấy nhiêu, tại sao em phải làm vậy nhỉ? Em chưa từng nghĩ chia tay với Lan lại khó khăn thế này, tim em bóp ghệt lại, rất khó thở. Khóc một lúc em gạt nước mắt đi, vào nhà vệ sinh lau lại mặt mũi, cố lấy lại bình tĩnh em phi đến trước cổng nhà Lan rồi gọi:

- Lan ơi, Lan ơi... em ra đây đi...

Thằng cu con ông Nghĩa bước ra:

- Chị ý không có nhà anh ạ.

- Có mà, anh thấy xe đạp dựng kia mà, cho anh gặp chị Lan một chút thôi, một tí thôi nhé...

Tiếng ông Nghĩa từ trong nhà vọng ra:

- Mày đi về đi, Lan nó không thời gian để tiếp mày, đi đi... về đi cho nó còn học bài.

- Chú ơi cho cháu gặp Lan một chút thôi, một chút thôi... Lan ơiiiii!..

Lúc này ông Nghĩa bước ra chỉ vào mặt em:

- Tốt nhất là mày về ngay không tao báo công an xích mày lại bây giờ, để cho cháu tao còn học...

- Cháu xin chú, cháu biết cháu sai rồi, chú cho cháu gặp Lan một chút thôi, mà một tí thôi rồi cháu về... Vượng ơi (con chú Nghĩa) mở cổng cho anh, anh gặp chị ý một tí thôi... đi...

- Không có gặp gỡ gì hết, đi về đi... thằng kia cấm mở cửa cho nó.

- Cũng được, vậy cháu ngồi ở đây chờ đến lúc nào Lan đi ra ngoài.

- Mặc xác mày, tao không quan tâm.

Ông Nghĩa đi vào trong nhà:

- Con này ngồi bệt xuống đấy làm gì, đi lên gác, khóc cái gì, việc gì mà tổn nước mắt với cái loại vô giáo dục như nó.

Em cố phi tới gần cánh cổng để nhìn thấy Lan, một hình ảnh ngán ngùi khi Lan lấy tay gạt nước mắt bước lên gác...

- Lan ơi anh yêu em, anh yêu em mà... em ra đây đi...

Bất chợt Lan vội chạy ra cánh cổng sát gần em, vừa khóc vừa nói:

- Anh về đi, em xin anh về đi, mình nói chuyện sau.

Từ bên trong ông Nghĩa lao ra cầm một cái que nhỏ, tiến gần tới cửa ông vừa cầm tay Lan lôi vào... vừa vụt vào người Lan:

- Con này đi vào nhà, thằng chó kia có để cho chú cháu tao sống yên ổn không hả.

Mắm môi mắm lợi, nước mắt trào ra em hét vào mặt ông Nghĩa:

- Chú đừng có đánh Lan như thế... cháu về được chưa, đừng có đánh Lan... Lan mà thế nào cháu thề đốt cả nhà chú đấy.

Cánh cửa nhà bên trong đóng rầm lại, cay đắng uất hận em nhìn vào ngôi nhà, thấy tất cả mọi thứ im lìm... từ từ em lặng lẽ đi ra về.

Buổi tối em nằm trơ lì trên giường, đến bữa cơm chẳng thèm ra ăn, Mẹ mới vào nói chuyện. Lúc đầu em nói vài câu, sau đó em tỏ ra bức tức không thèm ăn cơm.

Nằm cả buổi tối bỗng dưng em giận Mẹ vì đã xảy ra chuyện đó, nhưng rồi nhớ lại những lúc Mẹ khóc, em lại chuyển sang giận Bố. Bố làm hậu cần trong quân đội, nhưng vì quá liêm khiết chẳng kiếm được nhiều tiền về cho gia đình, tính thì gia trưởng, suốt ngày chỉ có đàng với đàng, trong khi những thằng cấp dưới thì thi nhau mua đất xây nhà. Cứ mãi mê với những suy nghĩ đó em ngủ lúc nào không hay cho đến sáng hôm sau lên trường.

Vừa vào lớp thì thầy chủ nhiệm gọi ra:

- Đi lên đây với thầy....

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Tình Zông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28

- Em biết chú Nghĩa phụ huynh của bé Lan học lớp dưới chứ?

- Vâng có chuyện gì vậy ạ.

- Hôm qua chú ý có gọi điện cho Thầy nói về việc của Lan và em... Thầy cũng nghe các bạn kể và biết rõ sự tình rồi, thôi bây giờ nghe thầy, trong thời gian này hai đứa đừng gặp nhau nữa. Cho bạn ý học sau này ra trường thì tính sau.

- Em cũng có làm khó gì ông Nghĩa đâu, em và Lan có tình cảm với nhau từ lâu rồi, trong trường chắc ai cũng biết, chỉ có điều Thầy thấy đấy giờ em như vậy... nên chú Nghĩa mới cấm đoán, em cũng chỉ muốn gặp Lan nói chuyện một lần thôi...

- Thầy biết rồi, Thầy hiểu nhưng giờ mọi thứ đang như vậy để sau này hai đứa trưởng thành rồi tính sau.

- Em muốn gặp Lan một lần thôi.

- Sao Nam khó bảo thế nhỉ, giờ người ta viết đơn lên phường báo rằng em đe dọa nhà người ta, rồi sự việc lên trường em bị đuổi học thì làm thế nào, còn mấy tuần nữa à ra trường sao không cố nhẫn nhịn đi có phải tốt hơn không.

- Thầy cứ kệ em ạ, đuổi học cũng được em phải gặp Lan bằng được thì thôi.

Nói xong câu đó em đi vào lớp học tiếp, Thầy chủ nhiệm vì còn trẻ nên cũng hiểu tâm lý học sinh, đặc biệt trong lớp có lẽ ông ý quý em nhất, tuy nghịch ngợm nhưng lại có những ấn tượng sâu sắc về em. Và nhất có lần thầy đi chơi với bạn gái bị một bọn vớ vẩn nó trêu chọc, Thầy gọi điện và em đến giải quyết êm đẹp nên Thầy cũng vừa quý vừa nể em. Và cho đến khi em đi học về đến buổi chiều đang ngồi chơi bên xóm thì Thầy có điện:

- Alo! Nam à.

- Vâng em đây ạ.

- Uh vừa rồi thầy có qua nhà chú Nghĩa, Thầy cũng có nói việc của em cho chú ý nghe. Thầy có bảo "Thôi thì bây giờ bọn trẻ nó đã như vậy rồi, học sinh của em cũng sắp ra trường rồi đi học ở xa, thì mong cô chú tạo điện kiện cho em ý gặp cháu nhà mình. Tuổi trẻ thì thôi cũng có lúc nóng nảy, anh cho hai đứa gặp nhau một lần, cho bọn nó nói chuyện rõ ràng giải quyết những mâu thuẫn về vấn đề tình cảm, cho nó xong để còn tập chung vào học hành"

- Thế ông ý bảo sao ạ?

- Đầu tiên cũng có vẻ khó chịu, sau Thầy cũng phải xin mãi cuối cùng ông ý đưa cho Lan cái điện thoại bảo " mau mà giải quyết với nó đi ". Đấy thế nên là em đừng có làm điều gì nó quá nhé.

- Vâng ạ, vâng vâng thế em cảm ơn Thầy nhé, Thầy đang ở đâu thế.

- Uhm không có gì, Thầy đang trên trường làm mấy việc, thôi em đi nghỉ đi nhé, mà nhớ nghe Thầy đừng có gây chuyện gì nữa nhé.

- Vâng vâng thế em cảm ơn Thầy, em chào Thầy.

Mừng mừng tui tui em cầm điện thoại lên nhắn tin cho Lan:

- Em à, chú Nghĩa vừa đưa điện thoại cho em phải không, mình gặp nhau nhé.

Tin nhắn được gửi đi lúc 14h nhưng phải đến 16h hơn Lan mới nhắn lại:

- Em đang ở quán nước gần cổng trường anh lên đây đi.

Em chào mấy đại ca rồi lao vội về nhà, phi xe lên gần đến cổng trường thì bỗng dừng Phương từ đâu phi tới:

- Anh Nam, anh đi đâu mà mấy hôm nay em nhắn tin anh không trả lời em

Vừa nói Phương vừa lao vào cầm tay em lôi đi;

- Đi, đi ra đây em cho anh xem cái này hay lắm..

Em chưa kịp nói điều gì thì trong một quán nước, Lan đi ra rồi quay mặt sang chỗ khác lên xe đạp đi về. Em vội gạt tay Phương ra và chạy lại tới chỗ Lan chặn lấy đầu xe thì đã thấy đôi mắt Lan đỏ hoe, gương mặt đầy ảm ức:

- Anh bỏ tay ra đi.

- Không phải như em nghĩ đâu, anh lên đây là để gặp em mà.

- Bỏ ra, để em còn đi về.

- Anh xin em đấy, chỉ là hiểu nhầm thôi mà...

Mặt Lan uất ức rồi quát:

- BỎ RA!

Em vừa sợ vừa xấu hổ với những người đứng xung quanh đang nhìn về hai đứa, trong đó có cả Phương mặt đang thẫn thờ. Bực mình vì Lan chưa hiểu rõ sự việc đã quát với em như vậy, và một chút bất cần em mới nói lại:

- Em nghĩ sao cũng được, nhưng anh cần một lần gặp nói chuyện cuối cùng để giải quyết việc này.

Thấy mặt em có vẻ nghiêm túc Lan cũng nhẹ giọng và nói lại với vẻ bất cần:

- Vậy được, 8h tối hôm nay anh ra đầu góc chợ gần trường.

Em buông tay ra khỏi đầu xe rồi nhìn Lan đi về, định nói một câu gì đó quen thuộc mà không thành lời, miệng cứ ậm ừ "anh.. anh... yêu em...".

Quay lại em đã thấy những giọt nước mắt rơi trên khuôn mặt Phương, cũng định nói điều gì đó với Phương, nhưng cô bé đã vội chạy lại tới chiếc xe mở cốp ra, ánh mắt đầy vẻ oán hận Phương cầm một hộp quà vứt xuống cái rãnh nước gần đó, rồi lên xe phóng vút đi. Còn em lẳng lặng ra về một mình trong sự tò mò và những lời xì xào bàn tán của mọi người đứng gần đó.

Đi về đến nhà em nằm vật vờ như chờ chết:

19h15"

Thấy trời có vài con gió lạ, sợ sẽ có mưa nên em đi lên luôn gần đến nơi hẹn. Ở đây là một góc chợ tạm của người dân, nên đến tối mọi người đã đóng cửa và thu dọn đồ đạc. Em đứng co do dưới mái hiên của một cửa hàng bán hoa quả đã đóng cửa. Đi ra đi vào ngóng xem Lan đã tới chưa, đột tới gần nữa bao thuốc thì có vài giọt mưa lưa thưa rơi xuống. Từ đằng xa em nhìn thấy có hai người con gái đang đạp xe, tới gần thì đó là Lan và một người bạn. Lan bảo người kia đạp xe ra chỗ khác rồi cầm ô chạy tới gần mái hiên nơi em đứng..

- Anh đến lâu chưa.

- Uh anh vừa mới đến thôi...

... lặng im....

....rồi im lặng.....

5 phút.....

..... rồi 10 phút....

Mỗi người tựa vào một góc cách xa nhau đứng nhìn những giọt mưa rơi ngày càng mau. Nghoảnh mặt lại hai đứa cùng hỏi một lúc:

+ Anh/em ăn cơm chưa.

Câu hỏi quen thuộc của hai đứa như phá vỡ một bầu không khí nặng nề, thấy Lan hỏi vậy nên em nói tiếp:

- Anh vừa ăn rồi... Em có thể tha thứ cho anh không.

.....

- Mình nên chia tay anh à.

- Tại sao?. Chắc em hiểu nhầm chuyện anh với Phương rồi.

- Em không nghĩ vậy, ngày trước dù anh có đi cùng với bao người con gái khác em cũng không để ý, nhưng giờ đây con người anh đã thay đổi rồi.

- Vậy được anh hiểu rồi, đúng vậy đây nhà anh đã không còn gì..

- Anh biết em không có ý nói vậy mà. Chủ nghĩa và mọi người suốt ngày mắng anh, em sống trong ngôi nhà đó chỉ để nghe mọi người nói về anh. Bao lần rồi em chỉ biết chui lên phòng rồi khóc. Mình chia tay thì hơn, cuộc sống của anh và em giờ đây đã khác nhau.

Từ ở nhà em đã chuẩn bị tâm lý để đối phó với câu nói này, nào thì lao vào ôm và hôn Lan để mong cảm xúc lấn át lý trí của Lan. Nhưng sau khi nghe những câu nói của Lan bỗng dưng em cảm thấy mệt mỏi khi cứ phải cố giành giật một điều gì đó là không còn thuộc về mình. Có lẽ chia tay cũng tốt, Lan sẽ tập chung vào học hành hơn, Lan không còn mang tiếng với xã hội khi yêu một người như em.

Từ từ em bước tới gần Lan rồi ôm cô bé vào lòng thật chặt, đôi tay Lan khẽ hờ hờ nắm lấy bờ vai em. Giờ đây hơi ấm từ hai cơ thể...nhưng trong đó có cả sự lạnh lùng của hai trái tim.. Có lẽ em phải buông tay ra thôi:

- Bức tranh anh đã điền tên hai đứa vào rồi, em cầm lấy đi... Vậy mình chia tay. Chúc em hạnh phúc...

Lan bật khóc, một tay che lấy miệng giữ lấy từng tiếng nấc nghẹn đắng trong cổ họng, một tay đưa em chiếc ô:

- Anh cầm đi, che lên không mưa... anh lại ôm

Em quay mặt và bước đi mặc cho Lan buông chiếc ô rồi ngồi sụp xuống ôm mặt khóc. Mãi hiên ngày xưa nơi hai đứa đã trao cho nhau những nụ hôn đầu, giờ đây một lần nữa nó lại chứng kiến sự kết thúc của hai đứa. Trời mưa mỗi lúc một to hơn, những hạt mưa như tát vào mặt em lúc này, như trừng phạt sự ngu ngốc của em đã làm mất đi một người con gái mà em đã yêu thương.

Một lần nữa em lại đi dưới cơn mưa, nhưng giờ đây đã không còn ai đi bên cạnh nữa rồi. Sẽ không còn vòng tay của ai đó sưởi ấm cho mình đỡ lạnh, giờ đây có lẽ phải tự xoa tay cho bớt lạnh thôi. Có lẽ Lan đang nhìn em bước đi, có lẽ Lan đang khóc... Không sao những giọt mưa sẽ làm tan dần những giọt nước mắt đó. Từ từ hai đứa sẽ quên được nhau thôi.

Những ngày sau đó em sống trong vô vọng và chán nản, thường hay cáu bẳn với Mẹ nhưng rồi nghĩ lại thấy thương Mẹ nhất, suy cho cùng Mẹ mới là người Phụ Nữ mà mình yêu quý nhất. Về Phương cũng không thấy cô bé đó nhắn tin, em cũng chẳng hỏi han vì mình có yêu người ta đâu, có liên lạc lại cũng chỉ làm Phương thêm đau khổ.

Những thời gian sau em và Lan không còn gặp nhau, thỉnh thoảng vẫn chạm mặt nhau ở trường nhưng không còn là những nụ cười và cái ánh mắt nhìn triu mến thay vào đó là sự lạnh nhạt đến ngé người của cả hai như thể chứng minh "mình cứng cỏi hơn".

Và nếu chỉ đơn giản như thế thì cũng tốt thôi, nhưng sự nhớ nhung là không thể không xảy ra, em biết Lan vẫn thường xuyên khóc một mình khi đêm về, rồi có khi nhìn thấy em ở đâu đó khi đang ngồi nói chuyện với đứa bạn hay vô tình gặp trên đường.

Cũng đã có lần Lan gọi điện và kêu nhớ em khi cái "tôi" trong người quá lớn cũng sẽ tan ra bởi sự nhớ nhung, vì đôi khi chỉ cần nghe được giọng nói của nhau cũng đã cảm thấy ấm áp hơn. Em biết nhưng sẽ không thay đổi đâu, vì mọi chuyện dù sao cũng đã được một thời gian rồi, cả hai đã dần quen với sự thiếu vắng nhau, không sao mà rồi sẽ qua thôi dù đôi lúc trái tim lại co thắt lại khi nhìn thấy người này người kia đi cùng nhau, hay nhìn thấy những nơi có kỷ niệm của hai đứa, và cả những cơn mưa!

Đọc xong bạn hãy dành vài phút... rồi đọc sang phần mới nhé./

Phần III.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Tình Zông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29

Thời gian thấm thoát trôi đi, em cũng đã ra trường và để lại một cô bé ngày nào giờ đây đã trưởng thành qua một mốt tình đầy máu và nước mắt. Thời gian này vì là một thằng học dốt nên chẳng dám thi trường nào các bác ạ. Còn về nhà em thì kinh tế cũng đã hồi phục, hàng hóa đã bắt đầu bán chạy hơn, chẳng mấy chốc nhà đã là một đại lý cung cấp một mặt hàng hot mà ngày nào người ta cũng phải dùng. Đó là giấy, không phải là giấy vệ sinh, mà là

giấy từ A1 đến A4 A5, mở rộng ra đó là cả một đại lý văn phòng phẩm.

Cũng chính từ nhu cầu của khách hàng nên Mẹ có mua một cái com pu tơ về, phần để em ngồi chơi điện tử giết thời gian, phần để phục vụ công việc. Những ngày tháng này em đã bắt đầu làm quen với khái niệm diễn đàn, vì thế những forum nổi tiếng trong thế giới mạng chẳng mấy chốc đã biết đến tên tuổi của em dưới chức danh member.

Thấy các thanh niên dạo này có vẻ thích up ảnh lên với các tư thế phòng mồm tròn má và nhận mọi gạch đá từ phía các thành viên, nên em cũng a dua @ làm vài kiểu đao kiếm lên cho nó nể. Thấy những bức hình của một chàng trai lạ lùng đến từ miền đất hứa với vẻ đẹp kiêu sa cá chày, nên các nữ sinh thích lắm thì nhau vào comment:

"Làm ơn cho cái size nhỏ giùm cái bạn ơi"

Và đúng là như cá gặp muối, hổ gặp suối. Vào lúc em đang chìm trong thế giới ảo thì một sự kiện nổ ra khiến cho các thanh niên thi nhau đua vào, đó là 360 độ. Được cái suốt ngày ngồi không nên em chăm chút cho cái blog em lắm, thỉnh thoảng còn viết những tâm sự của mình lên đó, rồi viết cả câu chuyện mới tình đầu. Thấy giọng văn trong sáng và ngây ngô như một đứa trẻ nên các bạn nữ thích lắm, chẳng mấy chốc hai từ "hot blog" đã được các bạn biết tới.

Còn về phần xã hội thâm, từ cái ngày gia nhập bang hội của các đại ca nên cơ thể em đã cứng cáp hơn hẳn. Giờ đây em đã là một chàng trai cơ bắp của thế kỉ 20, nên đi đến đâu thấy chuyện bất bình là em đứng ra giải quyết êm đẹp.

Vài lần đi mua xôi ăn sáng thấy mấy thằng cấp 2 trần lột sữa của mấy em nhỏ cấp 1, bực mình vì cái thói côn đồ lộ hành của chúng nó giám bắt chước em ngày xưa. Em mới ra tay cho bọn kia một trận, thế là từ đó em là thần tượng của mấy thằng ku cấp 1, nên cứ gặp em ở đâu là:

- Chúng em chào sư phụ ạ.
- Ở sư phụ chào chúng em, đi học ngoan nhé nghe lời bố mẹ đấy.
- Vâng sư phụ uống sữa với em đi.
- Ở sao còn có nửa hộp thôi à, thôi đưa đây sư phụ xin, cả mấy cái kẹo mút kia nữa ăn làm gì hại ruột, đưa đây sư phụ nộp vào kho bạc nhé.
- Dạ vâng ạ.

Thế là từ đó có vài lần gặp phụ huynh mấy thằng ku đó đèo trên đường, bọn nó lại vẫy tay chào rồi khoe với Ba/Mẹ:

"Sư phụ con kia, sư phụ làm ở kho bạc đó"

Còn vài lần đi ăn kem ốc quế gặp mấy thằng ku cấp 2, vừa thấy em bọn nó chạy bạn sống bán chết, em dõn theo:

- Chúng mày chạy đi đâu thế.
- Dạ em đi tìm chỗ tè ạ.
- Ở đi đi rồi vào trường học, nghe lời thầy cô nhớ chưa, tuổi bọn mày là để nhiễm thói hư tật xấu lắm đấy.
- Dạ vâng em xin nghe lời đại ca.
- Uhm có điều thuốc nào không cho đại ca điếu.
- Dạ đây ạ.
- Đưa nốt mấy gói bimbim đây, đi học ai cho mang quà vặt vào lớp hả, đưa đây.
- Dạ hixxx đây ạ.

Chẳng mấy chốc em đã là một ông trùm thực thụ trong giới giang hồ các cấp tiểu và trung học. Định mở rộng phạm vi địa bàn sang trường mầm non hoa hồng bên cạnh nhưng thôi, bọn này nhận thức chưa đầy đủ, phụ huynh nó mà kéo đến nhà đòi sửa cô gái hà lan thì em chết nhục.

Những ngày tháng sống thanh bình yên ổn, trong đầu không còn suy nghĩ chuyện tình cảm lòng bằng nhẹ nhàng. Chuyện về các đại ca trong xóm cũng không có gì mới mẻ, thấy em suốt ngày lông bông đi chán kẹo mút Mẹ mới cấp vốn cho 40tr mở một cửa hàng điện thoại nhỏ trong ngõ.

Những ngày đầu chăm chỉ lắm, với tư cách "ông chủ nhỏ" và với cái đầu nhạy bén về thương mại cũng như tình hình xã hội bên i rắc, và để thu hút đầy đủ các thành phần trong xã hội phải chạy đến mua hàng. Nên em chạy ngược chạy xuôi đi kiếm các mặt hàng về bán. Khi thì những vỏ điện thoại lấp lánh in hình thủ thủy mặt trăng cho các cháu nhỏ, khi thì những miếng dán in hình chiếc đàn bầu cho các cụ già. Nên chẳng mấy chốc cơ nghiệp cũng vì thế mà tan tành. Hixx thật ra không phải lỗi tại em tại mấy bọn thanh niên thì đưa nào cũng quen, nên toàn mua thẻ điện thoại chịu thôi.

Nhưng đúng là ở hiền gặp lành các bác ạ, trong cái ngu lại có cái may, vì trước em có nhập một lô con 110i về với giá bèo, trong lúc "công ty" đang bên bờ vực phá sản thì may mắn thế nào nó lại lên giá. Thế là với tư cách một giám đốc ma kết tinh đầy kinh nghiệm, em quyết định tung ra thị trường sản

phẩm hot 11oi:

"Mua dê mua dê, Các chị cần một vật để ném mỗi khi biết tin bỏ mình đi theo gái ư hãy mua 11oi. Các anh cần một loại vũ khí có tính sát thương cao trong lúc giao chiến ư hãy dùng 11oi và giấu chiếc banh xà lam trong đó"

Vâng với những kinh nghiệm dày mình như một CEO thực thụ, chẳng mấy chốc lô 11oi đã bán hết veo trong vòng một tuần. Nhờ sự nhạy bén với các xu hướng của giới thanh niên đã giúp em tìm đến với một lô 11oi khác nhưng lần này là những con máy cũ, được em chế thêm màn hình màu rồi đèn nhấp nháy nên bán chạy như tôm tươi. Không lâu sau đó " giá cổ phiếu" của công ty đã tăng cao một cách chóng mặt, vì lẽ đó một số thanh niên ham hố đã đua nhau xin hùn vốn làm ăn cùng. Tính thật thà chẳng lừa ai bao giờ, cộng thêm em lại hay thương người nên đã cho hai thằng bạn gia nhập vào tổng công ty, hai đứa nó là Quân ngổ và Tuấn đàn làm giám đốc, còn em là bồ của giám đốc.

Đề ước mơ làm bín gét không còn xa, ba đứa quyết định tiến về thủ đô tinh hoa của cả đất nước, nơi có những công trình thế kỉ như "đền cụ rùa" hay con kênh tô lịch.

Nhiệm vụ đặt ra: Thu thập các mặt hàng mang về thôn phố cập văn hóa cho quần chúng, và ngấm rửa về tả cho hàng xóm.

Những thứ cần mang theo: Kem đánh răng, ba đôi tổ ong, hai cái bàn chải, một cái khăn tắm. Và 30 triệu.

Thời gian xuất phát: NGAY BÂY GIỜ - LET'S GO..... to beo căn ti heo

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Tình Zông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

Vâng hai thằng đi cùng em là Quân và Tuấn, hai đứa nó đều chơi với em từ nhỏ, thằng Quân ngổ thì có khôn hơn thằng Tuấn đàn một chút là vì thế này:

Ngày xưa có lần ba đứa rủ nhau đi tập bơi, nghĩ mãi chẳng ra chỗ nào thì thằng Quân mới lôi hai đứa về tập bơi trong cái bể nước ăn nhà nó. Thế là cả ba lao vào bể ngụp lặn, đang tập bơi thì Mẹ nó về, em thì vẫn bình tĩnh, còn thằng Quân nghe thấy Mẹ quát thì bạn Tuấn sợ quá tè ra quần, thế là mấy mét khối nước được thay ngay trong ngày hôm đó, em thì chuồn mất tích còn thằng Tuấn thì được Bố Mẹ Quân bàn giao cho phụ huynh.

Nên là cái thằng Tuấn chỉ được cái to xác mà nhát chết lắm, nhưng được cái ngu nó kéo lại nên mọi người thương. Vì sau cái lần tập bơi ở bể nước ăn nhà thằng Quân, ba đứa mới quyết tâm đi học bơi một lần nữa, tìm được một cái hồ nước cách xa nhà, buổi chiều hẹn nhau lên đấy, em thì vừa bắt được con chuồn chuồn cho nó cắn vào rốn thằng Quân, thì bạn Tuấn đi tới mang một cái phao và khoe:

- Tao vừa lấy tám quả bóng nhựa rồi chọc dây thép kết vào làm phao đấy, đẹp ko?

Em và thằng Quân đã cảm thấy có gì không ổn rồi, mới hỏi lại nó:

- ờ ờ đẹp ...liệu có ổn không?

- Tao thả ở chậu nước nó nổi mà.

Vừa nói bạn ý vừa chứng minh bằng cách cầm quả “ phao” vừa được cấp bằng sáng chế của bệnh viện dịch não trung ương phi xuống hồ, tay khua chân đạp được vài mét thì bắt đầu chìm ngấm. Sợ quá em mới hô to lên cho quần chúng biết, may thế nào cái hồ gần một doanh trại quân đội, nên có mấy chú đi qua mới lao xuống vớt thằng bé. Lên đến bờ thì mặt xanh như đất nhất nhưng vẫn cố thều thào mấy câu:

- Đề tao về kết thêm bốn quả bóng nhựa nữa cho chắc ăn hixx.

@\$^%&^%

Đây là em kể sơ qua một vài sự tích gắn liền với cái biệt danh của hai thằng bạn. Trở lại với cái vụ lên HN tìm hàng công nghệ về phổ cập cho quần chúng nhân dân, thì từ chập tối hôm đó hai đứa kia đã vác ba lô sang nhà em ăn cơm, ăn xong thấy hai cái túi của Quân và Tuấn to quá sợ mang đao kiếm gì nên Mẹ bắt lôi ra kiểm tra:

- Dạ đây cô xem chỉ có ba khúc mía cháu mang đi dọc đường có khát nước thì nhai, với hai cái chai nước muối súc miệng, với một cái áo men chết to, còn lại toàn túi ni lông đề phòng say tàu xe thôi ạ.

Uh Quân thế là biết lo xa đấy thế còn Tuấn giờ ra cô xem nào:

- Dạ cháu có bảo Mẹ cháu từ trước mấy hôm, nên Mẹ ướp dưa cà rồi cho vào túi ni lông buộc chặt rồi ạ.

- Thế còn gói gì đen đen thế kia.

- Dạ xôi với hai miếng giò cháu gói trong đó, còn lại toàn quần áo thôi ạ.

Đang hào hứng thì mặt em bỗng biến sắc sau khi nghe hai thằng nó giải trình về mấy cái đồ nó mang theo, nhất là cái túi dưa cà của thằng Tuấn đàn, nghĩ đến cảnh ngồi ghế đá Hồ Gươm giờ gói xôi của nó ra ăn với dưa cà thì thật là...xấu hổ với các thiếu nữ Hà Thành. Nên chờ lúc nó ngủ em lẹ mọ chui dậy cầm túi cà quăng bỏ nó vào sọt rác rồi lên giường ôm mông nó ngủ... khò khò...

5h sáng

Ồ ó ó ó ó ó ó

Phạch phạch phạch...

- Trống cất tai mái cất cổ, tao hóa kiếp này mày ra kiếp khác...

Lò dò lấy tay dụi mắt đi ra đằng sau:

- Mẹ dậy sớm thế.

- Uh Mẹ mỗ con gà ba đứa mang đi mà ăn không trên đây đất đỏ lắm con ạ.

- Ôi giờ có gì đâu mà Mẹ này...

- Thôi gọi hai đứa nó dậy mà ăn sáng còn chuẩn bị mà đi.

- Quân ơi dậy đi...

- im nào... thôi để tao ngủ tí đã.

- Dậy dậy đi!!! cả thằng kia nữa, người Hà Nội không thích mình sai hẹn đâu.

- Đến sớm làm gì họ lại đốt vía.

- Thôi dậy còn ra mua vé tàu.

- Bảo tàu nó chờ tí...

- Cái tiền sư mày... sa thà!!!!

- Ôi giám đốc em xin lỗi hixx...

Ba đứa ăn sáng xong đánh răng, lên tàu thì rửa mặt, chào gia đình họ hàng từ hôm qua nên vừa đi cái ai cũng nhắn tin dặn dò tiền nong là phải để cẩn thận, luôn luôn cảnh giác nên tốt nhất là phân công cho thằng Tuấn đàn giữ, to khỏe nhất nên cả buổi đi trên tàu nó cứ ôm chặt giữ khư khư cái túi đen giấu tiền không nói cho ai biết cả.

Bọn này thì chưa được đi Hà Nội bao giờ, em thì hơn hẳn bọn nó vì hồi lớp 6 đã được Bố Mẹ cho lên HN xếp hàng vào thăm lăng Bác. Nên trí nhớ tốt lắm vừa xuống ga Long Biên em vừa đi vừa hỏi đường, nhưng ở đây đúng là gần chợ nên toàn người khó tính các bác ạ, vừa hỏi:

- Chú ơi

- Cái gì

- cho cháu hỏi đường ra Hồ Cự Đà đi hướng nào hả chú.

- Mày quay luôn vào ga bắt chuyến tàu sớm nhất về địa phương hộ tao cái.

Nghe cái giọng là biết nói đều chê mình nhà quê, cũng may là thằng có đạo đức nên em đang nhìn đuôi của một chị xinh xinh thì có một ông đi xe gán máy lao đến:

- Ê ba thằng định đi đâu.

Đồng thanh hô - Dạ bọn cháu ra Hồ Cự Đà/ Bọn cháu có hẹn làm ăn/ bọn cháu không có nhiều tiền...!!!!

- Sao đi ra Hồ Gươm chơi mà lại không có tiền à.

Tuấn đàn nhanh nhẩu đáp.

- Cái túi đen này làm gì có nhiều tiền.

Úc chế quá em định đâm một phát vào mồm thằng Tuấn nhưng sợ ông kia biết Tuấn giữ tiền nên cố giữ bình tĩnh hỏi tiếp:

- Dạ thế bác cho cháu hỏi ra Hồ Cự Rùa hết bao tiền.
- Uh thế đi cả ba thì để bác gọi một xe nữa, hai thằng này lên xe bác, đưa túi đây bác cất cho.
- Thôi cháu cầm cũng được ạ, hai thằng hết bao tiền hà bác.
- 70 nghìn thôi.

Mồm nhăm nhăm thôi thì ba đưa hết một trăm cũng được, còn tận hai mươi chín triệu chín trăm nghìn nữa tiêu thoải mái. Thế là em và Quân lên xe ông bác này, còn Tuấn ngồi cùng một ông xe ôm khác, hai xe đi gần nhau.

Vừa đi bọn em vừa ngược lên trời ngắm nhà cửa, để có gì lạc thì còn nhớ đường mà về. Đúng là thủ đô có khác nhà nào cũng ba bốn tầng xây sát cạnh nhau. Đường phố thì tấp nập xe cộ phi ầm ầm như trâu cây đất, đang ngắm mông một bà chị thì thằng ngồi đằng trước quay đầu xe tấp vào gần hỏi:

- Mày nhìn cái éo gì thế.
- Dạ xe anh chị quên không gạt chân chống ạ.
- Ồ thôi chết anh xin lỗi nhầm nhầm...

Nó vừa quay xe cái thì em vút luôn cái bã kẹo cao su vào đít xe nó, can cái tội đồ oan cho người có lỗi. Được đâu vài chục phút thì gần đến cái cầu đồ đồ em nhận ra ngay đây là Hồ Cự Rùa, vừa xuống đưa tiền cho xe ôm thì đã thấy bạn Tuấn đi lại:

- Người thủ đô có khác rất văn minh lịch sự cậu ạ.
- Sao thế cho kẹo ăn à.
- Không cho, nhưng mà tao giả vờ hỏi lại giá thì ông ý bảo “xe kia lấy bao nhiêu thì chú lấy như vậy”

Lúc này em và Quân đã thấy nghi nghi rồi, hai thằng mặt ghệt ra đồng thanh hỏi:

- Bao nhiêu?
- 70 nghìn.
- BỐP BỐP BỐP
- Đưa túi tiền đây...
- Hixx đây nhưng tại sao thế.
- Không cần biết từ giờ đừng có cầm tiền và đừng có mở mồm nói một câu nào nữa.

Em và Quân đi trước, con lợn đẫy lưng thường đi theo sau. Cũng đã qua giờ trưa rồi nên cả ba đều đói và mệt mới lao vào ghé đá bên hồ ngồi, mở cái ba lô cầm con gà ra, em ăn cái đùi, Quân ăn cái thân và xé cái mông ra cho thằng Tuấn. Mỗi đứa một nắm xôi nữa ngồi ăn chờ cụ Rùa mãi chả thấy nổi nên dựa vào nhau ngủ lúc không hay. Cho đến 4h chiều thì giật mình tỉnh giấc nhớ còn nhiệm vụ phải đi mua đồ.

- Hai thằng này dậy dậy...
- Ơ ơ mấy giờ rồi.
- Gần tối rồi dậy nhanh lên đi mua đồ còn về.

Ba thằng đông-ki-sốt đi vội ra cái bể nước mà bây giờ nó là đài phun nước ý ạ, em nhanh mồm mới hỏi một ông xe ôm đứng gần đấy:

- Chú cho cháu hỏi gần đây có cửa hàng nào bán đồ điện tử điện thoại không ạ.
- À đồ công nghệ đúng ko?
- Vâng.
- Đi ra cái nhà chữ canon kia kia.

Mừng quá thế là cầm nốt gói xôi còn lại tặng chú ý, mua được đồ rồi cũng về chứ ở đây làm quái gì nữa. Ba đứa đi vào cái hiệu cá non hỏi:

- Chị cho em hỏi chỗ mình có bán cái đồ công nghệ cao không chị nhỉ?

- Có em ạ, tất cả các loại máy hiện đại nhất đều được bọn chị trưng bày ở đây, em muốn mua loại nào.

Đấy nhìn em ăn mặc lịch sự nhất, quần dài áo ru ve tút sâu vin vào nhìn đoan trang hơn hẳn bà ý mới thèm trả lời.

Nhìn sơ qua em thấy một con cá non nhìn rất chuyên nghiệp và hiện đại, bảo chị ý lấy ra xem thử thì đúng là tuyệt hảo, cái ống kính của nó còn biết thò ra thụt vào, kết quả mua luôn không cần hỏi ý kiến hai thằng ngu kia. Em rút tiền thanh toán hết 8tr500 đồng. Đi ra ngoài thì hai thằng kia tranh nhau xem em thì vào cửa hàng mua kem thủy tạ. Một người xung quanh thì cứ nhìn hai thằng mặc quần ngắn tranh nhau cầm cái máy ảnh, để đánh lạc hướng mọi người rằng mình không chơi cùng với hai thằng đó, vừa cầm que kem ăn em vừa ngồi lên một con xe biển 29 dựng ở gần gốc cây.

- Đi nhanh lên Nam ơi ngồi xe họ xước sơn không có tiền đến đâu.

Xấu hổ quá em liền vọt lên đi trước hai đứa nó, vừa đi thì nhớ ra vẫn còn tiền nên đi tìm tiếp một cửa hàng bán đồ công nghệ mua nhanh còn kịp giờ ra tàu. Lang thang hỏi thăm mãi thế nào lại lọt vào cửa hàng hai téch. Em bắt hai thằng kia đứng ngoài, một mình em đi vào thì thấy đứa nào cũng cầm cái tai nghe. Đoán xu hướng năm nay giới trẻ thích nghe nhạc, em vào hỏi luôn ông bảo vệ:

- Cho cháu hỏi máy nghe nhạc nào đang bán chạy nhất.

- Uhm cháu vào kia xem đi...

- Anh cho em hỏi máy này bao tiền.

- Ba triệu rưỡi em ạ.

- Anh gói cho em năm cái.

Thằng cha há hốc mồm nhìn:

- Vậy là hơn mười năm triệu đấy em ạ, mua về để bán à.

Em biết thừa nó hỏi đùa nên vừa nói em vừa cầm bọc tiền ra:

- Mua về cho Ông em nghe nhạc tiền chiến, Bố em nghe nhạc thánh phòng, Mẹ nghe quan họ, em nghe nhạc trẻ, thằng ku út nhà em nghe nhạc giao hưởng. Anh gói cho em đi.

Mất tròn nó vừa đếm tiền, vừa gọi nhân viên lấy tiếp mấy cái nữa ra. Thanh toán xong, đề to ra chuyên nghiệp:

- Anh cho em cái giấy viết giá, không Mẹ em kiểm tra.

- Uh hóa đơn hả, anh đang viết đây.

Vênh mặt với đời em cầm tờ hoá đơn đi sang bên đường, nơi hai thằng ngu kia đang hút thuốc chờ.

- Mua được chưa, hiện đại không.

- Hai chú yên tâm đi, anh vừa nghiên cứu kĩ thị trường rồi, hàng hót năm nay của giới trẻ đấy, đảm bảo về bán hết luôn, chuẩn bị mà lại đi thủ đô lần nữa đi.

Ba thằng tí tởn ra bắt xe ôm ra ga Trần Quý Cáp, lần này không như thằng ngu kia nữa em mặc cả và đưa tiền trước cho mấy ông xe ôm, mỗi đứa hết có năm mươi nghìn thôi. Đến ga để tờ ra là một đại gia em dẫn hai đứa nó đi ăn bánh mì ba tệ, rồi lang thang một lúc em vào mua vé tàu, ba đứa nằm vạt vờ mãi ở phòng chờ, đang ngồi thì cả ba thấy một cảnh tượng thương tâm lắm các bác ạ.

Chả là có hai mẹ con ngồi co co ở một góc, đứa bé thì khóc hình như đòi sữa hay sao ý, người mẹ thì mặt mũi thâm tím nhìn như vừa bị chồng đánh, ở ghế ngồi thì có một gói xôi ăn dở, nhìn sang bên cạnh thì thấy mấy người ăn mặc sành điệu ngồi cách xa hai mẹ con.

Nhìn thương quá em mới đưa tiền cho thằng Tuấn đi ra mua một lô sữa về. Em giả vờ đi lại ngồi gần rồi đưa cho cô ý hai hộp, mặt tội tội vừa rom róm nước mắt cô ý cúi cúi đầu cảm ơn. Được một lúc thì nhà ga cũng báo ra tàu, ba đứa đi ra, thì thấy một tay cô ý bế đứa nhỏ, một tay thì xách cái túi, thấy khổ quá em mới bảo thằng Quân đi lại xách hộ cô ý lên toa 10, rồi bọn em đi lại toa 6. Tàu chạy ba đứa lúc đầu thì thi nhau ngắm phố xá, sau thì cũng lần ra ôm nhau ngủ.

Đến ga cả bọn lại về nhà em ngủ, đến sáng hôm sau bắt đầu mang đồ ra bày bán. Mấy hôm đầu chắc do mọi người chưa biết đến nên chả thấy ai mua, em mới bảo mỗi đứa cầm một cái mà dùng, chủ yếu là đi khoe với mọi người cho bọn nó biết đến mà còn mua.

Tuần đầu ai cũng đến xem và nghe thử rồi hẹn ngày quay lại.

Tuần thứ hai ai cũng hẹn ngày quay lại và đi về.

Tuần thứ ba mọi người đi ngang qua.

Tuần thứ tư tuyên bố phá sản

Chán đời bọn em chia tài sản rồi mỗi người một phương, thằng Quân thì tiếp tục đi mò lợn cho Ba nó, Tuấn thì ở nhà bán đồ nhựa cho Mẹ. Còn em ngày thì lang thang bên xóm với các đại ca đi thu tiền bằng lô bằng bóng, tối về online, được cái máy ảnh từ vụ phá sản nên em có chụp mấy cái post lên blog.

Tình cò thế nào lại lọt vào mắt một nữ sinh vùng cao, nói chuyện với nhau một thời gian thì nảy sinh tình cảm. Em xem ảnh con bé thì cũng ngon lắm các bác ạ, sợ lừa đảo nên em bảo nó cho cả wc thì đúng là người trong ảnh thật. Và cơ hội chỉ đến một lần khi con bé pmr

- Tuần sau anh đi Hà Nội với em không?

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Tình Zông* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31

Thời gian vừa rồi như các bác biết đấy, sau vụ làm giàu quá khó em lại đắm chìm trên mạng một lần nữa. Đạo đó khắp các thôn xóm đang có phong trào post ảnh kute lên các diễn đàn và f5 liên tục chờ các bạn khen và thanks. Em mới mon men vào xem thì thấy một cái thớt có lượt đi ra đi vào rất là cao, xem ảnh thì đúng là xinh, trắng, em mới hỏi nick làm quen.

Qua những lần nói chuyện hai đứa cảm thấy rất tâm đầu ý hợp về bộ môn sinh học và thể dục. Được một thời gian thì đã trở nên thân thiết, thực ra em nhìn ảnh và wc thấy xinh em mới thân, chứ cá sấu còn lâu em mới thiết. Thế thì may mắn thế nào đang lúc tình cảm hai đứa đang đi lên do thường xuyên tâm sự chuyện đời, thì diễn đàn có tổ chức một buổi offline dưới HN. Và em có nói bóng nói gió về chuyện mình là người đàn ông mẫu mực, chuyên chăm lo cho các bé dậy thì và đỡ dần khi các bé lỡ mạng thai. Như rót mật vào tai con bé mới pmr

- Tuần sau anh đi Hà Nội với em không?

Em giả ngu mới hỏi lại:

- Ở có vụ gì thế em?.

- Offline mà anh.

- À uh nhĩ thôi chết giờ anh mới nhớ.

Thôi thì tiền cũng đang dư thừa chả biết làm gì, để lâu cũng mốc nên đi tiếp một chuyến về thủ đô lần nữa cho dân làng nó nể, nói gì thì nói chứ tự dưng một đứa con gái nhìn ngon thế rủ mình đi chơi chả nhẽ lại không động lòng. Mình thì có gì để mà mất, còn nó... à nói đến đây mới nhớ, em nghĩ khéo nó cũng mất rồi, chứ một đứa con gái mà tự dưng giám rủ một thằng quen qua mạng đi xa vậy thì chắc cũng “cứng” rồi, nghĩ vậy thôi chứ nhìn wc nó ngon thế thì chẳng có tội gì mèo lại chê cá rân cả.

Đến sáng hôm sau, dậy từ sớm đi ăn sáng với mấy thằng bạn xong cũng tâm sự chuyện đi xa...:

- Thế xuống đây hai đứa ở đâu, mà đi mấy hôm?

- Ở đâu thì ở, cứ khi màn đêm buông xuống là được.

- Uh nếu ngon thì cứ đi một về ba là được.

- Vớ vẩn, thôi anh đi đây, khi nào về anh khác tường thuật cho các chú.

Sau khi về nhà chọn bộ đẹp nhất để mặc, em bắt đầu căn giờ ra ga mua vé. Chả nhẽ lại mỗi đứa ngồi một toa đi về HN, nên em mua luôn hai vé gần nhau. Lúc đứng chờ tàu thì nàng có nhấn số toa nàng ngồi, chờ tàu đến thì em mới bước lên và đi tìm nàng. Đi qua mấy hàng ghế ngó ngó nghiêng nghiêng nhìn xung quanh một lúc, thì thấy một con bé ăn mặc có phần khác thường so với các cụ già ngồi bên cạnh, nàng vừa nhìn thấy em thì nhận ra ngay, hai đứa khẽ giơ cánh tay rồi chào nhau bằng ánh mắt và nụ cười, nàng đứng dậy tiến về phía em rồi hỏi:

- Anh Nam hả hi.

- Uh, Hương à thế đi lại đây.

- Anh ngồi toa mấy.

- Đây ngay bên này thôi.

Đến ghế hai đứa ngồi xuống, lúc đầu tỏ ra e dè hai đứa chỉ tủm tỉm cười chả biết nói với nhau câu nào, trên mạng thì chém gió nhiệt tình thế mà giờ mồm em cũng như ngâm hạt thì, thỉnh thoảng thì liếc trộm nhau khi một người quay đi chỗ khác. Một lúc sau thì nàng lên tiếng bắt chuyện:

- Nhìn anh ở ngoài khác nhỉ

- Uh già hơn đúng không

- Không ạ, nhìn như học sinh cấp ba hì.

- Ô anh cũng thấy em khác khác so với ảnh.

- Như thế nào ạ.

- Trẻ hơn nhìn như học sinh cấp một.

- Anh này trên em.

Lúc đầu chưa quen thì cứ tạo không khí bằng cách nói vài câu hài ước nhẹ nhàng cho nó đỡ bỡ ngỡ. Sau khi thân thiết rồi mới hỏi nhà có mấy anh chị, thì em cũng hỏi luôn đàn chó có mấy con. Dần dần bắt sóng được hai đứa đã cảm thấy thoải mái và gần gũi hơn. Ấn tượng đầu tiên về nàng là phong cách nói chuyện, em thấy đây là một con bé có vẻ rất là khôn, nói câu nào chết câu đấy chứ không phải đùa, thỉnh thoảng có mấy câu nàng còn có mùi về vấn đề tình dục, giọng điệu chắc tiếp xúc với zai nhiều rồi.

Còn về hình thể tuy có khác trong ảnh nhưng đúng là ngon, thời tiết sang thu nên bên ngoài nàng khoác một chiếc áo mỏng, trong là chiếc áo phông trắng, không biết chất vải là gì nhưng cứ cựa quậy là nó bám vào chiếc áo con bên trong in hằn cả hình hoa văn. Chân thì đi tất đen dài mỏng và mặc quần sooc ngắn. Nhưng nổi bật đó là làn da trắng cực kì mịn màng, con gái vùng cao có khác, em nghĩ một ngày con bé phải uống năm sáu cốc bột sắn dây với bôi một cơ số mật ong vào người mới trắng được như thế.

Đây là nhận xét ban đầu của em về nàng, sau khi về đến ga, bọn em mới bắt taxi đi ra Hồ Gươm. Hai đứa lang thang khu phố cổ, đi một lúc thì vào cửa hàng quần áo tên là unisex nằm trên phố Hàng Bạc. Đi vào được hai phút đã thấy nàng nhặt ba cái áo, mặt cái thằng chủ quán thì cứ liếc nhìn em như bảo “mày chuẩn bị thanh toán đi”, thực ra nếu có dám ăn xôi thì ba cái cũng chỉ tầm gần củ là em cũng liều để tối ngủ nó chiều em đấy. Nhưng nhìn vào tình hình thực tế có vẻ con số chưa dừng lại, nên tranh thủ lúc nàng thử đồ em vác điện thoại đi sang vỉa hè bên đường gọi cho thằng bạn hỏi thăm xem nó ăn cơm xong có rửa bát không, mục đích là để kéo dài thời gian chờ đến lúc nàng thanh toán rồi đi ra em mới cầm bao thuốc chạy lại:

- Ô em mua xong rồi à.

- Vâng, anh lại mua thuốc à, thế giờ mình đi ăn đi.

- Uh, em muốn ăn gì?

- Gì cũng được anh ạ, tùy anh chọn.

Cái câu tùy anh chọn thì chả khác nào bảo “anh cho gì em ăn nấy”, nghĩ bụng nó mua một lúc cả đồng đồ như vậy chả nhẽ giờ lại ra ga gọi hai bát mì tôm úp. Thôi thì đầu tư cho gái đẹp cũng chả thiệt đi đâu em mới bảo anh lái taxi:

- Cho em ra quán kfc Cầu Giấy.

Thực ra có biết quái cái quán đó nằm ở chỗ nào đâu, cơ bản trước có thằng bạn ở quê đi học trên HN về khoe “ăn KFC ngon lắm”, lại nhớ nó kể ở trọ gần Cầu Giấy nữa, thế là hô bữa ai ngờ lại chuẩn thế.

Đi đến nơi, bước chân vào quán em đã thấy sự nghiêm túc trong cách bán hàng của ông chủ rồi, nhân viên thì mặc đồng phục rồi chia đều thức ăn cho mọi người. Nói thật chứ lúc này run quá em mới giả vờ có điện thoại để chạy ra gọi cho thằng bạn:

- Alo mày à, cái quán ăn kfc thủ tục gọi đồ ăn và thanh toán như thế nào

- Mày đi vào xếp hàng rồi gọi đồ ăn trong bảng thực đơn để trên mặt bàn, rồi đứng chờ nó mang ra, hết bao tiền thì thanh toán luôn ở đấy, rồi tìm bàn nào trống ngồi mà ăn.

- Ok cảm ơn nhé.

Khổ văn hóa lùn, từ bé đến giờ đi ăn nhà hàng bao giờ đâu, toàn ở thôn tìm gà đắp bún với mò cua bắt ốc. Nên khi đi vào cầm sẵn ví trên tay rồi gọi đồ ăn, chờ một lúc em với nàng mới vác cái mâm đồ ra một góc ngồi, thấy mấy cái xĩa chả biết ăn thế nào, may quá ngó sang bên cạnh thấy nó ghi “ăn ngon hơn khi cầm tay”, thôi thì mình là người văn minh lịch sự nên nghe theo chỉ dẫn, em mới vừa bốc ăn vừa nói chuyện với nàng:

- Thế mai mấy giờ mình ra đây em nhỉ.

- Admin bảo 9h thì có mặt anh ạ, anh quen nhiều người trên đó không.
- Cũng quen một cơ sở, thế tí nữa em thích đi đâu?
- Hi lang thang đâu đó cũng được ạ.
- Uh thế bốc ăn nốt đi nhanh lên anh đưa em đi xem voi ngủ.

Ấn xong hai đứa lang thang ra thủ lộ, ngắm những đôi lứa đang sờ soạng bên ghế đá, đi với nhau một lúc thấy đôi nào cũng khoác vai, ôm eo nhìn tình cảm. Đăm ra em thấy chạnh lòng mới bảo:

- Để anh nắm tay em nhé
- Vâng hi hi

Sướng quá em mới vội vàng cầm tay nàng tung tăng đi trên đường mặc cho các ánh mắt đổ kị và soi mói của mấy ông xe ôm gần đó. Cũng do lâu rồi chưa gần gũi với đứa con gái nào, thật sự lúc này em lại sức nhớ tới Lan các bác ạ, tự dưng mặt buồn buồn thấy vậy Hương mới hỏi:

- Có chuyện gì vậy anh.
- À không không có gì...
- Em thấy mặt anh buồn mà.
- À thực ra anh đang suy nghĩ mấy thứ ý mà...
- Anh nghĩ gì?
- Mai mình offline xong em lại về, chẳng biết bao giờ lại gặp nhau...
- Hi vậy nếu muốn anh lên nhà em chơi.
- Thật không, vậy nhớ nhé.
- Vâng ^^

Lấy cảm xúc nhớ về Lan để lòa Hương buồn thật, nhưng rồi cũng lại đầu vào đó khi em nhìn khuôn mặt Hương, khuôn mặt tròn trĩnh cộng đôi môi cực kì gợi cảm, nhưng ánh mắt thì rất đura tình. Không bỗng dưng mà em lại đưa ra nhận xét như vậy, vì khi đi chơi nhiều lúc nàng cũng động chạm xác thịt lắm, toàn mấy pha búng tai, vớ cù nách. Thế cho nên khi đã thăm mặt em gọi luôn một chiếc taxi:

- Cho em về nhà nghỉ chỗ đầu Cầu Giấy.

Ngồi trên xe để tỏ ra tự nhiên em khẽ khoác tay sang một bên vai đầu nàng khẽ tựa vào. Đến nơi em gọi một phòng đôi, còi giấy nằm lên giường, chờ lúc nàng vào phòng tắm thay đồ, em giấu một cái chân xuống gầm giường.

Lúc này nhìn cái bóng của nàng trong phòng tắm đang cởi đồ, hixxx khiêu khích quá. Trong đầu nghĩ quả này không ổn, thế là em lại lọ mọ chạy xuống xin thẳng ku trông nhà nghỉ cái Ba Con Sói. Chạy vội về phòng thì đã thấy nàng đang quần chân nằm trên giường:

- Anh vừa đi đâu đấy
- À vừa xuống lấy chai nước, em uống đi.

Vừa nói em vừa đưa nàng, rồi cầm điều khiển bật tivi lên xem cho nó có chủ đề mà tranh luận. Bật điều hòa 16 độ (chiều nay các nhớ kĩ nhé), rồi tắt điện, em lên giường nằm co ro một lúc, nàng thấy em nằm co quắp thương quá mới bảo:

- Sang đây nằm với em.

.....

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Tình Zông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32

- Ô vậy ... uh... thì hi lạnh quá.

- Đây anh nằm đây, ngủ ngoan đi nhé.

Hí hí hí, lúc này em đã mò sang bên giường nàng rồi, một cái chăn phủ lên thân hai đứa, nằm cách xa vài cm mà hơi ấm từ thân thể nàng cứ lan tỏa sang thân thể em. Vừa sung sướng kích thích bao nhiêu thì em cũng hồi hộp và lo lắng bấy nhiêu, trong đầu nghĩ chả nhẽ giờ cứ quay sang ôm bán sống bán chết mặc cho nó dậy dựa xin tha thì người ta gọi là "cưỡng mãi". Nhưng mà không được, con gái nó phải có giá của nó chứ ... ai lại vào đến đây rồi mà làm thế để mai mặt phơi lên báo “ nam thanh niên hấp diêm nữ thiếu niên trong nhà nghỉ” thì dở hơi quá. Bắt đầu em dùng những thứ tạo hóa đã ban tặng, khe cựa quậy luôn tay xuống ngang bụng, tháo chiếc thắt lưng rồi từ từ cởi chiếc quần dài... của em ra:

- Anh làm gì thế!!!

- Ô đi ngủ ai mặc quần dài, anh bỏ nó ra ý mà.

- Sao mà phải rón rén như vậy.

- Anh tưởng em quay mặt vào trong ngủ rồi hixx, nếu em không muốn để anh cởi lại vậy, à chết để anh mặc vào vậy hixx.

- Hi không sao, em trêu anh thôi, ngủ ngoan nhé em ngủ đây.

Mịa tiên sư con bạch cốt tinh, vừa rồi nó quay phắt sang dọa làm tim em hú hồn. Thế thì sau khi vứt cái quần dài xuống giường em chỉ còn chiếc quần sịp, và chiếc áo phông trên người. Định nhắm mắt ngủ cho nó xong nhưng mà khó chịu quá, rúc đầu chui xuống chăn thì cái mùi hóc môn của cơ thể con bé cứ bay sang, làm tim em đập loạn cả lên. Ước chế quá em mới bật đèn xanh cho nó bằng cách thò cái chân trái sang gần cái đùi con bé, cách khoảng 5cm thì lông chân em đã chạm tới da thịt nàng.

Nhậm nhậm mà lại buồn buồn nàng mới khẽ nhích cái chân sang một bên. Thấy nàng vẫn lạnh lùng không có phản ứng gì em mới tung chiêu “ mồm ông bạch cốt thò “, khẽ nhích đầu lên gần gáy đều đặn đều đặn từng nhịp từng nhịp phả vào tai và gáy nàng, bắt đầu thấy phát huy tác dụng. Sau búi tóc của nàng nổi da gà, em cảm nhận rõ hơi nóng của nàng đang lan tỏa. Bất ngờ nàng quay người lại, thân thể của một cô gái mười mấy đôi mươi làm chiếc giường vốn đã yếu bởi các “ thế hệ đi trước” rung lên. Mắt nàng nhìn chăm chăm vào em, hai tay luôn sang đầu em. . . #\$\$%\$%

- Vội hộ em cái điều khiển bên chỗ anh.

- À đây,

- Thôi anh cầm tắt luôn đi để ngủ.

- ờ uh... hixx

Cầm điều khiển em tắt tivi nên bây giờ không gian chỉ còn một màu đen, một chút ánh đèn vàng hắt từ ngoài đường xuyên qua khe cửa đủ để em nhìn thấy những đường cong của nàng. Cổ tình nhích người lại gần nàng cho nó ấm áp, nhắm mắt và ngủ zzz... Nhưng cũng chỉ được một lúc, hai đứa lại cựa quậy khi có tiếng xe cộ đi qua. Và trong những lần đó em lật người sang... thì vô tình tay đụng vào vai nàng, thấy im im kiểu được đà lần tới em khẽ đặt cánh tay lên vai nàng rồi dần dần để nó mò xuống eo. Lúc này hai cơ thể gần như đã có vô số điểm chạm, em mới khẽ đưa môi lên gần gáy rồi hôn nhẹ vào những sợi tóc tơ.

Bỗng dung cơ thể nàng cựa quậy, mặt nàng quay sang, em cảm nhận rõ từng hơi thở đang len lỏi vào đôi má rồi dần tiến đến bờ môi. Thấy có tín hiệu tốt, em bắt ngay sóng mobi môi lướt nhẹ vào làn da của nàng. Bắt đầu thân thể hai đứa dần dần chuyển động, khe cựa mình em lấy đôi tay chạm vào vai rồi ôm lấy mặt của nàng, con bé cũng không phải vừa khi lấy bàn tay ôm chặt vào lưng em, hai cái mồm bắt đầu tăng tốc, dần dần chiếc lưỡi được đưa ra...@#\$\$%#@ đưa đẩy đưa đẩy với một tốc độ chóng mặt. Không kim hãm được nữa em xoay mình nằm lên người con bé, dần dần chiếc áo được trút bỏ chỉ còn lại xiêm y, lúc này cứ phải gọi là super kiss. Em thật không ngờ con bé lại mạnh bạo đến thế, thò cái tay xuống em định ...

- Khoan đã...

- Sao vậy...

- Sao mình lại vội vàng thế này.

- Thì...

- Mình chỉ mới gặp nhau thôi mà.

- Thì... anh không biết nữa...ý anh là anh thích em...

Nghe sát vào tai nàng em thì thầm “ ngày mai anh muốn lên thăm nhà em”, thấy được sự thiện chí, nàng khẽ quay sang ôm chầm lấy em. Hai đứa lại phi vào nhau như trâu húc mã, hôn bán sống bán chết, em lột hết quần áo ra, hai thân thể trắng trẻo và trơn tru áp vào nhau, vừa hôn một tay em vắt sữa bò, một tay khua lên đầu giường tìm chiếc ví, lấy Ba Con Sói ra em thở hắt hắt rồi ngực mặt xuống “ tivi” nàng, bắt đầu “ đội mũ cho thằng em” rồi bảo nó xông thẳng vào hang ổ quân thù, “ thằng bé “ nhát chết chạy ra chạy vô nhưng quái lạ nó không biết mệt là gì, càng ngày càng hưng bạo và cứng cáp.

Vì nghe thấy phía chỉ huy bên địch hét to quá nên vừa chạy được mấy vòng thì á á á...

“Chúc mừng năm mới, chúc mừng năm mới”,

Phù phù nằm ngực lên người nàng, thấy em lao động khổ sở con bé mời quàng tay ôm đầu em rồi chịt một cái. Dường sức một lúc thì em đi vào toilet để phi tang vật ... tởm ... gât cần ... xả nước, đi vào lên giường hai đứa ôm nhau ngủ thiếp đi cho đến sáng hôm sau.

- Dậy dậy em ơi.

- Mấy giờ rồi ạ.

- 8h'30 rồi, chắc không kịp ăn sáng nữa, mình thay đồ rồi đi đến đó luôn nhé.

- Vâng.

Hai đứa ngồi dậy mặc quần áo, em chờ nàng chải chuốt một lúc trong phòng tắm thì bắt đầu đi xuống giả phòng. Đang chờ thanh toán rồi bước ra khỏi cửa thì một thằng gọi:

- Anh ơi hôm qua trên phòng mình có hai cái chăn phải không ạ.

- À uh uh!!! a đánh rơi xuống cái gậm giường bên ngoài ý.

- À vâng, em cảm ơn anh.

Vẫn một chiếc taxi gần đó em và nàng đi đến cổng trường sư phạm. ..Đến nơi đã thấy mọi người khá đông đủ rồi, do cũng quen biết một số người trong diễn đàn nên vừa nhìn cái em nhận ra ngay, phi lại chào hỏi tay bắt mặt mừng. Mấy con bé thì sấm soi em từ đầu đến chân, mấy thằng quen thì phi ra cứ hỏi về nàng.

Ngồi trà đá chém gió chờ mấy người đến đầy đủ, cả hội bắt đầu tổng động viên góp tiền và ghép xe, như đã lên lịch cả bọn đi lên phố cổ, rồi phi ra đường nhật bản. Đến gần trưa thì đi ăn lẩu. Được cái lần đầu tiên đi gặp nhiều người lạ nên em thích thú lắm, trong hội có em và nàng gần như là nổi bật nhất nên cũng dễ bắt chuyện làm quen. Đến chiều cả bọn đi vào bảo tàng dân tộc học tham quan rồi chụp ảnh, chơi chán chê rồi chia chân chia tay mỗi người một hướng.

Không phải Hương đâu nhé.

Em và nàng lại đi phiêu bạt lên phố, tối qua vì được nàng cưng chiều nên thú thật em cũng hơi áy náy, nghĩ bụng thôi thì chả mấy khi có dịp lên thủ đô mua lấy món đồ coi như làm quà kỉ niệm sau này có lỡ xa nhau còn lấy ra mà ngắm. Thấy nàng đang nhìn nhìn con gấu bông to đùng bên cạnh, em mới quyết định cúi xuống nhặt cho nàng 3 cái dây buộc tóc. Đứng tần ngần mãi chả thấy nàng ý kiến gì. Nghĩ bụng chắc chờ mình giả tiền thôi thì thú thật em cũng đại gãi lăm, nên bèn rút 15 nghìn trong ví ra mua cho nàng. Vừa bảo "anh tặng em" thì thấy mặt nàng có vẻ vẫn buồn buồn, không hề nán lòng và vô cùng hào phóng, thằng Nam quyết định rút ví ra lần nữa, tiếp tục mua thêm cho con bé 4 cái dây buộc tóc nữa cho đủ bảy màu, mỗi ngày thay một cái cả tuần nàng đều vui.

- Đây anh tặng em.

Nàng vui quá hóa đồ bèn chạy ra một góc suýt khóc vì sung sướng. Em mừng quá hóa điên mặt buồn phiến chạy lại nắm tay nàng:

- Ô thế cũng muộn rồi mình đi ăn kem đi.

- Vâng.

Hai đứa dắt tay nhau đi ra chỗ chị Thủy con bác Tạ, thú thực với các bác chắc do lúc nãy em mua nhiều dây buộc tóc quá nên nàng có hơi buồn, rút kinh nghiệm thì lần này em chỉ mua một que kem thôi, hai đứa mút chung cho nó tình cảm. Ngồi ghé đá ngắm rùa cho đến chiều tối thì bắt taxi ra ga và mua vé. Do cả ngày đi chơi mệt quá nên vừa lên tàu con bé đã nhảy tót lên đùi em ngủ, suốt cả buổi trên tàu đùi em gần như mất cảm giác, nằm vật vờ mãi đến ga thì em gọi con bé dậy để đi về, lúc này dây thần kinh trung ương đã mất liên lạc với dây thần kinh đùi, xoa bóp mãi nó mới liên lạc lại được. Đi vào nhà, nàng gọi:

- Mẹ ơi mở cửa con với...

Bác gái bước ra nhìn em và nở một nụ cười trêu mến rồi cầm tay như thế thân quen lắm

- Đực đây hả vào đi cháu.

-!!!

Nghe thấy bác gái vừa gọi “nhằm” tên, em đang bối rối không biết phải nói thế nào thì thấy Hương vội vàng lao vào thanh minh:

- Mẹ này...đây là anh Nam bạn con mới từ HN lên chơi.

- À à, thôi chết bác xin lỗi, thế Nam đi...đi vào đây.

+ Vâng ạ, chắc bác đang ngủ ạ, làm phiền bác rồi.

- À không có gì, thế hai đứa ra rửa mặt rồi tí Nam lên gác xếp ngủ nhé.

+ Dạ vâng, bác đi nghỉ đi ạ.

- Uh chắc hai đứa đi từ tối, nếu đói thì xuống bếp vẫn còn com hay nấu mì tôm mà ăn nhé, bác đi ngủ trước.

+ Vâng ạ, cháu cảm ơn...

Mặt em lúc này hơi có tí hờn, lạnh lùng em đi ra đằng sau rửa tay chân thì con bé đi theo ghé sát vào tai:

- Chắc nhìn anh giống thằng bạn em nên Mẹ nhầm.

- Ummm thôi anh lên gác ngủ trước.

Em quay mặt đi lên gác xếp nằm, con bé chắc thấy em giận nên thò đầu lên:

- Ngủ ngoan nhé hi.

Hơi bực nhưng nghĩ lại cũng lạ thật, xét cho cùng mình cũng có yêu thương gì con bé đâu. Chẳng qua gặp nhau rồi ngủ với nhau và có chăng cũng chỉ là quý mến nhau, vậy tại sao mình lại tỏ thái độ như vậy nhỉ? Chắc tại cái tính ích kỉ đây mà. Nhưng lại nghĩ thế cũng hay, tỏ thái độ như vậy để cho nàng nghĩ rằng mình có tình cảm sâu đậm và sẽ dễ dàng hơn trong chuyện kia, còn thằng Đức là thằng nào thì kệ bỏ nó đi ngủ cái đã.

Sáng hôm sau đang nằm mơ mơ màng màng bỗng thấy có bàn tay chạm nhẹ lên ngực, mở mắt hóa ra là nàng đang ngồi bên cạnh:

- Anh dậy đi, chuẩn bị ăn trưa nhé.

- Ồ, mấy giờ rồi.

- 11h rồi ạ, chờ Bố em về rồi ăn, anh xuống rửa mặt đi.

Lò dò đi xuống đánh răng rửa mặt, rồi đi ra ngoài cửa nhìn ngắm khung cảnh, ở đây có vẻ dân cư cũng thưa thớt, có những cánh đồng phía xa chắc nhiều nhà làm nông, riêng nhà nàng có vẻ khá giả so với vùng này. Một lúc sau thì thấy bác trai về, cả nhà dọn com lên bàn ăn, hai bác tỏ ra quý em lắm, mâm com thì cả một con gà và toàn thức ăn ngon, vừa ăn hai bác vừa hỏi chuyện:

- Thế nhà cháu có mấy anh chị em?

- Dạ cháu có một mình thôi ạ.

- Có đúng cậu con trai đi thế này chắc Mẹ lo lắm nhỉ.

- Cũng bình thường bác ạ, cũng lớn rồi nên Mẹ cháu cũng bớt lo.

- Uh đấy nhà bác có hai đứa, còn thằng anh trai nó nữa cũng đi học ở xa rồi, còn con bé này chờ học xong cấp 3 là cho đi lấy chồng.

Đang vui thì bác trai đột luôn cho câu:

- Gớm chó nó thêm lấy, nghịch như quý ý suốt ngày đi chơi.

- Bố này, con mà ế thì bố không có cháu bé đâu.

Ăn xong em và nàng đi chơi, dạo quanh những con đường tỏa hương mùi lúa chín. Tuy có quê mùa so với các thanh niên ở thành phố đi sh, nhưng ở đây em lại như một sinh vật lạ khi mà đi đến đâu ai cũng nhìn ngắm như một hot boy về làng, nên nàng lại càng lấy đó làm thích thú và tự hào. Hai đứa đi ra một bãi cỏ ngồi tâm sự, nàng kể về những cô bạn thân hay những thằng ở thị trấn này tán tỉnh nàng. Em cũng chẳng quan tâm, với mức tình cảm em dành cho nàng có lẽ chỉ dừng lại ở hai từ “quý mến” hay cùng lắm là thích mà thôi.

Thế nhưng cho đến buổi tối sau khi ăn và tắm giặt hai đứa lại đi lang thang ra một khuôn viên ngồi trên ghế đá tâm sự. Lần này nàng có kể về những nỗi buồn thâm kín trong đáy lòng, đó là một cuộc tình với một chàng trai mà nàng đã bị bỏ rơi, sau đó nàng trở nên bất cần và học hành chểnh mảng. Và cô bé cũng nói thật về những cảm xúc và tình cảm dành cho em, và tựa vào vai em khóc. Bỗng dưng em chợt nhớ tới Lan, nhưng có lẽ Lan mạnh mẽ hơn Hương, và có lẽ cô bé này đang cần em chăng?. Không hề do dự em ôm nàng vào lòng rồi đặt những nụ hôn ngọt ngào lên môi, cơ thể hai đứa chẳng mấy chốc đã nóng ran lên, tự hỏi chả nhẽ lại làm chuyện đó ở nơi hoang vắng này ư? liệu có thú vị không nhỉ. Đang thò tay chuẩn bị vớ sấm thì:

- Anh ơi khoan đã... có thằng nghiện đi lại.

- Nghiện á, nó có kim tiêm phải không

- Vâng, thôi mình đi về đi anh.
- Sợ quái gì nó, em không phải lo để anh đi ra xem nó làm gì. Mà nhìn xem hộ anh mấy giờ rồi.
- Dạ... 8h30" anh ạ
- Ồ thế muộn rồi đi về đi không Bố Mẹ lo.
- Vâng anh...
- Hixx đi nhanh lên không Mẹ về không thấy lại nắng bây giờ.

Đi về không thấy Bố Mẹ ở nhà, em lên gác xếp nằm được vài phút thì thấy nằng mò lên. Vừa nãy đang cao trào thì phá đám, nên giờ nằng lên chắc để đền bù cho em đây mà. Hai đứa nằm cạnh nhau rồi chẳng ai bảo ai cứ thế lao vào nhau, cái cách nằng làm tình khiến em không khỏi ngỡ ngàng, một cô bé còn đang học lớp 11 mà có những cử chỉ và hành động làm em mê mẩn chẳng thể nào thoát ra khỏi... Dù mọi người nghĩ rằng em chơi bời, nhưng sự thật trong chuyện đó với em chỉ là một thằng con trai mới lớn tò mò về hai chữ tình dục, còn với nằng có lẽ là hai chữ làm tình thì đúng hơn vì nó quá thành thực so với lứa tuổi của cô bé. Và điều đó làm em nhớ lại những lần đụng chạm xác thịt với Lan và Phương rồi so sánh... Nhưng có lẽ Hương yêu em theo một cách khác chẳng!?

Đêm hôm đó em ra tàu và trở về nhà, lúc đi Hương và Mẹ ra tiễn rất tình cảm khiến em không khỏi động lòng. Mấy hôm sau đó em và nằng thường xuyên liên lạc bằng tin nhắn và yahoo, được cái lúc ở nhà nằng em cũng ngoan lắm, hai bác cũng quý cơ bản nhìn khuôn mặt em cũng thánh thiện chả kém gì ozawa, tính tình lại hiền hậu thật thà trung thực gọi dạ bảo ơi, nên chắc cũng để lại những ấn tượng khó phai trong lòng gia chủ. Mấy hôm sau bác gái có gọi điện trước là để hỏi thăm em và gia đình, sau là khoe về thành tích học tập của Hương:

- Uh thì đây hai đứa chơi với nhau bác cũng quý lắm, trước nó nghịch mà học hành chênh mảng, tự dưng cái tuần này thì em nó đi học đều và chăm lắm cháu ạ, thôi thì cháu chơi với em nó cố gắng bảo ban Hương học hành hộ bác.
- Vâng ạ.
- Uh thế cháu làm việc đi nhé, khi nào rảnh lên đây chơi với Hương.
- Vâng thế bác cho cháu gửi lời hỏi thăm tới bác trai, cháu chào bác ạ.

Ngẫm lại kể ra cũng hay thật, trước yêu Lan mọi thứ tan tành vì gia đình ngăn cấm, giờ mình với Hương lại được gia đình quý mến, hỏi han cứ như là chuẩn bị làm ăn hỏi tới nơi. Bỗng chốc lòng tốt của họ bị em nghi ngờ “hay là mình bị đồ vò”, nhưng cũng chẳng sợ nếu thế thì bắt nó đẻ ra rồi khám AND ngu gì hề hề.

Những ngày sau, lúc nào em bám lấy cái máy tính và chiếc điện thoại để nói chuyện với nằng, nên giang hồ vắng em trở nên đìu hiu ảm đạm đến lạ thường, trên trường cấp 1 mấy thằng ku đã đi mua sữa trở lại, quán bìm bìm công trường cấp 2 cũng đã bán chạy hơn. Nhưng quán trà đá ngoài chợ lại vắng đi một thằng hay ba hoa chém gió nên đã ế ảm hơn trước, vì cứ trưa chiều em mà ra chợ ngồi quán chè hay trà đá bà mập, là y như rằng mấy bà bán hoa quả ngồi gần đó lại xúm đông vào ngồi cũng để nghe em kể truyện. Còn mấy thằng bạn không thấy em lượn lờ ngoài đường một thời gian nên thấy lạ cũng hỏi thăm:

- Đạo này lặn đi đâu thế mày.
- À anh đang bận nghiên cứu dự án xuất khẩu tấm tre sang Mỹ ý mà.
- Im mồm
- Hixxx
- Anh biết thừa chú đang lém phéng với con kutegirlbabi đúng không.
- Ồ mịa sao biết.
- Mấy thằng trên diễn đàn nói với tao rồi, thôi dẫn nó về đây đi cho anh em ngắm cái.
- Ồ mà ờ nhé.

Ngồi bụng thằng bạn mình nói có lí, gọi nằng lên đây chứ tội quái gì phải hành xác lên đó nữa, suy nghĩ là phải đi đôi với hành động a nô cho nằng thôi, ờ nhưng mà thấy thế nào ý tự dưng lại bắt con gái nhà người một thân một mình đi xa như vậy, hay là mình lại đi xuống nhà nằng rồi xin phép hai bác đăng hoàng vác nằng lên đây nhì, uhm có vẻ hợp lí. Chiều nay đi luôn, gọi điện trước cho bác gái hỏi sức khỏe cái rồi báo lên thăm, chủ yếu là cho người ta biết còn làm cơm mà đón khách hề hề

- A lô cháu chào bác.
- Ồ Nam hả...

- Vâng bác có khỏe không ạ.- Bác vẫn khỏe, thế hai đứa đi những đâu rồi...-!!! Re: Chuyện tình zông...!

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Tình Zông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33

Nghe thấy bác gái nói câu đó mà chân tay em rụng rời, không hiểu chuyện gì đang diễn ra, cố trấn tĩnh lại tinh thần để làm rõ sự việc, em hỏi bác:

- Thế thế Hương không có ở nhà hả bác.
- Ở thế cháu đang ở đâu?
- Dạ cháu đang ở nhà ạ.
- Thế Hương mới đi từ hôm qua rồi, nó bảo đi chơi cùng cháu mà.
- Vậy ạ, vậy chắc Hương đang đi cùng bạn, vậy cháu chào bác ạ.
- Ở thế cháu thử gọi cho Hương xem, hay nó đang lên nhà cháu.
- Vâng vâng, cháu chào bác.

Cúp máy, máu từ lòng bàn chân dồn lên cơ mông thốc vào cơ ngực bắn thẳng lên não, đầu em bốc khói tỏa theo hai hướng hình chiếc sừng, Không thể kìm nén được cơn giận giữ em vào danh bạ tìm số kẻ bạc tình gọi cho ả. Cuộc đầu tiên không bắt máy, cuộc thứ hai không trả lời, nhưng đến cuộc gọi thứ ba thì vẫn thế. Ước chế em bật pu to online yahoo để stt:

” Yêu em nồng ấm như gừng

Ngờ đâu em lại cho sừng mọc lên

Đời bảo có chí thì nên

Mài dao tìm kẻ đưa bên cạnh mày “

Và là một thằng đàn ông, nói là phải làm, em phi ngay xuống bếp cầm lấy con dao, lấy thêm quả bưởi gọt và ngồi ăn. Đời việc quái gì phải khổ sở vì đàn bà, phi sang quán bánh kẹo mua thêm hộp sữa uống với bưởi, sáng mai mua hai gói xôi nữa có mà ngấy... Nhưng lòng tự nhủ vậy thôi chứ nghĩ cũng cay, dù quen nhau chưa lâu nhưng hai đứa đã có một thời gian tâm sự và dành tình cảm cho nhau rất chân thành.

Em đã từng nghĩ rằng, tuy không thật sự yêu nàng, nhưng được biết từ khi yêu em con bé đã thay đổi, chưa bao giờ em thấy bản thân mình lại quan trọng với một người khác như vậy, và nếu có thể em sẽ cưới nàng, dù cho mình không phải là người “đầu tiên”, dù trước kia nàng có chơi bời thế nào đi chăng nữa... Vậy mà giờ mọi thứ tan tành, thật sự cái niềm tin trong tình yêu của em coi như đã chấm hết, em bắt đầu thấy sợ hãi từ “đàn bà”. Đi la cà cùng thằng bạn cho đến chiều tối thì tít tít tít:

- “lúc này anh gọi cho em à, em vừa mổ gà cho Mẹ”

Ôi quá vui so với quy định, thật sự lúc này em vui lắm ý cái loại con gái ăn vụng không biết chùi mép, cái loại lợi dụng sức " lao động" người khác, thà nó bảo hẳn không yêu em đã đành, em cầm máy nhấn ngay lại:

- “À thế à, thế nhớ thả miếng gừng vào nồi cho con gà nó mọc sừng em nhé”

5 phút, 10 phút không thấy con bé nhắn lại tin nào, em đoán chắc nó gửi thấy mùi rồi nên em mới gọi điện để chửi thẳng vào mặt thì không thấy nhắc máy, ả cay nhưng em cũng kệ để xem nó xử lí thế nào. Cho đến 10h tối lại xuất hiện một tin nhắn:

- “Em xin lỗi, có đưa bạn em ở xa bị tai nạn nên em phải đi luôn mà không kịp nói cho anh, đừng giận em nhé, ngày mai em sẽ lên nhà với anh”

Lần này em không thèm trả lời, những ước chế lúc chiều đã tan biến hết rồi, em không còn bận tâm suy nghĩ nhiều gì về con bé này nữa. Một lúc sau thì thấy ả gọi, lần này em kiêu không thèm trả lời, cuộc thứ hai... cuộc thứ hai mươi, bức mình quá em nhờ thằng Tuấn dẫn nghe máy:

- Mày nghe máy hộ tao, bảo tao không có ở đây và đừng làm phiền nữa.

Thằng bé cầm máy lên nghe:

- A lô

-.....

- Nam không có ở đây em ạ.

-.....

- Không anh không biết, Nam chỉ bảo là Nam không có ở đây thôi.

-.....

- À chết anh nhầm, tức là lúc này Nam đi ra ngoài, Nam bảo là Nam không có ở đây.

-....

- Khổ quá nó có ngồi hút thuốc ở kia đâu, làm gì có, tí nó về anh khác bảo nhé.

-.....

- Uh uh được thôi nhé, này Nam ơi tắt máy đi này.

Được cái thằng bạn em nó cũng “khôn” lần sau có lẽ không bao giờ bảo thằng này nghe máy hộ nữa. Mà em cũng kệ cho con bé muốn nghĩ gì thì nghĩ, vừa cầm máy thì lại tin nhắn rồi:

”Em yêu anh thật sự mà, anh đừng lạnh lùng như thế em sợ lắm, sao anh không tin em cơ chứ, em xin lỗi đã không nói trước cho anh biết, nhưng sự thật là em đi thăm đứa bạn ốm thật mà”

Càng nghe cái giọng điệu của ả em càng bức, cứ lằng nhằng thế này mãi thì cũng không yên ổn được với ả, nên nghĩ một lúc em quyết định phải nhắn cho ả một tin bằng những từ ngữ đau đớn để ả đừng làm phiền em nữa.

- ”Em ạ, không bỗng dưng anh lại như thế đâu, em quay về với anh Đức nhà em đi nhé, anh điều tra và rõ hết rồi, tốt nhất em đừng tiếp tục lừa dối ai nữa, anh không ghen đâu em ạ vì anh không yêu em, từ giờ đừng gọi cho anh nữa, anh có bạn gái mới rồi em ạ, nó làm tình giỏi hơn em thế nhé cô cô pài”

Thế là cả đêm đó không thấy ả nhắn lại, trước khi đi ngủ nằm vắt tay lên trán suy nghĩ thì, kể ra em nhắn quả tin đó cũng hơi ác nhưng mà kệ, hình phạt cho kẻ bạc tình thế là còn nhẹ nhàng so với thời trung cổ. Sáng hôm sau tỉnh dậy lòng bỗng nhẹ nhàng và việc đầu tiên là cầm điện thoại xem năng có nhắn tin và không có, cũng vui vì mình thoát được cái gánh nợ này chứ không về sau mà lấy phải ả thì đời còn nhục nữa.

Mấy ngày sau em online thường xuyên hơn xem trên mạng năng có nói gì em không, thì chẳng có động tĩnh gì cả, chắc con bé cũng ngậm ngùi mà đầu hàng số phận rồi, thật ra em cũng cảm thấy mình đã hơi nặng lời cũng định an ủi và gửi lời chúc phúc tới năng nhưng lại thôi. Thời gian này chỗ em thấy xuất hiện nhiều chân dài từ mấy vùng lân cận đến để ôn thi đại học, một hôm đang ở nhà thì thấy Tuấn nhắn a lô:

- Nam à, đang làm gì thế.

- Đang cho chim ăn chuối, sao có việc gì.

- Tao nói cái này mày đừng nói cho ai biết nhớ.

- Uh sao có chuyện gì, nói nhanh lên để anh còn tắm cho chim.

- Nhà tao vừa có con bé đến trọ để ôn thi đại học xinh cực nhé, nhìn mũm mĩm đáng yêu da man, mà hình như nó biết mày đấy.

- Hà cái gì, sao cơ thể nó ở trọ nhà mày à, tên gì sinh năm bao nhiêu, cao mét mấy, ăn mặc thế nào, mà nó ở tận đâu.

- Hehee tao không cho mày biết đâu, thôi tao dẫn em ý đi chợ đây.

- Này khoan đã tao bảo, Tuấn đẹp...

- Tút TUT TUT...

Đẹp trai lại chó, nó treu tức em đây mà, nhưng giờ có lẽ em phải đi nhìn nó cái gì đó, nhớ ra cái thằng đàn này rất thích ăn kẹo cao su với lạc, thế là buổi tối em phi luôn ra đầu đường mưa rồi lên nhà nó:

- Tuấn ơi Tuấn à...

- Cái gì thế, mày lên đây làm gì?

- Nam mua cho Tuấn món Tuấn thích ăn này.
- Hehee cảm ơn nhé, vào nhà chơi đã.
- Đúng là bạn tốt, hiểu ý tớ thế, bé kia đâu rồi.
- Đi chơi rồi.
- Ở đùa bạn nó ở phòng nào thế, cho tớ ngắm cái rồi về luôn.
- Nó đi lên trường thật rồi mà, tối nay nó học thêm trên đây.
- O, thôi thế tao đi về đây.
- Uh đi đi, tao thích em ý mất rồi mà đừng có lém phém.

Câu nó nói lại càng làm em tò mò vì thằng này từ bé chưa bao giờ thấy nó yêu con nào, mà con bé này là ai sao lại biết cả em. Đi về em ngồi ngẫm nghĩ một lúc, vừa bật máy tính lên thì điện thoại có tin nhắn:

- “Em có thai rồi”

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Tình Zông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34

Mất tròn tròn mồm há hốc, mọi thứ xung quanh bỗng dừng quay cuồng, em đang định đứng dậy thì bỗng dừng thấy chóng mặt như các nàng thường hay thiếu máu. Tay run run cầm bát lửa châm điều thuốc cổ chân tỉnh và nhớ lại cái đêm hôm đó, xác định được nguyên nhân em liên tưởng đến một trung đoàn bị chết, một ổ bánh mì bị cháy... Sau một hồi liên kết lại sự việc, em thấy vẫn còn vài điểm nghi vấn, và em đã nghĩ ra cách để thử con bé này, cầm điện thoại lên:

- Alo, em ngủ chưa
- Em chưa, anh nhận được tin nhắn rồi chứ.
- Uh, anh vừa nói chuyện với Mẹ rồi.
- Hà anh vừa nói chuyện với Mẹ anh á?
- Uh, chuyện đến nước này trước sau gì hai gia đình cũng cần phải biết, nên ngày mai anh sẽ cùng Mẹ lên nhà em, hai gia đình nói chuyện.
- Vậy ạ, vâng vâng...
- Uh thế nhé giờ anh đi chuẩn bị đồ đạc đây, em ngủ đi.
- O, vậy vâng... anh ngủ ngon.

30' sau tin nhắn đến:

- “Em lừa anh đấy, em chỉ định trêu anh thôi, em xin lỗi nhá hi hi, à mà còn mấy bức ảnh chụp chung lúc nào online anh gửi cho em nhé”

Em biết ngay mà, người ta lấy nhau đi tuần trăng mật tức là cả tuần làm chuyện đó may ra mới có em bé, chứ làm sao một lần như vậy đã có được. Thôi thì còn mấy bức hình ngày xưa chụp cùng em nó cũng chả giữ lại làm gì nên nhắn lại:

- “Uh anh cũng đùa em thôi, em nghĩ anh ngu thế à, mấy cái ảnh thì em vào photobucket của anh ý, id là namsieunhan502 pass là tiesudunavath, thế nhé chúc em hạnh phúc”

Hôm sau em lên nhà thằng Tuấn nịnh mãi nó mới đồng ý cùng em ra quán trà đá công trường chờ cô bé kia đi học về để xem mặt. Ngồi mất ba cốc trà đá mới thấy nàng xuất hiện. Nhìn từ phía xa thấy quen quen, đi lại gần nhìn mặt hóa ra chẳng biết. Em và Tuấn vội đi ra gặp nàng bắt chuyện, hỏi ra mới biết đó là người chị họ cùng quê với Lan.

Tò mò không biết bây giờ cuộc sống của Lan thế nào, em mới xin số con bé tối nhắn tin hỏi chuyện về Lan. Cô bé kể Lan vẫn thường hay nhắc đến em, và chuyện ngày đó Lan đã phải chịu áp lực rất nhiều khi chú Nghĩa cũng đã nói chuyện với Ba Mẹ Lan ở quê. Em cứ nghĩ rằng chia tay là hết, có đau có

buồn cũng chỉ một thời gian đầu rồi sẽ qua mau, nhưng có lẽ với Lan mọi thứ không đơn giản như vậy. Người chị họ nói rằng Lan vẫn còn yêu em rất nhiều, mỗi lần nhìn thấy em ở một nơi nào đó Lan cảm thấy cô đơn và nhiều đêm nước mắt lại thấm ướt chiếc gối Lan nằm. Cuộc sống của Lan ở đây chịu quá nhiều ảnh hưởng từ em và áp lực từ phía gia đình, nên việc học tập của Lan cũng có phần sa sút, có lẽ Lan chỉ muốn thoát khỏi nơi này....

Những ngày sau đó... cứ 19h ăn cơm xong là em lại đi cùng các huynh đệ chơi cầu lông đến 6h sáng hôm sau lại về nhà ngủ, đến trưa chiều mới dậy và ngày hôm sau lại thế. Sống một cuộc sống như vậy nên việc xảy ra va chạm rồi đánh nhau cũng diễn ra như cơm bữa, nhẹ thì bọn nó thâm tím mặt mày, nặng thì học cả máu mồm có khi còn lên viện khâu mấy chục mũi.

Một thời gian sau em được phân công cai quản trên trường cấp 3, cầm bảng lô bảng bóng cho bọn học sinh nó đánh rồi về giao cho các anh. Những thằng nào là khách quen mà có xảy ra va chạm gì thì lại “alo anh Nam à, có thằng vừa chơi em”...vv. Thế là em phải đi dàn xếp cho bọn nó sao cho êm thấm, cũng không muốn động chân tay nhiều vì suy nghĩ đã có phần chín chắn hơn ngày xưa. Cuộc sống đâu chỉ cho hiện tại, mai sau cũng cần phải quan hệ người này người kia nên cố gắng sao cho đẹp lòng tất cả.

Nhưng mọi việc trên đời dường như cũng có nhân có quả, có thời có thế. Chẳng mấy chốc vị thế của bọn em đã bị lung lay do càng ngày càng nhiều anh hùng hảo hán xuất hiện, đời mà thiếu gì thằng liều vì nhiều thằng nó còn chán sống hơn mình. Và những thằng đó tụ tập lại dưới tay của một kẻ có quyền có tiền. Xã hội bỗng chốc đảo lộn vì không chỉ có riêng một kẻ đó, nên ngày nào cũng có đánh nhau rồi trả thù, càng ngày những va chạm trong xã hội càng để lại hậu quả nặng nề hơn.

Và một người trong nhóm em đã không may nằm trong số đó. Cái đêm khi nghe tin ông ý bị úp sọt, tất cả anh em đi lùng kẻ đã ra tay nhưng vô ích vì cũng chẳng biết nó là ai, cả bọn điên loạn gào thét đập phá và tìm như ngừng đập khi nghe tin ông ý khó qua khỏi. Người nhà từ Hà Nội báo về:

”Rạn hộp sọ, chấn thương nặng lắm, giờ đang cấp cứu nhưng bệnh viện cũng bắt viết giấy cam kết rồi... và nói gia đình phải chuẩn bị tâm lý...”

Cả lũ ngồi thất thần, đứa nào đứa đấy mặt tái dại, lúc đánh nhau sao mà hăng máu thế giờ nghe tin người sắp chết mồm ú ớ chả nói được câu nào. Thậm chí còn có người lên nhà bán quan tài để hỏi, như vậy là cũng đã xác định rồi, cái xóm nhỏ đêm đó điện thấp sáng trưng, người nào người nấy ngồi im thím thít chẳng ai nói với ai, có chăng cũng chỉ là “cho tao xin điều thuốc” hút cho chân tay đỡ tê dại. 4h có người điện về báo đã qua khỏi cơn nguy kịch, mọi người thở phào nhẹ nhõm, nhưng cũng hiểu rằng có sống được thì não bộ và tâm lý cũng sẽ chịu ảnh hưởng nặng nề, mai sau mọi người nhìn vào cũng chỉ là một kẻ tàn phế, vậy đấy anh hùng mà làm gì sống chết cũng chỉ một khoảng khắc mà thôi.

Về phía gia đình Mẹ em cũng biết chuyện, nên đợt đó em bị giam lỏng trong nhà. Nhưng cũng chỉ được một thời gian, thấy thằng con cũng đã lớn mà chẳng học hành hay làm ăn gì cả, bạn bè cùng lứa, đứa thì đi học cao đẳng đại học, đứa đi học nghề để về sau có nghiệp mà làm mà sống. Mẹ cũng buồn nhiều đêm suy nghĩ chẳng biết cho thằng con nó đi đâu làm gì, nên đến khi Bố đi công tác về, sau khi ăn cơm cả gia đình mới ngồi nói chuyện:

- Bây giờ con thử nghĩ kĩ xem con muốn học cái gì hay làm nghề gì thì nói lên ý kiến của mình, để Bố Mẹ còn biết đường cho con đi học, chứ không thể ở nhà mãi lông bông thế này được, suốt ngày chơi với cái xóm dưới toàn tụ tập đàn đúm rồi đánh nhau. Sợ lắm đánh được người ta thì vào tù, mà không đánh được thì có thể nào Bố Mẹ sống sao được...

Ngồi nghe hai cụ giảng đạo mắt mấy tiếng nên chân tay tê như kiến bò, nhưng ngấm lại cũng đúng. Giờ em cũng không thể cứ sống vật vờ mãi thế này được, mấy thằng bạn thân ngày xưa cũng đi học hết cả rồi, bằng cái tuổi mình bọn nó đang chuẩn bị bước vào đời làm ăn sinh sống, rồi chẳng mấy chốc cũng lấy vợ sinh con.

Còn mình suốt ngày lang thang chả làm ăn được cái trò trống gì. Cứ sống mãi ở cái môi trường này cũng khó mà ngóc đầu lên được, 10 thằng thanh niên thì 9 thằng cờ bạc 1 thằng đánh bài. Ở đây Công an gần như cũng chẳng mấy ai chờ hàng tháng để cầm lương về cho vợ đi chợ, “tay nhỏ” thì cứ hàng tuần thì đi thu tiền mấy quán nước lần chiếm vía hè, “tay to” hơn tí thì chờ tiền của mấy ô chứa đến nộp, còn “tay to” hẳn thì “đứng” đằng sau những ô bạc chuyên nghiệp. Cứ thế thì bảo sao nhà nó chả giàu, thằng con nó chả ngày càng bỏ đời và xã hội càng ngày càng loạn...

Em liền kết lại tất cả mọi thứ và nhận ra rằng chẳng thể sống ở đây được mãi, nếu cứ ở trước sau gì cũng dính vụ nào đó, mà cũng nên đi để Lan sẽ không còn phải buồn khi nhìn thấy em nữa. Online em bắt đầu tìm hiểu những khóa học về mạng, cuối cùng nghe theo lời gợi ý của Mẹ, em sẽ lên Hà Nội và ở nhà một nhà người thân và học một ngôi trường mạng tên....

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Tình Zông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35

Một ngày trước khi rời quê hương lên thành phố, em đi qua những con đường quen thuộc nơi đây, cố hình dung từng kỉ niệm ngày xưa ở một vài góc phố. Thăm vài thằng bạn thân và chào chúng nó không đi rồi lại trách mình sao không ghé qua chơi. Đi qua tới gần nhà chú Nghĩa em cố gắng đi thật chậm, chỉ để hy vọng sẽ bắt gặp đâu đó một ánh mắt quen thuộc dõi nhìn theo, nhưng có lẽ chỉ là tưởng tượng nên đành ngậm ngùi tự nhủ “hẹn gặp lại em một ngày nào đó”.

Đến tối, sau khi chào các huynh đệ và một vài người quen. Em trở về nhà, ngồi nghe Mẹ căn dặn về mọi thứ trước khi lên Hà Nội, từ cách chi tiêu cho sao tiết kiệm, rồi đến quan hệ bạn bè hay đối nhân xử thế.

Hôm sau dậy sớm sắp xếp đồ đạc, gói gọn tất cả vào một chiếc balo rồi chào Mẹ, em lên một chuyến xe hướng về Hà Nội trong một buổi sáng mà mọi người còn chưa tỉnh giấc. Ngồi trên xe em nghe mấy bài trong chiếc ipod rồi ngủ lúc nào không hay. Thức dậy đã thấy mình trên một cây cầu lớn, nhìn xuống phía dưới là khúc sông hồng, ngắm nghía một lúc thì đã đến bến xe. Em đi ra vurun vai hít một cái thật sâu để chào thủ đô, cùng lúc đó vài bác xe ôm lao tới, để ý thấy một bác nhìn khó khăn em lại gần đọc địa chỉ người thân và nhờ bác đưa tới.

Vừa đến gần nơi ở, đã có một nhóm nữ sinh tung tăng chạy ra, tay cầm bó hoa đi gần tới chỗ em và lên xe mấy người khác. Ngược lên đọc tấm biển thì hóa là “ Trường cao đẳng múa Việt Nam ” chửi trách các bạn nhìn xinh thế. Đi bộ một đoạn cũng đã đến nơi em ở, đó là một ngôi nhà nằm trong một khu tập thể. Đi vào đến cửa em gọi:

- Di ơi!
- Ô Nam, con mới lên hà.
- Vâng, Di hôm nay không đi làm ạ.
- Uh Di vừa đi diễn về, Mẹ ở nhà có khỏe không.
- Mẹ con vẫn khỏe, em đâu hà rồi di.
- Em nó vẫn đang trên trường, con để đồ ở đây rồi rửa chân tay, để Di đi nấu lại thức ăn.

Di là em gái ruột của Mẹ, Di công tác trong đoàn nghệ thuật quân đội, cũng thường xuyên phải đi diễn các nơi, nhà còn có một đứa em gái đang học cấp hai là con của Di. Đến chiều em được Di đưa đến một cơ sở của Aptech Hà Nội trên đường Nguyễn Chí Thanh để nhập học. Những ngày đầu trong lúc chờ khóa mới khai giảng, em được Mẹ gửi tiền để mua một con laptop, định tự mình đi mua mà chả biết chọn cấu hình như thế nào, nên em mới lên trên một diễn đàn, nhờ một ông anh quen trong đó rồi hẹn đi cùng để chọn giúp:

- Em muốn chọn máy nào.
- Cứ theo anh đi, cấu hình ổn ổn tí là được anh ạ.
- Uh thế tầm bao nhiêu tiền.
- Khoảng 16,17tr chủ yếu lướt web thôi ý mà ạ.
- À thế vô tư, đi vào đây anh em mình cùng chọn.

Cái quán em đi vào nằm trên một cái ngã tư lớn, đối diện bên kia chính là nơi chỉ vài ngày nữa là em sẽ đến đó học. Bước vào quán đang mải ngắm nhìn mấy con lap, thì từ phía sau một cô bé đi qua chạm vào vai, thấy mềm mềm biết mình vừa đụng phải chỗ hiểm nên đang hơi ngượng quay ra xem mặt... thì cô bé đã quay lại mấp máy môi nhẹ nhàng nói một câu xin lỗi và mỉm cười. Người thành phố có khác lịch sự thật, chứ ở quê khéo nó chửi mình dè xòm rồi.

Em cùng ông anh sau khi bàn bạc và quyết định lấy một con vaio, đi ra bàn thanh toán thì thấy cô bé kia cũng đang đứng gần đó, hình như đang nhờ chủ quán chỉnh sửa chiếc laptop. Em đứng cạnh nàng, bắt đầu để ý thấy cũng xinh xinh tay nàng thì đang gõ nick yahoo, lòng nảy sinh ý định làm quen cô gái thành phố này.

Thấy nàng mặc váy, nên đang đếm tiền em cố tình gảy một tờ xuống dưới đất, được cái tay em nó khéo nên tờ tiền nó rơi xuống giữa “ hai cái trụ “ chống thân của nàng. Chả nhẽ lại để em cúi xuống nhặt, nên nàng lùi lại khẽ cúi lưng cầm tờ tiền lên đưa em, trong khoảnh khắc đó em đi kíp đảo mắt sang nhìn và ghi nhớ nick yahoo ở trên máy. Mỉm cười em cảm ơn, rồi đưa tiền cho chủ quán và đi ra về.

Thực ra cái việc nói chuyện rồi làm quen với con gái qua yahoo em cũng chẳng thiết tha cho lắm, nên về đến nhà em cũng quên bống đi mất. Vì niềm vui bây giờ là con lap mới được tậu về, em ngồi nghịch suốt mấy ngày giờ, lên mạng tìm đủ các trò về cài đặt ở máy và sau đó để cho đẹp màn hình.

Mấy hôm sau đó em dành thời gian đi lang thang trong khu phố, tìm hiểu xem các quán bán thuốc lá bánh kẹo, rồi hiệu thuốc nằm ở chỗ nào để khi cần còn biết đường chạy ra mà mua. Được cái nhịp sống ở thành phố cũng đông vui nhộn nhịp, nên nỗi nhớ quê nhà đã nguôi ngoai đi phần nào, chỗ em ở cứ mỗi lần đi ra đường là gái đẹp nó đi hàng đàn, cô nào chân nẩy cũng dài miên man, thân hình thì trắng cô như một. Thế nên những “ thắc mắc ” của tuổi dậy trong em lại được hồi sinh.

Cứ chiều chiều em lần la ra quán trà đá hóng hót để chờ khi các nàng tan học về ngôi ngắm, ngày đó thì chưa có sữa fristi, nhưng cũng may cái đầu em nó cũng bao la lắm, và dù mấy cô bé đi qua có mặc quần áo thì cái đầu em cũng coi nó như không. Hôm nào mà các nàng đang đi gặp cơn mưa rào thì chẳng chắc gì mấy con vịt bị em vật trụi hết lông ở quê nhà. Đây là về đời sống tinh thần lúc mới lên thành phố, còn cái mấy cái vụ ăn bún mắm tôm ở công trường múa rồi ngồi cạnh mấy con bé hờ hững trẻ ngược thì không nói, nó mà ngồi đằng trước thì không sao, chứ cứ quay mong lại phía em là lại có vài ngọn rau rơi đúng vào khe tha hồ mà gãi, còn em tha hồ soi.

Thời gian thấm thoát thoi đưa, chẳng mấy chốc mà lớp học đã khai giảng. Nghe lời Mẹ nhớ lời Cha ở quê nhà, nên em dậy sớm từ 5h sáng rồi 12h chiều đi lên trường tập chung. Nhìn cả lớp thì bạn nào cũng lạ, chẳng thấy ai quen cả, lớp có hơn hai mươi người thì toàn sùng với chuối chơi với nhau. Mới đầu vào lớp em cũng ngỡ ngàng lắm, ngồi bàn cuối thì cạnh một thằng mặt nó cứ lì lì, chẳng biết nói chuyện làm quen thế nào nên đành chia cho nó gói xôi giấu ở trong cặp, được cái nó thấy mình thật thà nên cũng quý, sau cái buổi hôm đấy thì nó chuyển lên bàn trên.

Số phận đưa đẩy thế nào mà mấy hôm sau lại có một nữ sinh vào học cùng, thấy em dễ thương lại thân thiện nên nàng mới đi lại gần em ngồi, thẳng lì lì kia thấy gái nên mặt nó chuyển sắc thái, te te tồn tồn định chuyển xuống ngồi cạnh con bé thì em nhảy tót ra ngoài cho nàng đi vào trong thành ra em ngồi ở giữa, nên mọi đưng chạm về da thịt chỉ có mình em được hưởng. Quả đó thẳng bé cay và cả lớp cười vỡ bụng, nhưng cũng chính từ vụ đó mà mọi người bắt đầu nói chuyện và hòa đồng hơn.

Sau những buổi tan học thường là vào lúc 8h tối, em đi ra bến xe buýt chờ xe 16 đi về, những hôm đầu ngồi trên xe cũng thích lắm, vừa nghe các bài hát trên radio mà bác tài bật, vừa nhìn ra ngoài đường qua ô kính to trên xe thấy thành phố thật nhộn nhịp. Bài hát buồn thì lại thấy nhớ kỉ niệm, bài hát vui lại thấy lòng lâng lâng như cùng hòa nhịp sống của thành phố. Nhưng đôi khi cũng chạnh lòng khi thấy những đôi lứa yêu nhau đi trên đường, một chút băng khuâng với nỗi nhớ dành cho mối tình đầu...

Trở về nhà sau khi ngồi lap và mầy mò lại những kiến thức đã học trên lớp, thì thời gian còn lại em dành cho blog, viết vài dòng tâm sự lên đó, rồi lại vào mấy blog nổi đình nổi đám để hóng hớt tin tức. Mấy cái ảnh của em trong đó thì đã được post lên từ lâu nhưng vẫn thu hút được một số các bạn nữ vào cm khen và làm quen. Bỗng chợt nhớ tới cái nick yahoo hôm trước mình đã liếc trộm, cố gắng nhớ lại rồi gõ pm hỏi chuyện:

- Chào em
- Ai vậy ạ.
- À chắc em không nhớ anh đâu, nhưng mình gặp nhau rồi đó.
- Vậy anh tên gì, gặp ở đâu ạ?
- Anh tên Nam, hôm trước anh có thấy em đến một quán bán laptop trên ngã tư sỏ, anh là người đứng cạnh em lúc đó.
- À à em nhớ rồi, hi sao anh lại có nick em vậy.
- Liếc trộm
- Á à, nhanh mắt gớm
- Em đang làm gì thế, em đang viết entry.
- Ồ vậy à, cho anh blog của em

Sau khi con bé gửi link blog, em vào xem ảnh đúng là lừa tình thật hơi khác so với ngoài đời, nhưng mà nhìn lại mình cũng lừa không kém. Mấy hôm sau hai đứa bắt đầu nói chuyện nhiều hơn, được biết nàng học cấp ba ở một ngôi trường gần đó, nàng cũng hỏi thông tin về em. Dần dần thân quen nên cuộc nói chuyện đổi chủ đề là những lần tư vấn về tình bạn, hay tâm sự một việc gì đó trong gia đình, đôi khi là những chia sẻ về sở thích của cả hai. Và mọi việc có lẽ vẫn bình thường nếu không có một ngày em đề stt:

”Ước gì có người nấu cho mình một bữa ăn hixxx “

- BUZZ! Anh chưa ăn gì à.
- Nhà anh hết lương thực rồi hixx.
- Thế sao không đi mua.
- Lười lắm, với nhà chẳng có ai nên thôi gặm mỳ tôm cho qua bữa vậy.

Nắm bắt được thấy đối tượng quan tâm, em đề tiếp một stt mang tính khiêu khích:

”Ước gì có một bà tiên đến nấu cho một bữa! ”

- BUZZ! Cứ ước đi anh biết đâu đó hihi.
- Ước thôi chứ làm sao nó thành sự thật được.
- Vậy Em đang ở trường, anh ngồi im ở nhà nhé, em qua luôn đây....

Tìm đập rộn ràng em chờ nàng đi đến, nhưng rồi bỗng dưng em cũng cảm thấy hơi lo sợ, dù gì em cũng chỉ là thằng con trai thân cô thế cô ở một mình, chẳng may trong giây phút thăng hoa nào đó mà nàng ức hiếp, thì em lấy gì để mà chống... cự, nhưng mà thôi nếu mình mà già yếu, không phản kháng lại được thì cũng đành nằm im mà hưởng thụ vậy. Đầu đang lo âu, mặt cười nham hiểm thì em nghe thấy tiếng gõ cửa liền bước ra:

- Ồ chào ...chào em...
- Em mua cho anh nè, cầm lấy đi.
- Hixx, anh không ngờ em đến thật.

- Sao, không muốn em đến à.
- Không phải không phải, vì anh không nghĩ rằng trên đời này có bà tiên hì hì.
- Mồm mép nghe thật đấy, anh ăn đi.

Được cái do nói chuyện trên mạng lâu rồi, và cũng gửi wc và ảnh cho nhau thường xuyên, nên hai đứa cũng đỡ bỡ ngỡ đi phần nào. Em đi vào trong mở xuất com hộp ra thì toàn thức ăn ngon, bên cạnh lại còn có quả lê trắng miệng nữa chứ. Đúng là lần đầu tiên mà gặp nhau thế này thì ấn tượng quá.

Ngồi ăn thấy không khí có vẻ hơi căng thẳng vì thiếu chủ đề nói chuyện, em mới bật tivi lên cho nàng xem Tom and Jerry. Một lúc sau thấy em ăn gần hết, nàng liền chạy vào bếp lấy con dao lên gọt quả lê, đúng là con gái thành phố chu đáo một cách quá đáng, làm em mỉm cười ngay từ giây phút đầu tiên.

Hai đứa vừa ăn vừa nói chuyện, do đã tâm sự nhiều trên mạng rồi, nên các chủ đề khan hiếm, em bắt đầu chuyển sang tình hình chính trị bên irac, nạn đói ở phi châu hay sự phân biệt chủng tộc của bắc mỹ. Được mấy câu đầu thì em nói, đến mấy câu sau thì nàng chiếm toàn bộ lượng thời gian "phát sóng". Nàng bắt em nghe về chuyện con bạn nàng bị đá như thế nào, thằng bạn nàng bị thầy phạt ra sao, mồm như con tép nhảy nói liên hồi không nghỉ.

Mới đầu em cũng lắng nghe chứ dần về sau em cho mắt em nó hoạt động, để ý kĩ mới thấy mặt nàng non choẹt, thân hình thì đúng là dân thành phố có khác, khúc nào ra khúc nấy, vòng một vòng ba to như nhau. Chột dạ em lại liên tưởng đến mấy vụ báo chí ngày trước có đăng:

”Đi Xong Khôn 21 tuổi phải nhận 7 năm tù vì tội giao cấu với trẻ em là bé Mai Thanh Lý mới được 15 tuổi 364 ngày”.

Nghe đầu thằng này về sau vào tù uất ức quá mà tự tử, vì nhớ nhầm ngày sinh nhất con bé. Đấy, thế cho nên là không thể giao niềm tin cho đôi mắt được, có gì cứ phải kiểm tra chứng minh thư trước khi giao trứng cho ác. Lúc này nàng bằng đầu chuyển chủ đề sang các thú vui tao nhã như:

- Rảnh rồi anh thường làm gì?
- Anh thường pha sữa cho chim uống.
- Không ý em các trò anh hay chơi ý.
- À thì mấy game chọc tổ ong, bắt con sóc.
- Thế còn mấy trò ngoài đời.
- À anh thích chơi bi-a, đá bóng.
- Ở anh cũng chơi bi-a à.
- Uhm thỉnh thoảng chơi cho tay nó dẻo, mà em cũng biết chơi à.
- Vâng, em toàn đi với anh trai em nên bị nhiễm hì, giờ anh rảnh không đi đi.
- Oh vậy được, mình đi.

Hai đứa đi xuống dưới nhà, em đeo nàng trên con lx 125. Khiếp cái xe này nó nặng hơn cả con simson ở quê em, nhưng được cái nhìn lớp nó chắc chắn, chắc là xe đắt tiền nên đi trên đường em tự tin hơn hẳn so với mấy lần ngồi trên oto.... buyt. Đến nơi, em cầm gậy chọc với nàng, biết cơ nàng yếu nên em nhả cho hai ván đầu, đến ván thứ ba em rùa được mấy cơ nên chung cuộc nàng thắng 2-1, con bé sướng dẫn em đi lên hồ ăn kem rồi nổi hứng lượn ra Tây Hồ. Đến gần 3h chiều thì nàng đưa em về rồi vào trường học tiếp.

Ngồi nhà em trầm ngâm suy nghĩ thì thấy con bé này có vẻ ăn chơi, học hành chắc chênh mảng, ai đời mới quen thằng con trai mà đã bỏ cả học đưa nó đi chơi, may cho nó người đó là em nên thôi bỏ qua. Cũng định làm người tốt khuyên em nó không nên bỏ học, nhưng mà nghĩ lại thấy dở hơi, nói ra nó lại chê mình quê mùa, lại chẳng đưa mình đi chơi nữa thì có phải là ngu không. Dựa vào tình hình em đoán chắc con bé cũng có cảm tình với em, nên vừa online đã thấy em nó pm buôn chuyện tiếp.

Và đúng như dự đoán, đến trưa hôm sau nàng lại đến, nhưng lần này xuất ăn được nâng cấp lên bằng một hộp kfc với mấy túi phẩm màu chất lỏng. Thấy con bé có vẻ ngày càng tỏ ra chiều chuộng, nên em hưng phấn, ngồi gần mà mắt đảo như rang lạc, nhưng mà lúc nàng nhìn lại thì em tỏ ra lạnh lùng. Thế cho nên càng ngày nàng lại càng kết mới khổ em, nhưng mà em thích, vì từ khi quen nàng em đã biết được nhiều quán ăn của teen và cũng đã nhớ được vài con đường. Nhưng đúng là cuộc vui nào cũng sẽ đến lúc phải tàn, khi vào một hôm hai đứa đang đi chơi thì nàng có điện thoại, thấy vẻ mặt có vẻ sợ, nàng mới bảo em dừng xe rồi mở máy:

- Anh ạ.
-
- Đâu em đang ở gần trường, lớp vừa ra chơi mà.

-

- Đầu mà anh này.

-

- Em xin lỗi, giờ em về đây anh đừng mách Ba.

Dập máy, mặt nàng tái mét, linh cảm có chuyện chẳng lành em mới hỏi nàng:

- Ai thế.

- Anh trai em, thôi giờ mình đi về đi.

- Có chuyện gì à?

- Chẳng biết có thằng điên nào nhìn thấy mình đi chơi nên phone mách ông ý.

Hai đứa đi về mà mặt tái mét chẳng chuyện trò vui vẻ như trước nữa. Đoán tình hình có vẻ không ổn, vì trước nàng có kể ông anh trai kinh lắm, nên em cảm thấy cứ cái đà này mà bị bắt ở nhà trong tình trạng "trao đổi chất lỏng" thì nhục. Mấy hôm sau nàng không còn đến chơi nhiều, thỉnh thoảng mới rủ nhau đi đánh bi-a rồi cafe gần nhà, các cuộc nói chuyện cũng càng ngày càng nhạt. Thú thật là cơ bản nhà em nó có điều kiện nên ăn mặc vào thì thấy được được, chứ thực ra nhìn kĩ cũng bình thường.

Những ngày sau em lại trở về với cuộc sống hiện tại, không còn mơ mộng gì đến cái gia sản nhà cô bé đó nữa, vì phát hiện ra em ý có ông anh trai như thế thì mai sau chia tài sản giành thế nào được đâu. Nên những lần nói chuyện hai đứa bây giờ chỉ mang tính chất xã giao, mà dù sao vẫn quý nhau thế là được.

Không còn những lần chờ đợi đi chơi cùng nàng, nên mỗi khi đi học về em online miệt mài cho đến sáng. Mà hay online đêm thì các bác biết rồi đấy, niềm vui đôi khi cũng hóa thành nỗi buồn, cười trên miệng mà khóc thầm trong tim. Những tâm sự được em viết thành những câu truyện, những dòng entry chứa đựng đầy cảm xúc. Một thằng con trai xa quê hương, xa Bố Mẹ ở nơi đất khách quê người cái gì cũng lạ lắm, quen bố đời ở nhà nên ra thành phố các anh lumer cũng phải ngoảnh mặt đi chỗ khác nhìn các chị. Chứ cổ lắm ăn xôi soi lại các anh ý thì mồm lại đỏ au như bã trầu của các cụ.

Hàng ngày thì em vẫn chăm chỉ đi học rồi về nhà làm bài tập, nhiều khi đi học về bước lang thang trên đường nhìn đồng hồ cũng gần 9h đêm, thành phố thì vẫn đông vui nhộn nhịp, đi một mình cũng cảm thấy lẻ bóng cô đơn, đôi khi ghé vào mấy cô bán khoai nướng đêm, chủ bán ngô luộc tối, rồi mua cho lấy bắp ăn cho ấm bụng, còn mấy đồng xu lẻ thì cứ quen đến công trường đại học quốc gia có bà cụ ăn xin ngồi gốc cây đem cho bà ấy, mấy hôm đầu đưa cho cụ thì cứ ngại ngại vì có mấy bạn đi sh qua nhìn em như thằng ngốc ý. Sau thì cũng thành quen nên đi học về xuống xe buýt cái là cụ nhìn thấy em thì xa và cười, nên lòng thấy vui và tâm hồn cũng thanh thản.

Cuộc sống cứ trôi qua như vậy, mới đầu lên thì cứ đố kị với mấy bạn có xe đẹp tiền nhiều gái theo đuổi, sau thì cũng hài lòng với hiện tại vì nghĩ cho cùng lúc bằng họ mình lại đua đòi với bọn có o tồ, cứ đua đòi thế thì biết bao giờ mới thỏa lòng. Nói như vậy không phải là em không có chí tiến thủ, bằng chứng là những môn thi đầu tiên trong lớp quản trị mạng em đã được pass, nên cảm thấy cũng vui, thôi thì mình cứ chịu khó học bây giờ, sau này có công ăn việc làm ổn định làm ra tiền thì chơi sau.

Nhưng cho đến một hôm thì Mẹ gọi điện lên, báo một tin làm em sững sờ chết lặng...

Re: Chuyện tình zông...!

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Tình Zông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36

- Alo Nam à.

- Vâng con đây.

- Con đang làm gì thế?

- Con đang ăn tối.

- Uh, thế biết chuyện gì chưa?

- Chuyện gì ạ?

- Các đại ca của con bị bắt hết rồi.
- SAO CỐ Ạ!!! Sao sao... Mẹ nói lại đi, là như thế nào, sao lại bị bắt?
- Uh, không biết là thù oán thế nào, mà đâm chết một đứa cách nhà mấy km ý.
- Từ bao giờ, thế những ai bị bắt ạ?
- Mới trưa hôm nay, thằng Phương, thằng Kiên phóng, còn mấy thằng đang trốn thì Mẹ không nhớ tên, ở đây đang loạn hết cả lên, công an đi xe máy ồ ồ rầm rầm vào trong xóm để điều tra.
- Ôi trời ơi, thế Mẹ đang làm gì thế ạ.
- Uh Mẹ vừa ăn cơm xong, thôi con ăn xong rồi học bài đi.
- Vâng, vâng... con chào Mẹ.

Vội vội vàng vàng vào danh bạ, em gọi cho một thằng bạn ở quê hỏi xem tình hình, thì đúng là tất cả bị bắt hết rồi, nghe nó kể thì em đã đoán được phần nào sự việc. Nguyên nhân là ông Phương cưỡi đi chơi, thì xảy ra mâu thuẫn với một đứa, thế là cả bọn thuê taxi cầm dao cầm kiếm đi vào nhà thằng kia. Lúc đầu cãi nhau sau thấy nó bất, thì cầm phớt dòn chém nó, khổ cái là em nghe phong phanh mấy ông ý chỉ định dọa và chém cảnh cáo. Nào ngờ trong lúc dòn thì nó vấp ngã, nên mũi con phớt ngập đúng vào cuống tim và thằng kia chết. Mấy đứa dòn theo chưa dám được phát nào cũng bị bắt, cả mấy thằng đi theo đứng ngoài nhìn cũng dính.

Thần thờ em ngồi im một góc suy nghĩ, không biết buồn hay vui, vì sự việc cũng chỉ diễn ra sau khi Mẹ quyết định cho em lên Hà Nội học, chứ nếu mà vẫn ở nhà thì giờ này có lẽ... đã không ngồi đây. Cầm bát cơm đang ăn dở mang vào bếp, rồi đi ra ngoài lan can châm thuốc, em ngồi tựa vào chiếc cột ngoài hiên, nhìn ra ngoài đường xe qua xe lại ồn ào mà trong lòng lặng thinh. Vậy là anh em đi hết rồi, đúng là đời... đôi khi chỉ là một khoảnh khắc.

Mấy hôm sau em định bắt xe về nhà xem tình hình, nhưng lại vướng sắp có môn thi nên phải ở lại. Cũng có đứa gọi điện trách “sao không về”, nhưng thôi đành chờ lúc nào xử thì về sau vậy. Được cái cứ buồn phiền điều gì, em lại mở lòng mình và viết tâm sự vào những entry, nên nỗi buồn cũng vơi đi phần nào. Thời gian này phong trào chơi blog cũng phát triển mạnh, có nhiều người add cũng chỉ để “làm cảnh”, nhưng cũng có nhiều người họ thích những gì em đã viết. Đa phần đều vào cm chia sẻ động viên, và cũng có thể cm chỉ để lấy lệ.

Nhưng lại có một vài người quan tâm những entry của em một cách thâm lặng, trong số đó có một cô bé rất đáng yêu. Chỉ đến khi em viết một entry cảm nhận về những người con gái, nội dung khá buồn và nó thể hiện một cách nhìn tiêu cực về tình yêu và cuộc sống, thì cô bé đó mới xuất hiện gửi mes xin nick chat để nói chuyện.

- Chào anh hi.
- Uhm chào em.
- Anh đang làm gì thế?
- Đang ngồi nghe nhạc.
- Nghe nhạc gì thế ạ?
- Nhạc linh tinh thôi.
- Linh tinh là nhạc gì thế ạ?
- Thì linh tinh có gì đâu mà hỏi kỹ thế.
- Ồ vậy em xin lỗi, anh đang buồn à.
- Uh.
- Anh thử nghe bài này đi.
- Bài gì.
- Remember when.
- Tiếng anh ngu lắm, không hiểu gì đâu.
- Anh không hiểu đoạn nào em dịch cho.
- UH uh... thì để tí nữa nghe sau, anh làm nốt việc đã.

- Vâng, xin lỗi đã làm phiền anh, nhưng anh hãy vui vẻ lên nhé hi hi.

Cái cách hỏi chuyện của cô bé đó thật lạ lùng, nhưng lúc này em cũng chẳng mấy quan tâm, thử bật bài nhạc đó nghe thì trong lòng cảm thấy cũng nhẹ nhàng đi phần nào. Nghe hết bài mà vẫn không thấy cô bé đó nói thêm điều gì, thật khác so với những người con gái em nói chuyện trước kia. Một chút tò mò, nên em bắt đầu điều tra trên blog và xem ảnh cô bé thì thấy rất đáng yêu, và được biết nàng ở Hà Nội chẳng trách nhìn trắng và xinh đến vậy. Thật ra lúc này em đã bị hấp hồn bởi vẻ đẹp cô bé, nhưng cũng kịp trấn tĩnh bản thân rằng ảnh trên mạng toàn chỉ là lừa tình, nên mọi việc cứ thế trôi qua cho đến một hôm em để stt khá tâm trạng và kì lạ, thì cô bé đó pm:

- Chào anh.

- Uhm, chào em.

- Anh đang làm gì thế ạ?

- Không gì cả.

- Vậy ạ, cho em hỏi stt của anh nghĩa là gì?

- Nghĩa là cuộc đời còn nhiều điều phải suy nghĩ và khó lường.

- Ồ kì nhỉ, vậy sao anh viết hẳn câu đó ra mà lại viết...

- Đôi khi suy nghĩ không thể diễn tả được hết bằng lời, nên thay đó là ... và! cùng dấu?.

- Oh ra vậy, à anh ở chỗ nào HN?

- Mai Dịch, gần trường múa, em cũng ở HN à?

- Vâng, sao em thấy anh suốt ngày online thế, mà anh đang học gì vậy?

- Một chút về thông tin, hai ngày học có hai tiếng xong lại về không ngồi online thì biết làm gì?

- Sao anh không ra ngoài chơi thể thao, nhìn anh gầy lắm hi.

- Chơi với ai, ai chơi với mình, chơi ở đâu, mà em nhìn ảnh anh rồi à.

- Vâng, em xem qua blog em gái em từ lâu rồi hi, mà anh chơi đá bóng hoặc bóng rổ hoặc mấy môn con trai hay chơi ý.

- Anh mới ở HN mà, có quen ai đâu mà chơi.

- Vậy cũng phải ra ngoài đi đâu đó chứ ạ.

- Đã bảo là không quen ai mà, em giỏi thì dẫn anh đi đi.

- Ohhh, anh nói đó nhớ, vậy chủ nhật này anh muốn đi ngắm hoa anh đào không?

- Sao cơ, Hà Nội thì làm gì có hoa anh đào, em đang kể chuyện cổ tích à?

- Cuộc sống đôi khi cũng phải tin vào cổ tích chứ hi hi...

Câu nói của cô bé thật là ngây thơ, nhưng lại chứa đựng một điều không phải ai cũng có trong cái xã hội mà con người đang phải sống thực dụng để tồn tại...Đó là niềm tin, điều mà một bà Cụ ăn xin ở gần bến xe buýt trước một cổng trường đại học đang hy vọng từng ngày.

Tối hôm nay là thứ sáu, vẫn như mọi khi em đi học về trên chiếc xe buýt số 16, trong túi quần vẫn còn 7 nghìn thừa lúc uống trà đá ở cổng trường với mấy ông bạn, nghĩ bụng hôm nay Cụ sẽ vui lắm đây, vì mình vẫn còn 5 nghìn tiền xu thừa hôm qua mua thuốc lá, vậy tất cả là 12 nghìn chắc cũng đủ cho một bát com và vài cọng rau. Tiền xu em cũng chẳng mấy khi giữ lâu, vì nó làm cộm ví, nên thường cốp lại để mang cho Cụ. Nhưng khi vừa xuống bến xe, đi lại gần gốc cây thì không thấy Cụ đâu, cố nheo mắt lại nhìn xung quanh xem hay là Cụ đi đâu quanh đây... Bác xe ôm gần đó thấy em đứng ngó nghiêng nghiêng nên hỏi:

- Tìm bà Cụ ngồi ở đây hả?

- Vâng, Bà ý đâu rồi hả Bác.

- Bà ý đi rồi.

- Đi mua com rồi hả Bác.

- Không đi ra nơi khác rồi không ngồi đây nữa đâu.

Thấy lạ vì tại sao bác lại biết Cụ sẽ không ngồi đây nữa, nên em cố hỏi chuyện xem sự tình ra làm sao. Thì được nghe Bác ý kể rằng, bà Cụ ngồi đây ăn xin hàng ngày là để hy vọng sẽ tìm thấy người con năm nào đã rời quê hương và bỏ rơi Cụ. Ở cái góc này từ Cô bán trà đá lẫn mấy Bác xe ôm ai cũng biết câu chuyện của Cụ. Sống ở một làng quê nghèo đói, chồng hy sinh trong thời chiến, còn người con thì đi lên Hà Nội lập nghiệp bỏ mặc Cụ một thân một mình. Anh em họ hàng thân thích chẳng còn ai, Cụ già quá rồi, chẳng còn sức lao động nên lên Hà Nội ăn xin để sống qua ngày, cứ một thời gian Cụ lại đi chuyển sang nơi khác với niềm tin:

“Ồ quê nghèo quá, nên nó phải đi lên thành phố để kiếm tiền, cứ đi khắp thành phố này sẽ có ngày tôi tìm được nó”.

Đó cũng là câu cuối cùng bác xe ôm kể cho em nghe về Cụ. Cảm điều thuốc đi lững thững trên đường, nghĩ đến câu chuyện của Cụ em lại nhớ đến Mẹ, tự nhủ sẽ cố gắng học tốt cho Mẹ vui lòng.

Trở về nhà bật lap lên online, vào blog cô bé kia thì thấy đề dòng blast “Minh rất vui vì sắp kéo được một ông già suốt ngày ở nhà, đi ra ngoài”. Tự dưng bật cười nghĩ con bé này cũng hay thật, con gái gì mà... thật là... chả biết nói ra làm sao nữa. Ngồi chờ một lúc thì thấy nick cô bé online nên em vào pm trước:

- Này, em bảo anh là ông già đó hả.

- Ồ hi hi, anh hơn em bốn tuổi nên chả là ông già còn gì.

- Ồ hay nhỉ, sao em lại lấy năm sinh của mình làm điểm mốc để phân biệt tuổi tác là sao.

- Vì hôm qua Mẹ bảo em là bà cụ non anh ời hixx, nên em phải gọi anh là ông già.

- Haizzz đúng là con gái.: Mò hời:

- Này, anh không được nói câu đó nhé, rất là phân biệt, con gái thì sao chứ?

- Ồ rồi rồi rồi, phụ nữ được chưa.

-!#%\$%^@#%>

Cứ như vậy hai đứa trở nên thân quen gần gũi từ lúc nào không hay, và cho đến khi sang ngày thứ 7 hai đứa lại quần lấy nhau bằng những câu chuyện biết cười. Kể từ ngày đó... em chưa bao giờ cảm thấy thích thú như lúc này, vì cuộc sống xuất hiện một cô gái dễ thương qua từng câu hỏi:

- Anh ơi, con mèo nhà em nó mất tích rồi.

- À cái này anh có kinh nghiệm, theo anh suy luận chắc chắn nó ở đâu đấy đằng kia.

- Nó ở đâu ạ?

- Nó đang đi bắt chuột, chắc chắn nhà em có chuột, không phải nhà em thì là nhà hàng xóm.

- Thế làm cách nào để gọi nó về bây giờ.

- Ui giỏi rất đơn giản, đầu tiên nướng một củ khoai, rồi mua bả chuột về pha với một ít sắn dây, trộn với mật ong rồi bôi lên củ khoai để góc nhà, đảm bảo chuột sẽ mò đến ăn và chết hết. Nhưng nhớ phải ném thử xem có vừa không nhé, vì chuột nó cũng tinh lắm, thấy ngọt quá là nó biết mình lừa.

- Ồ vậy ạ, nhưng nhà em không đánh bả chuột bao giờ vì sợ mèo sẽ ăn nhầm...>

- Thằng nào bảo thế hả, ngu quá, có thể mà cũng không nghĩ ra à, lấy cái máy ghi âm kiểm con chó nào gần đấy rồi treu cho nó đồn để nó sủa, mang về đặt cạnh củ khoai bật lên thì con mèo nào nó giám đến gần.

- Vâng hixx, để em bảo lại Ba.

- Uh thế ngày mai mấy giờ em đến đón anh.

- 8h ạ.

- Ok vậy đi ngủ sớm nhé để mai còn đi.

Sáng hôm sau 7h em ra cổng trường múa, chờ mãi không thấy con bé đâu bực cả mình. Mãi đến 8h thì nàng mới gọi điện:

- Em sắp đến rồi, anh mặc áo màu gì.

- Áo đen, đứng cổng trường múa đây này.

Vừa nói xong, em quay mặt ra và thấy nàng xuất hiện thì.... OH MY GODDDDD.....

.....aaaaaaaaa.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Tình Zòng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37

Hôm nay là ngày 12 tháng 4 năm 2009 trời không mưa, mây lưa thưa, nắng vừa vừa và gió thổi bừa qua vai. Là một thằng con trai đã từng sống qua mấy chục năm nay, tức đã có hàng ngàn người con gái đi qua đi lại trong đôi mắt này. Vậy mà cho đến nay, chưa bao giờ con tim nhỏ bé của em lại bị co giật liên hồi như hiện tại. Vâng lí do là hôm nay, ngay tại lúc này, một thiên thần vừa xuất hiện trước mắt em, nàng đẹp lắm các bác ạ. Cái vẻ đẹp thuần khiết của một nữ sinh mới dậy thì được vài năm, như làm tăng thêm sức sống cho một chàng thanh niên thời đại mới là em đây. Kim chế tất cả mọi cơ quan nội tạng đang biểu tình đòi quyền lợi, em nhẹ nhàng đi ra với khuôn mặt lạnh lùng như “chiêm song hiếc” và nở một nụ cười như “hiếc xong toi”.

- Chào..chào...em

- Là là...anh ạ.

- Uhm.. vậy..vậy... đi xem hoa anh đào ...xem...xem...ở đâu.

- Ồ hi, anh nói lấp ạ.

- Oh thì ...thì... không phải.

- Anh lên xe đi.

Ôi lạy Chúa! có lẽ Ba nàng là một tên cướp vĩ đại mới có thể lấy hàng tấn ô mớ ném vào mặt nàng mỗi ngày, khiến làn da của nàng trắng như vậy. Nên chắc Mẹ nàng mở cửa hàng buôn lụa mới khiến làn da nàng mịn đến thế. Đôi mắt nàng to tròn, long lanh như hạt nhãn lồng Hưng Yên, mái tóc nàng đen nhánh như bánh gai Hải Dương, và cả cái quả như bưởi Đoan Hùng mát mùa kia nữa. Vậy là bao nhiêu đặc sản của đất nước cứ thế lần lượt được ném hết vào người nàng, đến chịu Ba Mẹ nàng thật, sắp đẻ nàng ra rồi mà lại còn đi du lịch khắp vùng miền tổ quốc, quả là một gia đình yêu đất nước đến lạ thường.

Người ta thường nói, chó cắn không đau bằng ngồi sau đàn bà, nhưng với em thì không sao cả, chó cứ cắn, có cắn thế cắn nữa em vẫn cứ ngồi sau. Người đẹp thế này mà ngồi trước thì cảm nhận thế nào được hết. Nên là từ phía sau chẳng còn cái gì của nàng là em không để mất tới, từ chiếc áo phông cổ rộng màu da cam, cho đến chiếc quần sooc ngắn ngang đùi lẫn mùi hương quyến rũ. Giờ nghĩ lại mà vẫn muốn Chúa tha tội cho con a men năm măm! Nhưng hạnh phúc đang thăng hoa thì cũng là lúc niềm vui bị phát hiện.

- Anh đang nhìn gì thế?

- À anh..anh đang nhìn quây bán sữa kia ý mà, mà mình đang đi đến đâu hả em?

- Hi, rồi anh sẽ biết, mà tí nữa đến sẽ có thêm mấy đứa bạn em đấy nhé.

- Ồ vậy à, có đông không em?

- Chỉ có 2, 3 đứa thôi ạ, toàn trẻ con ý mà hi hi.

- Oh, còn cách xa không?

- Kia ạ, đến rồi...

Bước xuống xe trước mặt em là tấm biển “ Lễ hội hoa anh đào ...”, ra là vậy cổ tích là đây. Hời nàng mới biết đây là một lễ hội văn hóa Nhật Bản được tổ chức mỗi năm một lần, nhằm thắt chặt tình đoàn kết giữa hai nước Bản và Nam. Nói đến Nhật em chỉ nhớ đến truyện doremon, 7 viên ngọc rồng hay conan thôi, chứ không ngờ đi vào trong còn nhiều thứ quái dị đến vậy. Nhiều người mặc kimono đã đành, lại còn có mấy người môi thì thâm xỉ, ăn mặc thì nam chả ra nam nữ chả nữ. Một lúc sau thì em được nàng dẫn ra giới thiệu với mấy người bạn nhỏ, đứa thì đang học lớp 5, lớp 7 có đứa thì đại học, hỏi ra mới biết đây là những người bạn của nàng trên một forums. Đứng nghe nàng nói chuyện với mấy người bạn nhỏ, mà em chẳng hiểu cái gì hết, toàn là man a với man b cứ như là bom máu trong game MU.

Thấy mình là người thừa, tui thân quá nên em xin phép đi ra ngoài nghe điện một lúc, sau khi tắng hết ba qua kem mới về gặp nàng. Cả bọn đi quanh xem đủ thứ, từ cái trống đến cái dùi, và ngửi thấy mùi thức là lao vào quán. Được cái lần đầu tiên biết nấu sushi, người ta kẹp cái con gì ở trong ý, thấy cũng ngon. Ăn xong cả bọn đi xem hoa anh đào, rồi mấy đứa đứng chụp ảnh, em thì tranh thủ đi tìm xem ở đây có bán cái đĩa phim Nhật nào không, thì chẳng

thấy chỗ nào có. Chơi được một lúc thì khoảng cái cũng đã quá giờ trưa, cả bọn đứa nào đứa nấy mồ hôi nhễ nhại và cũng đã thấm mệt, nhưng mà vui vì có mấy đứa trẻ con đáng yêu lắm, lúc này nàng mới nhìn em cười và nói:

- Mệt không anh, giờ đi về đi.
- Uhm mấy người bạn của em vui ghê.
- Hi hi toàn trẻ con mà, nhìn bọn nó bé tí đáng yêu dã man, anh chờ ngoài cổng để em đi lấy xe nhé.

Lần này là em đeo nàng, đi trên đường cố gắng bò thật chậm để kéo dài thời gian bên nhau. Nhưng xe thì phải tiến chứ có mấy khi lùi, nên chẳng mấy chốc đã gần về đến nhà em, tự dung người bứt dứt khó chịu. Vừa gặp nhau được có tí giờ lại phải ai về nhà nấy, bỗng thấy lòng cứ nôn nao đến lạ thường, nên em quyết định quay đầu xe:

- Thôi để anh đưa em về nhé.
- Ồ nhưng mà tí anh về bằng gì.
- À hôm trước anh nhìn thấy địa chỉ nhà em trên blog, tình cờ anh có thằng bạn cũng ở gần đó, đưa em về tí anh qua nhà nó chơi luôn.
- Vậy à, bạn anh ở đoạn nào.
- À anh cũng không nhớ rõ tên, tí đến gần đó anh gọi điện cho nó.

Lời nói dối đó khiến em phải trả giá bằng một cuộc xe ôm 50 nghìn, nhưng mà đã lâu lắm rồi em mới lại thấy cảm xúc đó xuất hiện. Lúc về đến gần nhà, em chào nàng rồi giả vờ đi ra một góc gọi điện, chờ nàng đi khuất em bắt đầu bắt xe ôm và ra về. Chợt nghĩ mới gặp cô bé mà tại sao cảm xúc lại mãnh liệt đến vậy, có thể vì nàng quá xinh xắn và đáng yêu so với tầm mắt em chăng. Nhưng thôi cũng chẳng cần biết đó có phải là lí do hay không, chỉ biết ngày hôm đó em yêu đời đến phát lạ, khi buổi tối cũng thành phòng thu âm. Nên tối hôm đó, và cả ngày hôm sau hai đứa cứ quấn lấy nhau bằng những câu hỏi.

Sang đến ngày thứ ba, Di thì đi diễn nên cả ngày em ngồi ở nhà một mình. Cả chiều không thấy nàng online em đi ra đi vào, đứng ngồi không yên. Chờ mãi đến tối hơn 10h mới thấy nàng on, em giả vờ giận hờn vu vơ để nàng xin lỗi, được đã em hỏi nàng luôn:

- Anh muốn gặp em, anh đến nhà em nhé
- Nhưng muộn rồi mà anh.
- Thì nhìn cái thôi, xong anh về luôn.
- Khoảng một tiếng nữa Ba mới ngủ cơ, anh chờ được không?
- Ok được mà hi ...

Vui như cướp được vàng, em lao vội đến nhà nàng trong tâm trạng phấn khởi. Nhưng khổ do mới lên Hà Nội chưa đi đâu được nhiều, đường xá thì chưa quen, nhà nàng lại cách đến cả chục cây chứ không ít. Nên vừa đi em vừa hỏi đường, mò mẫm mãi mới đến được nơi. Lôi máy ra em nhấn cho nàng:

- “Anh tới rồi”
- “Chờ em tí”

Hí hí lại chờ thì sao đề quý sứ, được năm phút sau thấy chiếc cửa xếp từ từ kéo ra, khuôn mặt dễ thương của nàng dần dần lộ diện. Nàng vừa bước ra ngoài, thì từ đằng sau vừa hay cũng xuất hiện một cô bé khác:

- Em gái em đây hi, nhìn giống nhau không.
- Ồ vậy à, hóa ra đây là.... Nhìn giống nhau thế.

Thực ra hai đứa nhìn như là cùng nhà khác cha mẹ vậy, chả giống tẹo nào. Nàng thì có khuôn mặt xinh hơn, nước da trắng và mịn hơn, nhất là đôi má hồng phúng phính đáng yêu. Còn người em gái công bằng mà nói, nhìn cũng khá xinh, tuy nhiên chỉ thò mặt ra và lấp ló sau cánh cửa nên không biết chân răng thế nào. Đứng một lúc cô em gái thì cứ thấp thòm trên hai đứa, thành ra nàng ngại quá mặt đỏ ửng cả lên, nên nàng bảo:

- Thôi ra ngoài này đi anh, đứng đây nó cứ trên em...

Vậy là hai đứa đi dạo một vòng gần đó, ngồi trên xe nàng khẽ nắm hờ hờ chiếc áo phông em mặc. Hôm nay hai đứa thật lạ lùng, cứ ngượng ngùng không như hôm trước, nàng cứ im lặng rồi lặng im, thỉnh thoảng lại chep miệng như có điều gì muốn nói, nên em đành hỏi:

- Sao im lặng vậy.

- Đầu ạ...
- Vậy sao không nói.
- Thì anh có nói gì đâu.
- Hi... À mà em kể gì cho em gái vậy.
- Chẳng kể gì cả.
- Thế sao em ý trêu ghê thế.
- Ai biết được, chắc tại nó đọc được mấy dòng em nói chuyện với anh.
- Oh vậy à,, hi... thế... đi ra ngoài thế này có sợ Ba biết không.
- Ba ngủ rồi mà, với cả nó canh cho em rồi.
- Vậy lúc nào anh phải hỏi lộ cho em ý rồi hi.
- Ui kệ nó,
-

Những câu chuyện phiếm cứ dần dần được hai đứa hỏi và đáp, cứ thế cứ thế cảm xúc được nhen nhóm từ lúc nào không hay. Nhưng gần nhau thì thời gian trôi nhanh lắm, nên chẳng mấy chốc hai đứa đã phải chào nhau ra về. Em biết mình có thể kéo dài thời gian bên nàng thêm chút nữa, nhưng lần đầu tìm đến nhau thì cứ để cho thòm thềm vậy. Vừa đi nàng vừa nhắn tin kể rằng em gái nàng trêu và khen em đẹp trai, nàng cũng bảo rằng rất vui khi nói chuyện với em. Được một lúc không thấy nàng nhắn tiếp, nên em đoán chắc cô bé đáng yêu đang ngủ khò khò rồi, tưởng tượng ra khuôn mặt đó, em mỉm cười nhắm mắt ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

Cho đến ngày hôm sau mọi thứ lại diễn ra như thế, nhưng tình cảm của hai đứa đã lên một nấc thang mới. Cứ vắng nhau là lòng lại thấy nao nao, nên hai đứa có nói bóng gió về việc gặp nhau lần nữa. Nàng bảo rằng thứ 7 có buổi học tan tiết sớm, nhưng khổ nỗi có chịu được đến cuối tuần đâu. Nên điều gì tới cũng phải đến, cách một ngày em lại đi gặp nàng vào lúc 12h đêm khi Ba Má nàng đã say giấc nồng. Lần này hai đứa lang thang đi ra một hồ nước gần đó, nàng nghịch ngợm lắm, cứ đòi đi trên cái bậc thềm sát mép nước hồ, hai tay dang ra mỗi lần người nàng đứng đưa, là tim em lại thót cả lên. Bảo nắm tay mà nàng không cần vì:

- Em biết bơi, ngã xuống cũng gần mép hồ thôi mà, thế anh có biết bơi không?
- Không, hixx thôi em đi xuống đi, em mà ngã là có con am dưới đó nó bắt đấy.
- Con am là con gì ạ.
- Trên bờ nó chính là con ma, còn dưới hồ gọi là con am, tức là ma dưới nước đó.
- Eo eo, thế em xuống đây, đỡ em cái...

Nhẹ nhàng em cầm tay nàng rồi đi tới một góc cây to bên hồ, chẳng thể kìm nén được cảm xúc hơn được nữa, em bèn tới gần hỏi nàng:

- Em này.
- Dạ.
- Anh hỏi cái này em phải nói thật nhé.
- Vâng, cái gì ạ.
- Nhưng hứa đi phải trả lời thật đấy nhé.
- Vâng nói đi.
- Em có thích anh không?
- Ồ...um...um.....

Thấy đôi má nàng đang ửng đỏ, định nói điều gì đó mà cứ ấp úng chẳng nên lời, nên một quyết định đột phá trong đời của em được đưa ra ngay lúc này. Lấy hết can đảm, đầu em nhẹ nhàng cúi xuống, đôi môi đưa ra...sweet kiss...

Hai đầu môi khẽ chạm nhẹ nhàng.. Lúc này nàng ngượng ngùng thụt đầu lại, còn mặt thì cúi ngằm nhìn xuống đất. Hai đứa đứng đối diện, không gian

bốn bề im lặng, chỉ còn hai quả tim đập thình thịch bên trong.

- Em có thích anh không.

- ...Không.

- Em thích anh không?

- Không...

- Thật không...

- Không...

- Vậy là em thích anh rồi nhé.

- Không đấy, đáng ghét...

- Sao lại đáng ghét.

- Lại còn hỏi nữa, đáng ghét...

- Hi, anh xin lỗi, thôi ngồi xuống đây.

Mặt nàng vừa phụng phịu vừa ngồi xuống, lúc đầu thì cách xa, nhưng chỉ mấy phút sau em đã tiến gần sát tới gần người nàng. Tay phải luôn ra đằng sau lưng, tay trái chỉ ra phía xa:

- Em nhìn kia, nhìn kia..

- Cái gì thế,

- Kia, kia kinh khủng quá...

- Đâu đâu...

- Nhìn theo tay anh này...

Dĩ nhiên là em chớp luôn lấy nàng vào lòng, vừa chợt nhận ra bị mắc lừa thì cũng đã quá muộn, nàng đành tựa vào vai khi em nói:

- Em cứ ngồi im đi, anh thích bên em như thế này.

Và nàng cứ lặng im nghe em nói, em kể về những câu chuyện vui và cũng thừa nhận về những cảm xúc lần đầu gặp nhau. Thình thoảng nàng cho tay lên môi cười hì hì như một đứa nhóc vậy, đáng yêu lắm...

Đó là những cảm xúc thật nhất trong đêm hôm đó, tuy chưa có một câu hỏi hay câu trả lời như “anh yêu em, em cũng yêu anh..vv”. Nhưng hai đứa đã thấm hiểu rằng “mình đã thành một đôi”.

Đến ngày hôm sau thì hai đứa chính thức thừa nhận tình cảm trên mạng bằng những stt:

“Người đang làm gì nhĩ”

“Không biết đã dậy chưa”...vv.

Ai cũng biết những dòng stt hỏi vu vơ đó chỉ dành cho một người. Và chiều thứ 6 tình cảm hai đứa lại được hâm nóng một lần nữa khi em đang học trên trường, thì nàng tới đón và hai đứa đi ăn, rồi đi dạo trên phố. Đến sáng hôm sau như lịch hẹn em sẽ đến đón nàng ở cổng trường khi tan tiết 4, nhưng chẳng hiểu thế nào mà em lại ngủ quên. Thế là nàng giận, cả chiều và tối hôm đó em ngồi buồn thui thui một mình, đang nghĩ xem làm cách nào cho nàng hết giận thì trời bỗng dừng nổi gió. Một quyết định táo bạo được đưa ra, em sẽ đến nhà nàng căn sao cho trời mưa ướt vào người càng tốt, nó sẽ thể hiện lòng chân thành của em. Nên vừa đến gần nhà em cảm thấy nhẩn tén:

-“ Anh xin lỗi, anh nhớ em lắm, anh đang đứng ngoài cửa nhà em”

- “Anh bị hâm à, sao đến lại không báo trước vậy”

Thế là một lúc sau nàng mò ra, mặc một chiếc váy ngủ từ từ đi tới:

- Anh hâm quá.

- Tại anh xin lỗi mà chẳng thấy em nói gì.

- Thì phải từ từ cho em suy nghĩ chứ.
- Hi, thế nghĩ xong chưa,
- Rồi, chưa tha thứ được hừ.
- Hixx, xin lỗi mà...

Vừa nói dứt câu thì cơn mưa từ đâu ùn ùn kéo tới, vội vàng nàng kéo em vào trong mái hiên nhà, đứng ngăn người ra một lúc, nàng thì ngồi xuống chống cằm nhìn mưa, em thì dựa vào tường nhìn nàng, chả thấy bé nói câu gì nên tự dưng em buột mồm:

- Đây.
- Gì ạ.
- Cho anh xem phòng của em.
- Ở không được, phòng bừa bộn lắm.
- Nhưng anh tò mò không biết phòng con gái như thế nào.

Một phần ngại vì ai lại để em đứng ở ngoài mái thế này, phần vì nàng yêu em nên nên...

- Một tí thôi đấy nhé..
- Ok hi...

Từ từ rón rén em dắt chiếc xe vào nhà, rồi đi cùng nàng lên phòng...

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Tình Zông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38

Bỏ lại sau lưng một cơn mưa rào đang tới, em đi vào bên trong căn nhà, từng bước từng bước bám theo sau gót chân nhỏ bé của nàng.

Ánh đèn từ chiếc điện thoại trên tay nàng rọi ra phía sau, trong một thoáng nó đã cho em thấy không gian ở tầng một. Nội thất căn phòng chủ yếu làm bằng gỗ, được bày biện khá đẹp mắt với nhiều đồ trang trí, chẳng phải bàn cãi chắc chắn gia đình nàng rất khá giả. Từng bước rón rén theo sau, đi được đến giữa cầu thang thì nàng ghé sát tai:

- Anh đứng chờ một tí nhé, để em lên xem trước đã.

Nhẹ nhàng nàng bước lên cầu thang trên tầng ba, xem hai đại ca đã ngủ hử chưa. Không thấy dấu hiệu nào khả nghi, nàng bèn quay xuống phòng ở tầng hai và bật điện, rồi ra hiệu cho em đi lên. Vừa bước vào bên trong thì đập vào mắt em là một căn phòng cực kì dễ thương, phòng của nữ sinh có khác, vừa thơm tho cái mùi của con gái, vừa bùi bùi cái mùi của...:

- Sao hộp sữa lại để ở kia...
- Hi bừa bộn quá, để em thu dọn lại, anh ngồi ở giường chờ em chút.

Đề ý thấy đầu giường là một chiếc giá để truyện tranh nhìn rất ngăn nắp, được xếp thứ tự theo từng tập từng tập một. Cạnh cửa ra vào là một cái tủ lớn để quần áo và ngay sát đó là một chiếc tủ để rất nhiều các cuốn sách có bìa to và khổ rộng, có lẽ đó là sách văn học. Còn vị trí chiếc giường em đang ngồi thì nằm ngay sát một ô cửa sổ. Dọn xong vài thứ trong căn phòng, nàng tắt cái bóng tuyết và bật chiếc đèn vàng để bàn, rồi tiến tới bên chiếc giường ngồi sát ô cửa sổ. Ánh mắt nàng hướng ra ngoài trời nhìn những hạt mưa đêm, còn em ngồi âm thầm ở một góc tò mò để ý từng chi tiết trong căn phòng. Được một lúc thấy em ngồi im lặng không nói câu gì nên nàng quay đầu lại hỏi:

- Anh đang nhìn gì thế?
- À, thì nhìn phòng em thôi, mưa ngớt chưa?
- Chưa ạ, ngày mai kiểu gì đường cũng ngập.

Nghe thấy vậy em liền phi vào ngồi sát cạnh sát người nàng ngậy ngô hỏi:

- Đầu đâu, chỗ nào ngáp, ngáp chưa ngáp chưa?
- Không ở đầu đường kia cơ, đây là đằng sau nhà em mà.
- Oh, mà hôm nào mưa, cứ ngồi đây ngắm cũng thích nhỉ.
- Hâm, anh đi mà ngắm một mình, em đọc truyện đây.

Nói xong nàng cầm cuốn one piece rồi nằm sấp xuống giường và đọc. Thấy nàng nằm đó thì em cũng không thể ngồi đây được, nên bèn tỏ vẻ tính nghịch rồi nằm bên cạnh nàng thủ thủ vào tai:

- Cho anh đọc với hì.
- Đây, anh phải đọc từ bên này sang bên này nhé.
- Ồ hay vậy, đọc từ phải sang trái à.
- Vâng, đúng của nó là phải đọc vậy.

Mắt nàng chăm chú đọc, còn mắt em thì chăm chú nhìn nàng. Từng đường nét trên khuôn mặt cô bé thật hoàn hảo, dễ thương đến mức em chỉ muốn lao vào cắn luôn cho cái. Ấy vậy mà cũng chẳng phải chờ lâu, vì chỉ vài phút sau đúng lúc nàng quay sang nhìn... thì khuôn mặt em đã kề ngay gần sát... Chẳng cần chờ và như một nụ hôn trộm vụng về, em kiss một cái vào má nàng. Bị tấn công bất ngờ mắt nàng mở to, mồm há hốc nhìn em như đợi chờ một điều gì đó. Thấy cơ hội đã đến, em đưa môi tới gần sát môi nàng một cách chậm rãi, môi trên kề môi dưới cứ thế nhẹ nhàng lướt qua rồi cuốn lấy nhau lúc nào không hay.

Con tim em lúc này đập mạnh mẽ vô cùng, thầm nghĩ thiên đã thời, địa một chút lợi và nhân thì quá hòa, nên trong đầu lóe lên một ý định “ làm liều một phen”. Tình thế lúc này đang nghiêng về phía em, khi đôi tay đang đang áp vào má nàng và trao những nụ hôn say đắm. Hai đứa đang nằm nghiêng đối mặt nhau theo kiểu 99, thì em lấy tay thò xuống dưới kéo chiếc váy lên ngang bụng. Quay người ra em ghi chặt cả thân mình không chế lấy cơ thể nàng, quá non nớt và yếu ớt cô bé không thể kháng cự được một chàng trai đã có nhiều kinh nghiệm “ đối kháng”.

Và lí trí của nàng như mất hết khi đôi môi ướt át của em hôn lên cổ, gáy rồi cắn nhẹ vào tai. Nàng quặn quai bao nhiêu, thì chất học môn trong cơ thể càng tiết ra nhiều bất nhiều, và chính bản thân em cũng chẳng thể dừng lại được, nên việc gì đến cũng phải đến. Chẳng mấy chốc chiếc váy ngủ đã được rũ bỏ, chiếc quần nhỏ đã được kéo xuống gót chân. Và khi em đã cởi bỏ hết đồ trên người thì...nàng khép đuôi lại và nói:

- Khoan đã...
- Sao vậy em
- Như vậy có phải quá nhanh không?
- Anh không biết... anh chỉ biết rằng anh yêu em
- Nhưng như thế này, anh sẽ nghĩ em là đứa con gái...
- Là sao?
- Như kiểu chơi bời, hư hỏng ý.
- Anh không nghĩ vậy, đơn giản vì anh yêu em... yêu em thật lòng, em nghĩ anh sao cũng được, không quan trọng, nếu muốn anh có thể "đội" em
- Nhưng...nhưng...

Em nói thế thôi "đội" để có mà ăn cảm à, nên là không cho nàng kịp nói câu tiếp theo, đôi môi em đã khóa chặt lấy môi của nàng, cả khuôn mặt em cứ thế gục xuống hôn từ môi xuống vòm ngực đầy kích thích. Đôi tay em xiết lấy thân nàng, mùi cơ thể lan tỏa khắp căn phòng như những khao khát trong hai đứa được tỏa ra từ bấy lâu nay.

Ngoài trời thỉnh thoảng có vài giọt mưa bắn lên ô cửa sổ, rơi vào cơ thể trần trụi hai đứa. Tiếng mưa rơi như át từng tiếng nấc của nàng khi hai bàn tay bám và cấu chặt vào đôi vai em... Chẳng mấy chốc mọi thứ đã an bài. Em nằm vật vã sang một bên, còn nàng vội giật lấy chiếc chăn đắp lên người, rồi nằm nghiêng mình quay mặt vào góc tường. Thấy vậy em liền nghiêng người, luồn đôi tay vào trong chăn và ôm chặt lấy tấm thân nhỏ bé của nàng rồi thì thầm...

- Anh yêu em, mặc dù em nghĩ...

Không cho em nói tiếp, nàng đặt tay lên môi em và nói:

- Em yêu anh...

Đôi mắt nàng long lanh nhìn, rồi lấy đầu cựa quậy rúc vào ngực em, trong giây phút đó hai đứa thật hạnh phúc. Em chẳng ngần ngại dành cho nàng một nụ hôn nhẹ lên trán và dành trọn vòng tay mình ôm lấy cơ thể nàng, như đánh dấu sự ra đời của một tình yêu ngọt ngào từ đây...

4h' 30 sáng, cơ thể bỗng rung mình tỉnh dậy, xem điện thoại. . .hú hồn tí nữa thì ngủ quên. Nhìn ngoài trời mưa đã tạnh, em lấy tay khẽ lay vai nàng:

- Em oi..em oi.

- Dạ.

- Dậy đi...trời gần sáng rồi.

Hai đứa mặc lại quần áo, rồi từ từ đi xuống dưới nhà. Khẽ mở cửa, em dắt chiếc xe ra ngoài và thì thầm vào tai nàng:

- Anh yêu em. . .Anh về nhé.

- Vâng, anh đi cẩn thận.

Ánh mắt nàng dõi nhìn theo, chiếc xe từ từ lẩn bánh và dần dần khuất sau những dãy nhà, đi trên đường bê tông cốt đất mà em cứ ngỡ như mình đang bay trên mây. Sung sướng đến tột đỉnh khi đi được một đoạn nàng nhận tin:

“Em yêu anh, đi từ từ thôi nhé, em ngủ đây. . .hôn anh“.

Lậy Chúa con là người hạnh phúc nhất thế gian, thật không ngờ mọi việc lại tuyệt vời đến như vậy, hí hí khiếm tốn một chút chứ nói thật, em thấy mình khâm phục mình thật, không ngờ cái thằng mình lại giỏi thế.

Phê hơn thằng nghiện, em lè lưỡi treu cột điện lêu lêu, lấy tay ú ọa với đèn đỏ và cong mỏ lên hôn gió trời, vì cuộc đời đã cho em được gặp nàng, người con gái mang tên Linh Nhi.

Về đến nhà, nằm trên giường mà lòng cứ lâng lâng, dần dần đôi mắt lim dim chìm vào giấc ngủ. Đến trưa tỉnh dậy, việc đầu tiên là cầm chiếc điện thoại xem..thì đã thấy có hai tin nhắn của nàng.

- “Anh dậy chưa, chúc anh một ngày tốt lành”

- “Dậy chưa hả, dậy đi dậy đi, đồ lười biếng“

Đấy đấy, tin sau lại đá tin trước rồi, vừa trao thân gửi phận mà đã lên nước, nhưng mà không sao, người đẹp thì làm gì có lỗi nào đâu, nên em nhắn lại luôn cho nàng:

- “Chưa dậy đâu, khò khò“

- “E hèm, vậy cứ ngủ đi, chiều ta đi chơi”

- “Áy, hí anh đùa tí, đi đâu thế?”

- “Mấy đứa bạn em chiều nay rủ đi chơi, anh dậy rồi ăn trưa đi nhé, 2h chiều em chờ ở cổng trường”

.....

Vội vàng tỉnh dậy, đi ra ngoài ban công vượn vai đón từng tia nắng, đêm qua mây mưa nên bầu trời trong xanh thật. Tâm hồn đang yêu có khác, đi ra rồi lại đi vào, bật lap lên online có cái stt “anh yêu em” thì treo khắp từ yahoo đến blog. Thình thoảng còn pm mấy thằng bạn:

- BUZZ!

- Gì thế?

- Tao đang yêu.

- Yêu ai?

- Yêu ai kệ tao.

- @#%\$%????

.....

- BUZZ! Ê ê.

-?

- Tao yêu rồi.

- Hà đưa nào, ở đâu, gửi ảnh đi.

- Nàng ở Hà Nội, xinh lắm, đáng yêu dã man, nhà lại có điều kiện, khoe thể thôi ẻo gửi ảnh đâu, pi pi anh đi chơi với nàng đây.

- Cút, bỏ thằng điên.

Chẳng quan tâm đến hai cái thằng bình thường kia, em vào lục tủ quần áo chọn bộ đồ ngon nhất rồi phi đến trường cách nhà nàng một đoạn. Một lúc sau, từ xa đã thấy bóng dáng nàng xuất hiện. Em liền giả vờ quay mặt đi nhìn hướng khác, để cho nàng lại gần hù em một cái, tiền sư bỏ nàng chứ, biết trước mà vẫn giật bắn cả mình, hủ hủ, cái đồ quý.

- Úi giời.

- Hi giết mình à?

- Lại chả không, lần sau tới gần anh đi nhẹ nhẹ, cứ tưởng chú voi nào ở Thủ Lệ đi ngang qua.

- Véo này, trêu em à.

- Á á ứ đau.

- Thôi đi đi mau lên, không Ba em đi qua đây nhìn thấy bây giờ.

Hai đứa tình thân phần chẵn đi trên đường, gặp ai là em chào người đấy, đầu tiên thì nàng tưởng em quen biết, sau hỏi hóa ra chẳng gặp bao giờ. Khó cứ nghĩ như ở quê, thôn trên xóm dưới biết mặt nhau, hóa ra ở đây khéo cách hai nhà là chẳng quen. Nói chuyện mới biết khu phố nàng sống cũng khép kín, con cái cha mẹ đi về đến nhà là đóng cửa bảo nhau, chẳng mấy khi nói chuyện với ai bao giờ. Tuy họ sống thiếu tình cảm làng xóm, nhưng được cái em cũng dễ bề hành động khi đêm xuống mò vào nhà nàng, chứ cứ như ở quê, khéo em bị đập chết rồi gán cái mác trộm chó rồi.

Tâm sự một lúc, cuối cùng cũng đã đến nơi nàng hẹn với mấy người bạn nhỏ, đó là một quán cafe nằm trên phố Mã Mây. Hai đứa đi vào gọi đồ uống, cả buổi em chỉ ngồi nghe nàng và bạn nói về những bộ manga. Được cái nàng cũng đã biết lỗi em đi giới thiệu với bạn bè người thân, đó là điểm đáng quý và đáng ghi nhận. Tuy nhiên cũng không thể nói đây là buổi hẹn hò thành công, vì với em nó thật buồn tẻ, trừ đúng một điểm nhấn đó là lúc ra về, em phải vội vàng xuống thanh toán để lấy điểm trong mắt bạn nàng.

- Ấy ấy để em thanh toán cho.

- Hề hề không sao, tiền bạc quan trọng gì, đến với nhau là quý rồi, thế tháng sau lại đi uống cafe tiếp nhé.

- Vâng hi hi, anh vui tính thật, hai người về nhé, chào Linh Nhi pai pai.

Bọn em lại băng băng trên đường phố, đi giữa những dòng người tấp nập, em thấy lòng mình thật ấm áp khi có đôi bàn tay nàng ôm chặt:

- Để hờ hờ tí thôi em, đường đông nóng quá.

- Anh này, nói nhỏ người ta cười cho bây giờ.

- Hi anh đùa tí, cứ ôm đi không sao cùng lắm là về thay áo.

- Véo này, tay em bầm thế cơ à, toàn trêu em.

Cứ như vậy, vô tình em đã tạo cho nàng những tiếng cười rồi cả những lúc giận hơn đáng yêu. Đưa nàng về gần tới nhà, nghĩ thầm thời gian bên nhau trôi nhanh thật nhưng mà hạnh phúc. Nên lúc chào nhau cả hai định nói điều gì đó nhưng lại thôi. Muốn bên nhau lâu hơn nhưng chẳng được, vì thằng nào có nhà thì về mà ở. Nên tối hôm đó hai đứa hết chất chít rồi lại nhắn tin cho nhau, hẹn đêm mai lại mò mẫm..

.....

Nói thật chứ mới đầu con gái nó dính vào chuyện ấy rồi, là khó dứt lắm. Lúc đầu còn ngại chứ về sau thì kêu nhớ nhau liên tục. Nên cứ hai, ba hôm em lại đến một lần, mà cũng may gần nhà nàng thế nào lại chẳng có chớ. Nên mọi việc cũng suôn sẻ, mỗi sáng sớm bình minh là em lại chui từ nhà nàng đi ra, và cầm cuốn truyện của nàng về nhà đọc.

Được cái chuyện hai đứa chính thức yêu nhau, em gái nàng cũng biết, vài người bạn thân của hai đứa cũng biết. Nên dạo đó blog của em và nàng thành tâm điểm của “họ hàng hăng hốc hai họ”. Mọi người cũng đều thừa nhận mối lương duyên trời ban này, họ nói hai đứa đẹp đôi, trừ những lúc em quên không cạo râu thì giống bao công đi với bạch tuyết thôi. Còn bình thường đến cả mấy thằng người Hà Nội đi đường nhìn còn phải ghen tị với em, còn mấy đứa con gái quên không ghen tị với nàng thì em không tính.

Những ngày tháng đầu tiên hạnh phúc của hai đứa cứ thế trôi đi với những buổi hẹn hò khi tan trường. Với những đêm mặn nồng của đôi lứa, hay dưới

những cơn mưa ngày cuối tuần. Có khi đi ăn kem quán cô Thủy con bác Tạ, có khi đi xem phim trên nhà thẳng vin cháu chú com, và cả có khi ... có khi... nữa...

Những hạnh phúc đó là động lực cho em theo học khóa quản trị mạng, tuy không biết cái căn bản từ đâu nhưng em vẫn cố gắng theo kịp các bạn học ở lớp, bằng chứng đó là việc thi qua các môn đầu tiên. Mẹ gọi điện, thấy giọng nói con ngập tràn hạnh phúc, và cũng đoán được em đang yêu. Còn về nhà nàng, Ba cũng đoán được phần nào khi thấy nàng suốt ngày cầm máy nhắn tin, nên vào một lần em gái nàng trêu, Ba nàng mới hỏi:

- Bạn ấy là ai, ở đâu hả Nhi.
- Đầu ạ, em cứ trêu con đấy chứ.
- Giấu gì, cứ giới thiệu cho Ba đi mà.
- Không có Ba này.

Lúc đó Mẹ nàng cũng đang ở dưới bếp nghe thấy nên cũng thử hỏi:

- Ở đâu, bao nhiêu tuổi, học hay làm gì rồi.
- Không có mà Mẹ.
- Uh, thích nhau quý nhau thôi nhé, còn phải học.

Từ cái buổi nói chuyện đó mà Ba Mẹ đã để ý hơn tới nàng, nên một lần tình cờ lúc dọn phòng, Mẹ thấy điện thoại nàng để trên bàn, cầm lên đọc thì thấy một loạt tin nhắn lưu số là...Nam. Cũng may nàng vào kịp và bảo Mẹ đưa điện thoại, thấy thái độ của con gái có vẻ lạ thường nên Mẹ nàng cũng nảy sinh nghi ngờ. Và để chắc chắn rằng con mình không rơi vào một thằng đầu đường xó chợ, Mẹ nàng xin số điện thoại của em, rồi hẹn gặp nói chuyện. Nhưng em nghi ngờ có điều gì đó kì lạ đằng sau cuộc hẹn đó, nhưng ngày mai em vẫn phải đến...

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Tình Zông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Kết thúc

Hôm nay ngoài trời nắng chang chang, ấy thế mà em vẫn phải giầy đen áo trắng đi gặp Mẹ nàng. Được cái trước khi đi, nàng cũng đã kể sơ qua về em cho Mẹ nghe, và cũng dặn:

“Nói chuyện với Mẹ, anh cứ thật bình tĩnh vào, câu nào khó quá thì lảng đi rồi sms cho em...”

Nên là cũng thấy yên tâm phần nào, thôi thì vì con em chúng ta và kệ cha con em chúng nó, thẳng bố quyết tâm đi gặp bà ngoại. Hy vọng sau cuộc đàm phán hai bên tìm được tiếng nói chung, để tình cảm hai đứa được công khai minh bạch, chứ cứ lén lút lút lút mãi thế này, nghĩ cũng tội cho em.

Và như đã hẹn trước, em đến quán cafe nhà nàng nằm trên phố Tôn Đức Thắng, vừa bước vào trong đang ngơ ngơ nhìn thì đã thấy có cánh tay giơ lên:

- Nam à, vào đây.
- Ồ dạ, cháu chào cô.
- Uh, chào Nam, ngồi đây, thế Nam uống gì?
- Dạ, cho cháu một nâu đá.

Nhìn Mẹ nàng đúng là xinh thật, trẻ nhưng mà đúng là có vẻ hơi ghé gớm. Trong lúc chờ đồ uống, em đưa mắt nhìn cảnh vật xung quanh, không gian rất nhẹ nhàng, kết hợp với nền nhạc du dương được phát ra từ những chiếc loa nhỏ treo trên góc tường, tạo cảm giác thật yên bình. Em đoán Ba nàng là người thiết kế, vì có lần nàng kể Ba làm kiến trúc sư, còn Mẹ nàng mở cái quán cafe này. Đúng là một gia đình hạnh phúc, vật chất đầy đủ với ba đứa con ngoan, còn gì tốt hơn nếu mình là thằng thứ tư. Nhưng nhìn khuôn mặt và giọng nói của Mẹ nàng có vẻ điều đó là cả một quá trình. Người kinh doanh thì các bác biết rồi đấy, không chém đĩnh chặt sắt thì cũng phải sòng phẳng và dứt khoát, và trên hết là một cái đầu lạnh và giọng nói phải đánh thép cần dùng trong những phiên chat vắn:

- Thế Nam lên đây ở lâu chưa?
- Dạ cháu cũng mới ạ...
- Uh đấy, nhà cô có ba đứa, Nhi nó là chị cả nhưng khó bảo lắm, đứa thứ hai thì kém nó một tuổi, còn thằng út thì năm nay đang học lớp 5. Thế nhà

cháu có mấy anh chị em?

- Dạ nhà cháu có một mình cháu thôi ạ.

- Oh, thế à, thế một mình chắc cũng được chiều nhỉ, thế cháu đi bằng gì ra đây?

- Dạ cháu đi xe máy, gửi ở ngoài kia ạ.

- Thế đang học gì rồi.

- Dạ cháu quản trị mạng ở aptech Hà Nội ạ.

- À trường đấy, không phải thi, đóng tiền là vào được phải không.

- Vâng

- Uh, thế để cô nói cho Nam hiểu nhé, hai đứa quen nhau cô không cấm, nhưng em nó còn nhỏ thì vẫn phải học, chơi với nhau quý nhau là được rồi, bảo ban nhau mà học.....bla bla....vv

Thế là cả buổi ngồi nghe Mẹ nàng thuyết trình, nội dung chủ yếu xoay quanh vấn đề, “em nó còn bé, để cho nó còn học”. Đến khổ, em nào có cấm nàng ngừng học để yêu đâu, nhưng mà để lâu thì ruồi nó bâu khó phát triển. Gì chứ cò non thì mới lấm sữa, dùng nhiều bữa thì mới có sức đề kháng sau này còn lấy chồng cho nó đỡ bơ ngớ chứ. Thế thì sau khi hóp hết cốc nẫu đá cả cặp, em chào Má nàng em zè.

Đêm hôm đấy em vẫn làm quả liều đi gặp nàng, nhưng khi vừa vào phòng, em bỗng thấy khuôn mặt nàng có vẻ buồn như mang nhiều tâm sự. Em ôm ấp vỗ về mãi mà nàng vẫn chẳng nói năng gì, bực mình em quay mặt lại vào tường. Thật khác với những lần trước, không khí căn phòng trở nên ngột ngạt, một lúc sau thấy em im lặng, nàng mới lấy tay ôm vào ngực em và nói:

- Mẹ có vẻ không thích anh lắm.

- Uhm, vậy em định thế nào?

- Thế nào là thế nào ạ?

- À, Không có gì...

- Em hiểu... thật sự em chỉ muốn anh cố gắng học... anh hiểu ý em chứ.

- Uh... anh hiểu...

Nói xong em quay người trở lại, lặng lẽ nhìn nàng:

- Dù thế nào, anh sẽ vẫn yêu em...

Câu nói đó như phá tan mọi nghi ngờ, nàng ôm chầm lấy em. Một nụ hôn ngọt ngào như khẳng định hai đứa sẽ chẳng bao giờ bị chia cắt. Dù rằng cái hạnh phúc này vẫn còn đó những âu lo.

Và đúng như em đã linh cảm, vào ngày cuối tuần là thời gian nàng được Ba Mẹ cho đi chơi. Như đã lên lịch hai đứa sẽ đi xem phim ở vincom, rồi lên phố ăn uống. Nào ngờ lúc đến chỗ hẹn, em chờ 15 phút vẫn không thấy đâu, 16 phút sau mới thấy mò đến, nhìn kĩ thì mới có thằng ngồi đằng sau.

- Ở đây là là...

- Em xin lỗi, anh chờ lâu chưa, em vừa đi đón Cún ở chỗ học tiếng anh về. Cún chào anh đi.

+ Em chào anh.

Hixx hóa ra đây là thằng út nhà nàng, lúc này nàng mới ghé sát tai:

- “Mẹ bảo em đưa Cún đi chơi”

- “Đi theo dõi chứ gì hixx”

- “Yên tâm em mua chuộc nó rồi, với đồng truyện ở nhà nó còn phải mượn em”

Lúc này em quay mặt xuống nhìn Cún, hai thằng nhe răng cười “hi hi” với nhau. Chúa ơi, may nhìn Cún cũng đẹp trai như em hồi trẻ, với cũng lớn rồi năm nay học lớp 5 mà ria mép đã có vài sợi, có triển vọng so với thằng anh lớp 3 mọc lông chân đang đi cùng chị nó. Đi vào xem phim, Cún cũng biết ý cho hai anh chị ngồi gần nhau, tuy là vậy nhưng thật sự cũng không thể thoải mái như những lần trước. Nên xem phim xong đi lên hồ, em nháy mắt nàng và mua cho Cún hai túi hướng dương:

- Cún ngồi ghế đá ăn chờ anh với chị đi ra đây tí nhé, lúc nào ăn xong thì cầm điện thoại chị gọi cho anh.

Nhưng vừa đi được vài bước thì:

- Chị Nhi, em ăn kem cơ.

Biết mình vừa phải gặp một “ca khó đề” rồi, nên em đành nở một nụ cười đầy chua chát:

- Hi để anh ra mua cho Cún nhé.

- Vâng ạ.

Nhìn loại kem nào cũng có khả năng chỉ tồn tại trong vài miếng, nên em đành:

- Cô cho cháu một hộp kem vàng vàng kia.

- Đây.

- Có cái thìa nào bé hơn không ạ.

- Không có.

- Thế cho cháu cái thìa gỗ bằng bằng ý ạ.

Còn thừa mấy đồng lẻ em phang tiếp hai cầu kẹo cao su, mang ra đưa cho Cún, nhưng lần này lại thế, thậm chí còn tệ hơn:

- Chị Nhi, Mẹ bảo không ăn kem ngồi ngoài trời được đâu, dễ cảm lạnh lắm.

Câu nói ngây thơ của Cún như phát súng đe dọa vào mặt em. Được cái mấy người đứng gần đó cứ cười khúc khích khi Cún nhõng nhẽo đòi đi theo, cứ như thể họ biết được kế hoạch lấy lương thực bù thời gian của em đã bị phá sản vậy.

Nên hai đứa đành chuyển hướng không đi đến nơi bí mật nữa, mà vào một quán ăn ngay đầu phố Đinh Liet. Gọi một cái pizza lớn, ba xuất mì ý thêm mấy chai coca cola, ăn cho sướng mồm và điểm nhấn là tờ hóa đơn đầu 3 sáu số.

Thực ra nói vậy thôi, Cún đi theo tuy thêm chút tốn kém, và hai đứa chẳng có không gian riêng. Nhưng được cái thằng cu nó cũng ngoan, nhìn dễ thương như chị nó, và có cái cần tăng dân số giống em. Thành thử ra đi đến đâu ai cũng nhìn, cứ như là một thằng già lấy một con trẻ và đẻ ra một thằng ku, nom trông cũng hạnh phúc. Thôi thì cứ vênh mặt lên với đời cho bỏ bèn mấy trăm nghìn vừa phải móc.

Sau khi chia tay chia chân đi về, ngắm cả buổi mới hôn được phát lúc hai đứa trốn vào toilet ở quán ăn, mà mất đến mấy lít kẻ cũng hơi đau sờ cau. Thời từ giờ cứ 15 nghìn tiền xăng, với 2 nghìn gửi xe gần đấy, nửa đêm em phi đến nhà nàng cho nó lành.

Và sau buổi đó số tiền trong ví đúng là chỉ đủ chu cấp tiền xăng cho em thêm ba lần đến nhà nàng, nhưng vẫn cố đấm ăn xôi thêm lần thứ tư, và phải nợ cái ông nhà gửi xe 2 nghìn hẹn “tuần sau cháu trả”. Nghĩ cũng tội, suốt mấy cái hôm đấy, mỗi lần chui từ nhà nàng đi ra, là lại cầm theo hộp mì lô trong tủ lạnh giấu giấu diếm diếm, đi được một đoạn khuất tầm nhìn mới giám lôi ra để hút.

Kể vậy để cho các bác biết là “vì tình thân em không thêm tiết kiệm”. Chứ các bác đừng có coi thường em nhé, gì chứ em cũng có lòng tự tôn tự túc đi lấy mì lô chứ không cần nhờ nàng lấy hộ. Nhưng mà người ta bảo nghèo thì lâu chứ giàu thì mấy chốc, nên là em cần đúng hai hôm sau thì hàng cứu trợ từ “Liên hợp quốc Ma Ma and Ba Ba” thông qua ATM gửi cho con với lời nhắn:

- "Mẹ cũng biết trên đây đất đỏ, nhưng mà cóc trà đá làm gì tới 5 nghìn rưỡi hả con, tiêu pha tiết kiệm thôi con nhé"

“Vâng Mẹ yên tâm, bây giờ con uống nhân trần rồi, thế Mẹ nhé con học bài đây”

Đang cầm cốc cafe và xem tài liệu ở trên máy, thì cái tiên sư tổ cha đứa nào nhắc em, làm hắt xì hơi bắn hết cả lên màn hình. Nhưng mà hắt xong thì sướng, mỗi tội phải lấy rì lau bàn phím và đồng thời tin nhắn đến:

- “Sáng mai mình đi bơi đi, không có cún đâu hi hi”

Ôi hóa ra là nàng, hí hí cho em xuống nước thì khác nào đưa cá về suối, đưa hổ về rừng. Nèn Mừng quá, sướng rưng rưng rồi thân xác em gấp lap nhả tin cho nàng để ngủ sớm:

- “Ok, vậy mai 8h ở cổng trường nhé, chúc em ngủ ngon, ai lóp viui chiu chiu”

Đến sáng hôm sau dậy nhìn đồng hồ đã 8h kém 15, vội vàng gói thêm 1 cái quần đùi vào túi ni lông nhét vào cốp. Em phi một mạch đến trường nàng mặc cho đèn đỏ ngăn cản và các chú giao thông có tuyết còi, thì em đưa lít rườm rà có làm sao đâu:

- Thôi chú cầm hộ cháu hixx, cháu đang có việc vội quá chú thông cảm...

- Không được, chú nói cho cháu thế này cho cháu hiểu nhé...

- Ôi ôi thôi, cháu xin chú, người yêu cháu vừa chết đuối ở bể bơi mầm non, chú cầm tiền hộ cháu, cho cháu đi nhanh đến đền nghe nó nói lời trấn trối cái...đi chú... thôi đi mà hi hi... cháu biết rồi... cháu biết rồi... khổ các chú đứng ở đây suốt ngày cũng vất vả... cháu biết cháu biết... lần sau cháu không vượt nữa đâu ạ...Vâng vâng... cháu cảm ơn chú nhé.

Đau lòng em chưa, mới mở mắt ra mà 150k đã hy sinh anh dũng để bảo vệ chiếc xe được tiếp tục chuyển bán. Phi vội phi vàng tới cổng trường nàng thì vừa đến... Thân xác em rã rời khi nhìn thấy 2 người đang đứng bên cạnh nàng2 người.....

.....1 + 1 là 2...người....

-----END-----

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Tình Zông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.